JOAN J. DOMNING

Furtună la Pfarr Lake

Traducerea și adaptarea în limba română de

CORNEL ROMOȘAN

ALCRIS

Capitolul 1

„Ai grijă să nu te rătăcești prin pădure. Ai grijă să nu te întâlnești cu ursul, să nu te înțepe albinele, să nu ai de-a face cu păianjenii, cu șerpii, și mai ales, pentru numele lui Dumnezeu, să nu te apropii de lac. Poți să te înec", îi repeta mereu mama înainte de a pleca la Pfarr Lake, unde se ducea în fiecare an să-și petreacă o lună de vacanță împreună cu tatăl ei.

Amintirea acestor recomandări o făcură pe Leslie Pfarr să zâmbească. Izolarea lacului situat în nordul Minessotei era de-ajuns ca s-o neliniștească. Ochii căprui i se întunecară văzând casa lungă, din bârne de lemn, care se reflecta în apa albastră a lacului. Întoarse repede capul să nu mai vadă pădurea de pini care o înconjura. Nu mai fusese aici de zece ani, dar era la fel de temătoare ca altădată.

De obicei era curajoasă, însă în după-amiaza asta foșnetul crengilor și clipocitul valurilor o făceau să simtă o neliniște inexplicabilă. Dar trebuia să-și stăpânească panica.

Deschise ochii din nou și se uită la bungalourile de lemn împrăștiate de jur-împrejurul hotelului. Pete de soare luminau pajiștea acoperită cu flori de câmp, dar ansamblul părea vetust.

Un tânăr o observa din pridvorul hotelului. Tresări imediat. Cu geanta de scule și alura de adolescent, îl luase drept Eric. Gândul ăsta o făcu să-și simtă pielea ca de găină. Uitându-se mai bine, își dădu seama că lucrurile nu stăteau așa. Cu siguranță că, era vorba de unul dintre studenții care lucrau la hotel în timpul verii.

Oftă ușurată și își întoarse privirea spre lac. Acum, Eric era un bărbat. De bună seamă că nu mai avea nimic în comun cu adolescentul gălăgios și gata mereu de șotii care îi transformase în calvar toate sejururile pe care le petrecuse acolo.

Făcu o strâmbătură aducându-și aminte de coama lui blondă și ochii de un albastru intens. Imaginea lui îi va rămâne pentru totdeauna întipărită în minte ca un semnal de alarmă. Din păcate, temerile mamei fuseseră îndreptățite. Pinii înalți îi aduseră aminte cât îi fusese de frică atunci când el o abandonase în mijlocul pădurii. Plânsese în hohote ore întregi, rătăcind printre copaci, până să ajungă din nou la hotel.

Plimbându-și degetul pe față, găsi o cicatrice ascunsă sub sprânceană. Cinci puncte de sutură. O alergase speriind-o cu un șarpe până când ajunsese în pridvor și se împiedicase pe trepte. În fața hotelului, era și acum arțarul pe care o făcuse să-l escaladeze. Totul se terminase cu o mână ruptă și șase săptămâni în ghips…

Un zumzăit de motor îi atrase atenția. Sărind din val în val, un mic papuc se apropia de mal. Unda scânteietoare o făcu să-și retragă capul între umeri. Se și vedea sub apă. În fiecare vară, Eric o făcuse să cadă în apă.

Cât îl mai ura! O stupefia faptul că o făcuse părtașă la atâtea prostii. Era îndrăgostită de el? Gândul acesta o făcu să clatine surprinsă din cap.

– Imposibil! se trezi murmurând.

Nimeni nu o mai tachinase atât. Porecla pe care i-o pusese o mai făcea și acum să se zbârlească. Privind ambarcațiunea care se apropia, se întreba câți ani o fi având acum Eric. Probabil vreo treizeci, câtă vreme avea cu câțiva ani mai mult decât ea. Fără îndoială, lucra în afaceri imobiliare.

O scotea din sărite îngrijorarea care o cuprindea. Femeie în toată firea, ingineră în electrotehnică, desfășurându-și cu dezinvoltură activitatea într-o lume a bărbaților, nu putea să se lase dominată de teama de apă și de pădure. Se uită la pinii înalți, întunecați la culoare. Undeva, în ramuri, cânta o mierlă. Ca să-și arate că putea să domine temerile din copilărie, se hotărî să meargă

până la capătul digului. Ce avea de pierdut? Nu mai era adolescenta neîndemânatică de altădată și Eric nu mai era aici s-o facă să cadă în apă.

Scândurile îi răsunau sub pașii. Pași hotărâtă peste apa care despărțea digul de pontonul din capăt. La mal erau trase mai multe ambarcațiuni. Îi făcu greață mirosul de alge și pește. Clătinându-se pe sandalele cu tocuri, se uită fix la insula jalonată cu pini din mijlocul lacului.

Micul papuc se apropia cu zgomot mare. Privirea îi fu atrasă de pilotul subțire și bronzat. Era foarte seducător cu pieptul gol și pantalonii până deasupra genunchilor. Borul pălăriei lui de pescar o împiedica să-i vadă fața.

Se răsuci pe călcâie și întâlni din nou imaginea hotelului și bungalourilor în spatele cărora ramurile pinilor se întindeau până la orizont. Locul acesta era minunat, trebuia să recunoască.

Dintr-o dată, un val ridică pontonul și-l făcu să se clatine. Papucul se apropia cu larmă mare. Un bubuit neașteptat al motorului o făcu să tresară chiar în clipa în care ambarcațiunea lovea din plin pontonul. Femeia se trezi aruncată în apă.

Impresia că planează într-o cădere fără sfârșit o făcu să se sperie și mai tare. Când intră în contact cu apa, gura i se încleștă într-un uriaș țipăt mut. Apoi, se simți trasă în adâncul lacului.

Pierzându-și cu totul capul, începu să se zbată cu mișcări dezordonate. Apa o orbea și nu-i dădea voie să

respire. Era sigură că aici își va găsi sfârșitul. Lacul o trăgea în adâncurile lui. Nu avea nici o creangă sau o piatră de care să se poată agăța.

O mână o prinse zdravăn de braț. Se agăță cu disperare de ea. Tușind și scuipând apă, se aruncă în brațele celui care o salva și-l strânse cât putu de tare. Vigoarea umărului pe care îl simțea lipit de obraz i se păru liniștitoare. Era salvarea atât de mult așteptată.

Câteva clipe mai târziu, își dădu seama că lucrurile stăteau cu totul altfel decât își închipuia: stătea în picioare în apă de un metru, lipită de un necunoscut.

O impresionă umărul gol de care se ținea. Aroma pieii lui se potrivea cu imaginea pinilor însoriți. Bărbatul care o ținea în brațe era puternic și musculos. Piept în piept, cu șoldurile lipite de el, acest necunoscut o impresiona, trebui să recunoască, surprinsă.

Extrem de stânjenită, ridică brațele înnodate în jurul gâtului său și făcu un pas înapoi. Rochia udă, lipită de sâni, îi sporea stânjeneala.

– Ești bine? o întrebă încet necunoscutul.

Pălăria îi căzuse în apă. Îi văzu în sfârșit chipul. Ochii cei mai albaștri din lume o priveau neliniștiți. Acoperindu-și pieptul, se uită la părul de culoarea grâului copt care îi aureola fruntea energică și bronzată. Remarcă pometii proeminenți și gura copilăroasă.

– Nu! răspunse Leslie. Of, nu! Nu se poate așa ceva! repetă ea făcând un pas înapoi.

Apa pe care o înghiți se o făcu să tușească. Își aduse aminte că încă era în apă. Punând mâna pe umărul salvatorului, exclamă:

– Tu trebuie să fii, nu-i așa?

Eric devenise… bărbat. Avea o bărbie fermă și asta îl făcea să pară mai hotărât. La colțurile ochilor și gurii îi apăruseră câteva riduri. Dar, în ciuda acestor schimbări minore, era tot Eric, cu trăsăturile pe care nu avea să le uite niciodată.

El îi dădu la o parte șuvițele roșcate care-i acopereau fața și întrebă:

– Ne cunoaștem?

Atingerea degetelor lui îi spori tulburarea. Privi o clipă la pieptul pe care îl strânsese în brațe cu câteva clipe înainte și se uită din nou în ochii lui albaștri.

– Da, mă cunoști! O să-ți aduci aminte… spuse femeia privind cheiul cu o dorință teribilă de a pleca.

Dar mâinile lui Eric o prinseră de umeri și o făcură să se întoarcă spre el. Un zâmbet îi apăru pe față, odată cu niște gropițe în obrajii bronzați.

– Nu e decât o fată pe lume care să aibă părul atât de roșu, ochii atât de căprui, și singura cu care mi se întâmplă să am asemenea boroboațe!

– Ăsta-i norocul meu! spuse ea cu regret.

– *Gogoașă!* exclamă el încântat.

Porecla asta nesuferită o făcu să-și încleștеze dinții, însă o strângea atât de tare în brațe încât femeii i se tăie

răsuflarea. Inima îi bătea cu putere. Cu obrazul lipit de umărul lui, îi simți mirosul de bărbat. Mâinile lui îi cuprinseră fața.

– Leslie, nu-mi vine să cred. Te-ai schimbat atât de mult. Cât de frumoasă te-ai făcut!

Profund tulburată, femeia își umezi buzele cu vârful limbii, lucru pe care el îl remarcă imediat. Leslie se zbătu cu hotărâre să-i scape din brațe.

– Aș vrea să pot spune și eu că te-ai schimbat dar observ că, din păcate, nu-i cazul. Mă ajuți să ies din apă?

Bărbatul nu o auzi. Prinzând-o de încheieturile mâinilor, îi dădu brațele la o parte.

– Dar te-ai făcut mare, zveltă și… excitantă. Ce s-a întâmplat cu ochelarii? Și cu formele tale rotunde?

Încercă să scape de el.

– Eric! Lasă-mă, te rog. Lasă-mă să urc pe mal.

El se conformă și o lăsă să se bălăcească până la debarcader. Cocoțându-se cum-necum pe mal, se trezi consternată. Unde-i era demnitatea? Leslie încercă în zadar să pună cât-de-cât în bună rânduială rochia care stătea lipită de ea.

– Admiră-ți opera! țipă, exasperată.

Cu zâmbetul pe buze, privirea lui Eric coborî încet de pe piept spre șolduri. Avea impresia că era dezbrăcată.

– Îmi pare rău, *Gogoașă.* Nu-mi vine să cred că ești tu.

– Nu-mi mai spune așa! țipă ea, furioasă. Rochia mea-i o zdreanță, și uite și pantofii! Sunt buni de aruncat. Poșeta… și ceasul… sunt pe fundul lacului!

Indignarea o făcea să tremure. Eric sări imediat în apă și-i găsi poșeta.

– Leslie, îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat, repetă el întinzându-i-o. N-am vrut să te fac să cazi. Am crezut că au reparat papucul. Dar se vede că m-am înșelat. Îmi accepți scuzele?

Ea se uită la părul blond de pe pieptul lui puternic, apoi privirea i se ridică spre ochii uimitor de albaștri.

– Te iert… de data asta. Ar fi trebuit să mă aștept la așa ceva. Nu știam că ești aici. N-o lua de la capăt! Sunt prea bătrână pentru asemenea gen de acrobație.

Eric socoti pe degete… și un zâmbet larg îi lumină fața.

– Trebuie să ai douăzeci și șase! Chiar că ești bătrână!

Pe buzele lui Leslie apăru un zâmbet.

– Cât despre tine, ar trebui să ai treizeci. Să nu uiți asta!

Cu pantofii plini de apă, cu Eric pe urmele ei, urcă grăbită scara până la dig.

– Când ai venit? o întrebă.

– Abia am sosit.

– De ce nu ne-ai anunțat și pe noi? Te-am fi primit cu surle și trâmbițe.

Lui Leslie îi căzură umerii. Dac-ar fi știut de ce venise, bucuria lui ar fi dispărut dintr-o dată.

– I-ai văzut deja pe mătușa Inga și pe unchiul Oscar? Le va face mare plăcere să te vadă din nou. Ți-au simțit lipsa.

Leslie traversă peluza din fața hotelului și se opri sub pridvorul unde-și lăsase valiza.

– Am vrut să văd mai întâi lacul.

De fapt, ajunsese pe malul lacului doar ca să mai întârzie puțin această întâlnire. Oscar și Inga Nordstrom, unchiul și mătușa lui Eric, conduceau hotelul de ani de zile. Vânzarea proprietății Pfarr i-ar fi distrus.

Înainte de a-i ridica valiza, Eric o prinse de mână și-i spuse încet:

– Mi-a părut foarte rău când am auzit de moartea tatălui tău. Țineam mult la el.

Tinerei femei îi apăru o lacrimă în ochi.

– Știu. Toată lumea ținea la el.

Eric o mângâie pe mână cu un gest afectuos. Apoi, luând valiza, o conduse către intrarea hotelului.

– Iată-te acum proprietară la Pfarr Lake!

– Așa s-ar zice…

Privi hotelul și cele șaizeci de bungalouri, pe urmă lacul și pădurea. Îndrăgostit de locul acesta, bunicul îl cumpărase în anii ‘20.

Cum va reuși să le spună că venise cu gândul să vândă Pfarr Lake, locul unde întotdeauna se simțise stânjenită? Nu venise decât să arate locurile unui potențial cumpărător.

Capitolul 2

Deși ar fi dorit să-și facă o apariție discretă, numai de așa ceva nu avu parte. Parcă toată lumea se vorbise să vină s-o vadă în situația jalnică în care se afla.

Câțiva clienți stăteau de vorbă lângă biroul de recepție. Un grup de studenți care lucrau pe timpul vacanței de vară apăru ca prin minune. Amuzați de stânjeneala nouvenitei, începură să o tachineze discret.

Inga Nordstrom sesiză imediat situația și întrebă surprinsă:

– Ce s-a întâmplat?

– S-a întors Leslie, răspunse vesel Eric.

Inga alergă spre tânăra femeie și o strânse în brațe.

– Leslie! Ce bine-mi pare să te revăd!

Făcu un pas înapoi s-o privească mai bine și figura rubicondă i se întunecă văzându-i rochia udă.

– Ce s-a întâmplat? Te-ai lovit?

Eric o privi malițios pe Leslie.

– Era atât de nerăbdătoare să facă o baie încât a uitat să-și pună costumul... O să și-l pună data viitoare.

Leslie îl fulgeră din priviri.

– Ai grijă să nu mai existe și o dată viitoare!

Întorcându-se spre Inga, adăugă:

– A fost din cauza lui, ca de obicei. Mai e nevoie de explicații? Dar să lăsăm asta la o parte. Sunt încântată să te revăd. Acum, mă duc sus să mă schimb.

Se pregătea să dispară pe scară când văzu un bărbat care o privea din pragul ușii de la intrare. Era Warren Collingsworth, cumpărătorul interesat de proprietate, îmbrăcat cu o haină bleumarin și cu pantofi Gucci. Ținuta lui impecabilă îi spori stânjeneala.

– Aha! Uite c-ai venit, Warren! exclamă ea, blestemându-l pe Eric care o pusese într-o asemenea situație.

Cu zâmbetul pe buze, bărbatul o prinse de mâini, dar privirea îl trăda. Ținuta ei neglijentă îl scandaliza.

– Am putut să vin, se mulțumi să răspundă bărbatul.

Inga și Eric îl priveau cu interes pe necunoscut. Când Oscar, soțul Ingăi, ieși de după biroul recepției, Leslie nu mai avu încotro și trebui să facă prezentările.

– Warren Collingsworth, iată-i pe Inga și Oscar Nordstrom, cei care au în grijă hotelul, și nepotul lor, Eric.

Spre surprinderea ei, privirea lui Eric deveni de gheață.

– Warren Collingsworth… repetă rar Eric. Numele ăsta mi-e cunoscut. Ne-am mai întâlnit cumva?

Intervenția asta îl făcu pe nou-venit să clipească de câteva ori.

– Mă îndoiesc, replică acesta cu răcelă.

Îngrozită de ideea că ar putea veni vorba despre vânzare înainte de a-i pregăti pe Oscar și pe Inga, Leslie se grăbi să întrerupă discuția:

– Warren, trebuie să mă schimb. Ne întâlnim mai târziu, la cină.

Lăsându-l baltă, tânăra femeie începu să urce scara, urmată de Inga și Oscar. Eric încheia formația, ducându-i valiza în mână.

Când intră în camera tatălui ei, o auzi pe Inga spunându-i lui Eric:

– Cred că nu ești străin de înfățișarea lui Leslie. Când o să te potolești?

– Eu n-am nici o vină, răspunse el vesel.

Inga ridică din umeri și o urmă pe Leslie în cameră, în vreme ce Eric și Oscar rămaseră în pragul ușii. Leslie făcu un semn cu capul spre Eric.

– Ce caută el la Pfarr Lake? o întrebă pe Inga. E în concediu?

– Își petrece toate verile aici. Te deranjază asta? Acum, tu ești proprietara.

– Mi-e indiferent… dacă voi îl suportați.

Dându-și la o parte părul ud, se uită la Eric, care zâmbea ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Apa care i se scurgea de pe picioarele bronzate, formase o băltoacă pe parchetul ceruit.

– Cum se face de ai atâta timp liber? Ți se mai întâmplă să și muncești?

– La ce bun? răspunse cel întrebat ridicând din umeri.

– Termină cu glumele! interveni Inga. E profesor la universitatea din Minnesota. Din cauza asta e liber pe timpul verii.

Leslie făcu ochii mari de uimire. Apoi, râzând în hohote, exclamă:

– Îi deplâng pe studenții tăi!

– Vin la cursuri cu echipament special de supraviețuire. Încă nu s-a prăpădit nici unul, veni replica lui malițioasă.

Oscar tuși să-și dreagă glasul.

– Sper să te vedem mai des, o dată ce ai regăsit drumul spre lac.

Ochii lui, de un albastru la fel de intens ca ai nepotului său, aveau o expresie hotărâtă, în vreme ce ai lui Eric erau poznași.

– Munca mea nu-mi lasă prea mult timp liber, spuse Leslie, evaziv.

Se cutremură, dându-și seama că nu era în stare să le mărturisească adevărul.

– S-o lăsăm să facă un duș, spuse Inga bătând-o pe umăr. Avem timp să stăm de vorbă mai târziu.

– Când o să vrei, te pun la curent cu situația hotelului. O să fie o plăcere să lucrez cu o femeie atât de drăguță! declară încântat Oscar.

– O adevărată plăcere! repetă Eric asemenea unui ecou în timp ce-i urmărea fără rușine formele trupului.

Roșie ca racul, închise ușa în urmă, nemulțumită în sinea ei pentru că era atât de sensibilă la admirația lui Eric.

Oscar și Inga trebuia să aibă acum vreo șaizeci de ani, dar păreau încă tineri. Deși nu avea nici o legătură de rudenie cu ei, i se părea la fel de apropiați cum erau ei pentru Eric. Începură să-și facă apariția primele îndoieli în legătură cu ideea de a vinde Pfarr Lake. Și totuși, în vreme ce făcea dușul, înțelese că fobia arborilor și apei nu-i vor permite să păstreze hotelul.

Camera tatălui era spațioasă. O arcadă separa camera de birou. Fiecare piesă de mobilier îi era familiară, până la scaunul care păstra încă urma fostului ocupant. În timp ce își usca părul în fața oglinzii, avu deodată impresia că se pregătea să vândă amintirea tatălui său.

Cu nasul drept și bărbia bine conturată, chipul ei îi apărea dintr-o dată ca cel al unei trădătoare. Oscar și Inga trăiau la Pfarr Lake dintotdeauna. Erau niște oameni conștiincioși și eficienți. Warren ar fi avut tot interesul să-i păstreze… dac-ar fi cumpărat proprietatea.

Încruntată, se întrebă de ce l-ar fi interesat lucrul ăsta.

Îl vedea mai repede jucând tenis sau așezat într-o șalupă, cu undița în mână.

O bătaie în ușă o făcu să tresară. Îmbrăcându-se cu o rochie albastră de casă, cu picioarele goale, se grăbi să deschidă. Dădu peste Eric, cu o sticlă de șampanie și două pahare în mâini. Musafirul ridică o cupă, zâmbind, ca și cum ar fi rostit un toast. Dinții de un alb sclipitor contrastau plăcut cu tenul lui bronzat.

– Vreau să facem pace. Pot să intru?

Cămașa verde deschis îi scotea în evidență pieptul musculos, iar pantalonii mulați, mijlocul zvelt. Un pieptăn îi îmblânzise părul rebel.

Înainte de a avea timp să-l împiedice, el intră și o luă în brațe. Paharele și sticla clinchetiră în spatele ei în timp ce ochii lor se întâlniră.

– Îmi pare rău pentru fiecare an în care nu ne-am văzut, îi șopti el.

Aroma picantă a apei lui de toaletă o lăsă fără replică. Nu-și mai putu desprinde privirea de ochii albaștri care o fixau. Când buzele lui o atinseră, apoi puseră stăpânire pe buzele ei, nu avu nici o reacție de împotrivire. În primul moment. Abia după un timp, bulversată, făcu pasul înapoi înainte de a fi prea târziu.

Trecu aproape un minut până să fie în stare să spună ceva.

– Dar nu sunt îmbrăcată, exclamă femeia cu glasul stins.

În focul îmbrățișării, rochia ei se desfăcuse și dezvăluia dantela fină care-i acoperea sânii. Furioasă pe sine însăși, își prinse la loc cordonul.

– Ce păcat! mormăi Eric, dezamăgit.

Așeză paharele pe masă și făcu să sară dopul sticlei de șampanie. Umplu amândouă paharele și îi întinse unul.

– Bine ai venit, doamnă proprietară! Ce bine că te-ai întors! exclamă ciocnind paharele.

Leslie bău o înghițitură, oftând. Impresia puternică a sărutului se atenua.

– Sunt surprinsă că nu mi-ai făcut un duș cu șampanie când ai desfăcut sticla.

Eric pufni în râs.

– După începutul cu stângul, vreau să-ți dovedesc că nu sunt o calamitate, cum mă consideri tu!

Tânăra femeie se așeză pe canapea. Eric se instală lângă ea.

– Chiar că-ți eram insuportabil când eram copii, nu-i așa? o întrebă, mimând pocăința.

Ea zâmbi.

– Aveam coșmaruri săptămâni întregi înainte de a veni aici. Mă așteptam la ce era mai rău. Și nu m-ai decepționat niciodată.

– Ce mai! O adevărată catastrofă ambulantă! Mi-ar plăcea să pot spune că m-am schimbat. Dar era vina ta.

Singurul lucru pe care-l vroiam era acela de a te face să zâmbești și cu toate astea, refuzai cu încăpățânare să te uiți la mine.

– Să zâmbesc! Aparatul dentar mă făcea să mă simt stânjenită!

– Zâmbește-mi acum!

Leslie se conformă fără să mai stea pe gânduri.

– Minunat!

– Ca să fiu sinceră, nu vroiam să zâmbesc pentru că-mi spuneai *Gogoașa*. Sufeream din cauză că eram prea grăsuță.

– Acum ești zveltă și… apetisantă. Mă întreb dacă nu cumva mi-ar plăcea să fii cum erai altădată. Cum ai scăpat de kilogramele în plus?

– Fac *jogging* în fiecare dimineață.

– Doamne!

Eric zâmbi și umplu din nou paharele.

– Și ochelarii?

– Am lentile de contact… și sunt cu ochii pe tine.

Pe buzele lui Eric apăru un zâmbet poznaș.

– Cum ți se pare Pfarr Lake, acum?

– Nimic nu s-a schimbat. Este același loc izolat unde mă simt teribil de stânjenită. Mi-e la fel de frică de arbori și de lac.

– Am putea să te lecuim? Tatălui tău îi plăcea foarte mult aici. Toată lumea se întreabă ce o să faci cu hotelul.

– Nu știu…

Degetul ei urmări conturul buzei paharului. De ce nu reușea să-i spună că urma să-l vândă?

– E o mare responsabilitate. Atâția oameni depind de tine! reluă el.

O privi atât de intens încât o făcu să-și îndrepte privirea în altă parte.

– Văd că soțul nu te însoțește…

Remarca asta îi trezi o mie de întrebări.

– Mariajul meu a fost un eșec. Mă numesc din nou Leslie Pharr.

– Îmi pare rău. N-am știut. Aș fi prea indiscret dacă te-aș întreba ce s-a întâmplat?

– Prefer să nu vorbesc despre asta.

– Iartă-mi curiozitatea.

Ea nu și-l închipuia însurat. Dar seducția lui făcea foarte probabilă această eventualitate.

– Și tu?

– Sunt tot celibatar, răspunse el întinzându-și picioarele lungi.

Ușurarea pe care i-o stârni acest răspuns o agasă.

– De ce?

Gata să izbucnească în râs, el o întrebă:

– De ce te interesează?

– Din curiozitate!

Bărbatul se afundă mai bine în spătarul canapelei.

– Adevărul e că singura femeie pe care am cerut-o în căsătorie mi-a râs în nas. Credea că glumesc. Fără îndoială, avea dreptate. Tu mă vezi însurat?

– Ar fi un circ întreg!

– Exact!

Leslie pufni în râs și se apropie de fereastră. Eric o urmă. Soarele începea să dispară în spatele arborilor.

– Bărbatul care te însoțește este ultima ta cucerire?

După ce șovăi câteva clipe, termină prin a ridica din umeri.

– E doar un prieten care a vrut să vadă cum e aici, la Pfarr Lake.

– Ai de gând să vinzi, nu-i așa? șopti Eric.

– Poate… veni răspunsul mormăit.

Vestea aceasta îi tăie răsuflarea lui Eric. Cu glas aspru, el reluă:

– De ce să-i vinzi… *lui?*

– De ce nu? Ce importanță are?

– Ce știi despre el?

– Despre Warren Collingsworth? Nimic, în afară de faptul că are bani și că îl interesează Pfarr Lake. Mai mult n-am nevoie să știu.

Arătătorul lui Eric se așeză pe cicatricea de pe sprânceana stângă a lui Leslie. O privi în adâncul ochilor.

– *Gogoașă…* Nu. Leslie, din cauza mea ți-e frică de lac. Nu pot să șterg ce-a fost în trecut, însă aș vrea să te fac să descoperi frumusețea proprietății tale.

Glasul lui era la fel de mângâietor ca degetele care-i urmăreau conturul feței.

– Dar nu ai decât trei zile, bombăni tânăra femeie. Duminică plec la Minneapolis.

– Te întorci la muncă?

Intensitatea privirii lui parcă o hipnotiza.

– Nu… fu nevoită să recunoască în cele din urmă. Am trei săptămâni de concediu, dar am câteva planuri. Trebuie să mă duc s-o văd pe mama și…

– Anulează tot! șopti el. Te rog să rămâi.

– Eric… încercă Leslie să protesteze.

Căldura mâinii care o atinse o cuceri.

– Îți promit că voi fi întruchiparea vigilenței. O să am grijă de tine ca de un porțelan. Te rog, Leslie.

– Fie…

Își strânse cordonul rochiei de casă. Ochii lui Eric sclipeau de satisfacție. Zâmbea.

– Am stabilit, deci! Îți promit că peste trei săptămâni o să fii îndrăgostită de Pfarr Lake.

O sărută grăbit pe obraz și plecă înainte ca Leslie să aibă timp să răspundă.

Tânăra femeie își mângâie gânditoare obrazul pe care tocmai i-l sărutase. Apoi degetele i se strânseră într-un pumn furios.

– Nuuu!

Reușise totuși s-o convingă să-l însoțească în expedițiile lui. Nu mai era adolescenta naivă de altădată, dar cu toate astea putuse fără nici o greutate să o răsucească pe deget.

În cele din urmă, Leslie luă hotărârea să rămână. Cele două cupe de șampanie care rămăseseră pe masă o tulburau. Motivația care o determina să înstrăineze proprietatea era de-a dreptul ridicolă. Slăbiciunea de care dădea dovadă o făcu să se simtă caraghioasă.

Se uită din nou la soarele care apunea și degetele atinseră din nou obrazul care încă mai fremăta după sărutul lui Eric. Cine fusese oare femeia cu care vrusese să se însoare? Își dădu seama cu stupoare că era geloasă. Fără îndoială, în copilărie fusese îndrăgostită de Eric. Dar spera să-i fi trecut. Singura modalitate de a cunoaște originea temerii ei era să rămână. Era cel mai bine pentru ea. *Gogoașa* nu mai exista și Leslie se simțea în stare să-l manipuleze pe Eric. Coborî să-l întâlnească pe Warren.

Sala de mese era foarte mare. Un candelabru rustic era agățat de tavan, deasupra meselor acoperite cu șervete albe. Ferestre mari se deschideau spre lac. Pereții acoperiți cu lambriuri de lemn erau decorați cu pânze pictate de studenți. Ospătărițe în costume scandinave se foiau sprintene printre clienți pe fondul unei muzici folclorice.

În vreme ce Leslie și Warren așteptau să fie serviți, Eric veni și se așeză la masa lor fără să fi fost invitat. El le vorbi cu insistență despre bărcile de pescuit, în ciuda evidentei lipse de interes a lui Warren. Amândoi erau bărbați seducători, dar total diferiți, își spuse Leslie.

Ridicându-se până la urmă, Eric se uită fix la Warren.

– Și totuși, am impresia că ne-am întâlnit deja. Cu ce te ocupi?

Întrebarea păru să-l deranjeze pe Warren, dar, văzând privirea interesată a lui Leslie, declară cu un zâmbet abia schițat:

– Mă ocup cu afaceri imobiliare.

– Ia te uită! Este imposibil să ne fi cunoscut. Niciodată nu am vândut sau cumpărat vreo casă. Eu predau ecologia la universitatea din Minnesota. Ce-ar putea avea în comun un specialist în mediu și un promotor imobiliar?

Ardoarea din glasul lui îi dezmința vorbele. Warren îl fulgeră cu privirea.

– Poftă bună! le ură Eric, zâmbindu-le larg înainte de a se îndepărta.

Warren îl urmări cu ostilitate fățișă. Reacția aceasta o uimi pe Leslie. Îl vedea într-o lumină pe care nu o cunoscuse până acum. Intimitatea care existase între ei până la venirea lui Eric dispăruse. Bărbatul nu reuși să-și ascundă exasperarea, dar nu-și preciză punctul de vedere. Cât despre Leslie, ea nu îndrăzni să abordeze subiectul.

După cină, Warren o invită să bea un pahar în cameră. Privirea lui nu lăsa nici o îndoială asupra intențiilor. Femeia șovăi, apoi clătină hotărâtă din cap în semn de negație.

– Poate altă dată, îi spuse zâmbind. Aha! Am hotărât să petrec o săptămână la Pfarr Lake. N-o să ne vedem în acest răstimp.

– De ce? exclamă Warren, contrariat. Spuneai că nu suferi locul ăsta. Trebuia să vorbim despre vânzare îndată ce vom ajunge la Minneapolis.

Reacția aceasta o surprinse din nou. Nu avea nici un chef să fie hărțuită.

– O săptămână în plus nu va schimba nimic. Am niște probleme de pus la punct aici și să mă ocup de lucrurile personale ale tatei.

– Vreau să rămân și eu să am grijă de tine. Aventura pe care ai avut-o în după-amiaza asta…

Îl întrerupse, iritată:

– N-are rost să rămâi. Week-end-ul ăsta o să fie de-ajuns ca să-ți arăt locurile.

– N-am să țin seama de refuzul tău.

La baza scărilor, o luă în brațe. Buzele lui calde și experimentate știau ce aveau de făcut. Furia o împiedică să-i răspundă.

– Noapte bună, Warren, îi spuse tânăra femeie îndepărtându-se de el.

După ce sui câteva trepte, se întoarse să vadă dacă plecase. Ochii lui Eric o priveau cu superioritate. Rezemat de tejgheaua de la recepție, auzise discuția pe care o avusese cu Warren. Îi adresă un zâmbet victorios. Leslie făcu o strâmbătură și urcă în camera ei.

Capitolul 3

A doua zi dimineață, Leslie se trezi după ora zece. Această întârziere nu-i fu deloc pe plac pentru că ar fi vrut să fie cât mai mult timp cu Warren, însă evenimentele din timpul zilei îi defilaseră iar și iar prin fața ochilor astfel încât nu reușise să adoarmă decât în zori. Pe de altă parte, liniștea pădurii nu-i dădea pace. Circulația nocturnă din Minneapolis nu o împiedicase niciodată să adoarmă. Dar aici, cel mai mic trosnet, foșnetul ramurilor de pin, clipocitul valurilor, îi puneau nervii la încercare.

Cu cât se gândea mai bine, cu atât își dădea seama că n-ar fi trebuit să accepte să rămână la Pfarr Lake. Temerile ei erau de netrecut și nici nu ar fi vrut, nici nu ar fi avut puterea să conducă hotelul pe timpul verii. Cu atât mai puțin să-l recondiționeze.

De altfel, seducția lui Eric era mult prea tentantă. Ar fi fost o prostie să aibă o aventură cu el. Dar, dacă rămânea, avea presentimentul că nu va putea să-i reziste.

Tocmai termina să-și îmbrace puloverul de culoarea muștarului peste bermudele albe când cineva bătu la ușă. Intră imediat o studentă ținând într-o mână un coș cu lenjerie și un aspirator în cealaltă.

– Scuzați-mă, spuse încurcată tânăra. Credeam că ați ieșit. Pot să mă ocup de camera dumneavoastră?

– Ar fi trebuit de mult să fiu afară, dar nu m-am trezit, răspunse Leslie zâmbind. De cameră o să am eu grijă. Nu sunt o clientă.

– Știu bine, domnișoară Pfarr, dar aș fi încântată să mă ocup de camera dumneavoastră. Am făcut asta și pentru tatăl dumneavoastră, acum doi ani. A fost o onoare pentru mine. O să-mi lipsească mult, declară ea, tristă.

– Știu. O să ne lipsească mult tuturor. Sincer vorbind, lasă-mă să fac singură ordine în camera asta.

– Oricum, am grijă de camera lui Eric din capătul celălalt al palierului. De ce să nu mă ocup și de asta?

În vreme ce fata lăsa jos coșul, Leslie privi ușa lui Eric. Nu erau decât două camere pe fiecare etaj. Apropierea asta o neliniști. Nu pentru că nu ar fi avut încredere în el, mai degrabă nu avea încredere în ea însăși. Își mângâie obrazul pe care o sărutase, apoi se întoarse spre tânăra studentă care făcea patul.

– Cum te cheamă?

– Jennifer Clarke. Jenny, domnișoară Pfarr.

– Dacă îmi spui domnișoară Pfarr, asta îmi dă impresia că am o sută de ani! Mă cheamă Leslie. Îți place să lucrezi aici?

– Bineînțeles! În felul ăsta pot să merg la universitate, ceea ce ar fi fost imposibil fără tatăl dumneavoastră. El m-a încurajat din plin. Tatăl meu a murit când eram mică. Nu suntem o familie înstărită. Datorită acestei slujbe, pot să-mi fac studiile.

Privirea ei îngreunată de o întrebare nerostită o tulbură pe Leslie.

– Ai rezultate bune la învățătură?

– Trebuie să fie excelente ca să am dreptul să lucrez aici.

– Cum așa?

Jenny termină de aranjat cuvertura și se ridică.

– Nu știați că numai studenții care au probleme financiare și rezultate bune la învățătură sunt admiși să lucreze aici?

– Trebuie să recunosc că nu știam.

Cu o expresie mai încordată, Jenny își concentră atenția asupra chiuvetei.

– Moartea tatălui dumneavoastră va schimba totul?

– Trebuie să știu cum merge Pfarr Lake înainte de a lua o hotărâre. N-o să fie ușor să iau locul tatălui meu.

Jenny ștergea chiuveta oftând.

– Câți studenți lucrează aici?

Jenny se opri din treabă și o privi.

– E David, care-l ajută pe bucătarul șef. E foarte simpatic, dar este logodit. Pete și Jack sunt ospătari. Ann e cameristă, ca mine. Ea și Jack sunt nedespărțiți. Mie îmi place Pete, dar el o preferă pe Angela, o picoliță, însă ea îl iubește pe Ken, grădinarul.

Începu să-i numere pe degete și continuă:

– Judy e cu ochii pe Tim, dar el este ziua la restaurantul la care ea lucrează noaptea. Bob spală vasele și îi place de mine. Dacă nu merge cu Pete, am să-i dau lui o șansă. Mai este Jerry, omul care face de toate. Repară orice, dar este închis în sine și are o dispoziție schimbătoare. Nimeni nu reușește să discute cu el…

Jenny își continuă lista până ajunse la peste douăzeci de persoane.

– Cred că n-am uitat pe nimeni, încheie ea.

– E un talmeș-balmeș din care n-am înțeles mare lucru! exclamă Leslie.

– La fel cred și eu. Numai iubirile fiecăruia mă ajută să țin o bună rânduială, replică Jenny râzând.

– Să lucrezi aici nu pare deloc o pedeapsă, spuse Leslie trecând pragul ușii.

– Nicidecum! exclamă Jenny.

Nici Eric nici Warren nu erau în sala de mese. Așa încât, după ce bău o cafea, Leslie se duse la recepție. Oscar și Inga o întâmpinară cu un zâmbet deschis.

– Am aflat că o să rămâi un timp, începu Oscar.

– Veștile se răspândesc repede! comentă Leslie. L-ați văzut pe Warren Collingworth în dimineața asta?

– Te-a căutat, dar nu te treziseși încă. Eric i-a propus să-i arate Pfarr Lake. E vreo oră de când au plecat.

– Nu se poate! gemu Leslie. Aș fi fost gata să bag mâna în foc că nu se prea simpatizează.

– Păreau să se-nțeleagă foarte bine, replică Inga, surprinsă. Nu-ți face griji. Eric cunoaște Pfarr Lake mai bine ca oricine altcineva. Or să facă un tur complet. Domnul Collingsworth o să se întoarcă teafăr.

Leslie, gânditoare, bătu de câteva ori darabana în tejghea apoi ridică din umeri.

– În orice caz, nu mai pot să fac nimic în problema asta. Oscar, ai putea să-mi spui ce mai e cu hotelul? Ar fi timpul să mă pui la curent.

Se duseră împreună spre biroul tatălui ei. După ce trecură în revistă niște socoteli destul de deprimante, ieșiră din birou tocmai în clipa în care Eric și Warren intrau în hol.

Șortul kaki al lui Warren era suflecat, cămașa udă de transpirație. Avea picioarele zgâriate și adidașii plini de noroi. Leslie fugi imediat către el.

– Ce ți s-a întâmplat?

Îngrijorată, îl prinse de mână. Tremura.

– Ai avut dreptate. Prietenul tău are o energie formidabilă. Te rog, lasă-mă să stau pe un fotoliu și să beau o tărie.

Leslie îl privi furioasă pe Eric. Sprijinit nonșalant de tejghea, era proaspăt de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Un zâmbet malițios îi apăru pe chip. Ea se duse cu Warren și-l instală în salon unde îi aduse un whisky dublu. După ce bău o înghițitură zdravănă, el își trecu degetele prin părul încâlcit.

– Sunt epuizat. M-a făcut să escaladez toate colinele pe care le-am întâlnit pe drum. Am traversat toate crângurile și desișurile. Am coborât pante abrupte. Mi-e teamă că am făcut o entorsă la gleznă, se plânse el masând-o.

Furia ei împotriva lui Eric spori. După o asemenea escapadă, era clar că Warren nu mai avea de gând să cumpere hotelul.

– Îmi pare foarte rău. Aș fi vrut să-ți placă Pfarr Lake. Dar de ce-ai plecat cu Eric? Vroiam să facem un tur împreună.

Privind-o gânditor, el își duse paharul la buze.

– Cred că am avut o criză de nebunie. Abia aștept să fac un duș. Ne întâlnim la cină? o întrebă ridicându-se cu greutate.

Ea încuviință clătinând din cap. Disperată, îl privi cum se îndepărta. Se duse să-l caute pe Eric, dar acesta dispăruse.

Vrând să arate bine la cină, Leslie își puse rochia de mătase de culoarea caisei care-i punea în valoare umerii și spatele gol. Farmecul ei trebuia să recupereze ceea ce pierduse prin fiascoul lui Eric.

La ora șapte, se instală la o masă din sala restaurantului și comandă un pahar cu vin alb. După o jumătate de oră, Warren nu apăruse încă. Atunci se duse spre camera lui și trebui să bată la ușă de trei ori până să-i deschidă. Proaspăt ras, era încă îmbrăcat cu halatul de baie.

– Dragă Leslie, îmi pare rău, dar nu sunt în stare să cobor la cină! Nu mă simt bine deloc.

În ciuda pielii bronzate, părea buimac. Pe piele avea pete mari, roșii.

– Ești bolnav? întrebă, neliniștită. Pot să-ți aduc mâncarea aici?

– Nu, mulțumesc. Lasă-mă să dorm, și mâine am să fiu din nou în formă.

Schiță un zâmbet și închise ușa.

Tristă, Leslie se întoarse la masă și cină singură. Aproape terminase când Eric, îmbrăcat cu o haină bleu, își făcu apariția. Văzând-o, îi zâmbi. Lumina candelabrului din tavan îi făcea părul și mai auriu.

– Ești superbă astă seară, *Gogoașă!* exclamă așezându-se în fața ei.

– Nu-mi mai spune așa! explodă tânăra femeie împingându-și farfuria. Ce i-ai făcut lui Warren? Mă pune pe gânduri starea jalnică în care l-ai adus.

Nou-venitul puse coatele pe masă și își așeză bărbia pe pumnii împreunați.

– De ce te iei de mine? A vrut să vadă terenul. Și i l-am arătat. Am fost cooperant și amabil, așa cum ți-ai fi dorit, și i-am răspuns tuturor întrebărilor.

Leslie îl examină atent. Părea sincer. Fu impresionată din nou, foarte impresionată de farmecul lui. Eric schimbă câteva cuvinte cu două înțelesuri cu chelnerița care îi aducea cafeaua.

– Se pare că te-nțelegi foarte bine cu puștii de aici, dom' profesor! exclamă Leslie în timp că tânăra se îndepărta.

– E mai bine așa. Eu sunt cel care-i selecționează, angajează, conduce și răsfață. Cine crezi că se ocupă de asta?

– Nu m-am gândit la asta, dar cred că ești omul cel mai potrivit să stea cu ochii pe ei!

Eric izbucni în râs.

– Drept cine mă iei? Drept un parazit? Muncesc din greu ca să am privilegiul să-mi petrec verile la Pfarr Lake.

– Iartă-mă. Habar n-aveam. Pun pariu că ești foarte popular la universitate.

– Studenții mei nu pleacă de la ore cerând ajutor. Tu ești singura persoană cu care mi s-a întâmplat așa ceva. Ce-ai zice de o plimbare? întrebă Eric văzând că își terminase cafeaua.

Ea se uită neliniștită pe fereastră.

– Afară?

– Bineînțeles, ne-am putea plimba și pe coridoare citind numerele camerelor, dar cred că afară ar fi mai interesant.

– Dar s-a întunecat!

– Fenomenul ăsta se repetă în fiecare seară.

– Or să mă ciupească țânțarii.

Eric o privi sfidător.

– Briza i-a alungat. Trebuie să apară luna. Este un spectacol care nu trebuie pierdut.

Se ridică fără s-o tragă inima, dar trebuia să-i spună despre discuția pe care o avusese cu Oscar.

– De acord, încuviință ea, cu un nod în gât.

– Perfect.

*

* *

Luând-o de mână, o conduse afară. Rămaseră un timp în pridvor pentru a se obișnui cu întunericul. Din fericire, pădurea abia se distingea. Legănat de clipocitul apei, lacul reflecta mii de stele scânteietoare. Porniră pe cărarea luminată de lămpi la nivelul solului. Mirosul pinilor care fremătau se amesteca ușor cu cel al pământului umed, presărat cu flori sălbatice.

Leslie prinse mâna pe care el i-o întinse. Se îndreptară spre bungalouri. Un zgomot metalic o făcu să tresară.

– Ce-i asta?

– O barcă ce trage la mal, răspunse Eric cuprinzând-o cu brațul pe după umeri.

Brațul acesta o liniștea, însă mirosul trupului său atât de aproape avea efect contrar.

Tocmai se pregătea să se îndepărteze de el când un șuierat ascuțit o făcu să se reîntoarcă în brațele lui…

– Și șuieratul ăsta?

– Este o pasăre de noapte, îi șopti la ureche.

Se gândi să se îndepărteze, însă căldura corpului său îi plăcea.

– Ai un răspuns la orice?

Bărbatul râse blând și șoldurile lor se atinseră.

– Dacă nu știu răspunsul, îl inventez.

O briză călduță îi mângâia. Îl auzea respirând adânc. Ridicând ochii spre el, conturul buzelor lui o făcu să-și piardă suflul.

– Îți place foarte mult Pfarr Lake, nu-i așa?

Zâmbetul dispăru de pe chipul lui Eric și brațul i se desfăcu de după umerii ei.

– Așa este. Tu ești orășeancă și locul ăsta ți se pare sălbatic și plictisitor.

Ruperea intimității o făcu să ofteze.

– Locul poate este sălbatic, dar după discuția cu Oscar, îmi dau seama că hotelul trebuie să fie renovat. Bungalourile, de asemenea. Problema este că nu am nici bani, nici timp să mă ocup de asta. Sunt foarte ocupată la serviciu, declară căutându-i privirea.

– Leslie, nu ești singura interesată în problema asta. Toți suntem.

– Dar de unde or să vină banii? Surprinzător! Evidențele au fost mereu cu beneficiu. Și totuși, când a murit tata, n-a mai rămas nimic în contul lui bancar. Este clar că nu a reinvestit în hotel.

Brațul lui Eric o cuprinse din nou.

– Dacă o să-i citești jurnalul, ai să înțelegi.

Neluând în seamă pentru moment această exprimare curioasă, Leslie reveni la grijile ei.

– Ești la curent cu actele de vandalism care s-au petrecut aici? Am vizitat bungaloul cu numărul opt. Geamurile ferestrelor sunt făcute țăndări, pereții plini de mâzgăleli și mobilierul distrus. Cine să fi făcut așa ceva? Ai avut ceva de împărțit cu puștii din vecinătate?

– Niciodată.

Se încruntă, parcă văzând printre arbori bungaloul devastat.

– Atunci înțelegi de ce nu pot să păstrez Pfarr Lake, reluă femeia. E prea greu pentru mine. Nu am timp să mă ocup de asta.

Căută din nou o aprobare în ochii lui.

– Îmi închipui că duci o viață foarte incitantă în oraș, spuse el câteva clipe mai târziu.

O cuprinse pe tânăra femeie cu brațul de mijloc și o antrenă spre promontoriul care domina lacul.

– Mă duc la teatru… Iau cina împreună cu prietenii... Îmi place să ascult muzică și să citesc.

În sinea ei, trebuia să recunoască un lucru: de mult nu mai trăise un moment atât de incitant. Bărbatul ăsta vibra de vitalitate. Brațele lui Eric o cuprinseră cu un gest tandru.

– Cărți și piese de teatru, îi șopti el la ureche. Distracții citadine!

Cu degetul arătător, îi atinse un sân. Respirația femeii se acceleră. Dintr-o dată, o sumedenie de sunete deveniră perceptibile: piuitul păsărilor în cuiburile lor, orăcăitul broaștelor, țârâitul greierilor. Și, ca o ploaie de mângâieri, clipocitul regulat al valurilor la mal. Inima începu să-i bată în ritmul acestei simfonii.

– Razele lunii ți se reflectă în păr. Nici una dintre plăcerile orașului nu poate să te facă atât de frumoasă, îi șopti el la ureche.

Însă luna făcea să pară de aur și părul lui blond. Leslie nu-și mai dorea altceva decât să fie în brațele lui, să fie a lui. Emoția îi umezi ochii căprui.

– Viața mea citadină se desfășoară rezolvând ecuații într-o lume științifică. Fostul meu soț mă găsea la fel de incitantă ca un calculator de buzunar, declară Leslie cu amărăciune.

Eric o strânse în brațe și femeia îi simți ardoarea încălzind-o. Își lipi șoldurile de ale lui. Îi răspunse cu ardoare sărutului pe care el îl inițiie. Eric o făcu să ridice capul și o privi în ochi.

– Nici un calculator de buzunar nu mi-a răspuns în felul ăsta, îi șopti bărbatul la ureche.

Încolăcindu-și brațele în jurul gâtului lui, femeia i se lipi de piept și întinse buzele în așteptarea buzelor lui. Mâinile lui Eric îi urmară conturul arcuit al spatelui până jos, la șale desenând cercuri de foc. Pe urmă, buzele lui îi explorară fiecare trăsătură a chipului. Când ajunse la gâtul care-i palpita, Leslie își dădu seama cât de dorit era bărbatul acesta pe care îl cunoscuse din copilărie. O încânta tot ce descoperea la el. Părul blond de pe ceafă, spatele lat și mușchii puternici… Un gând îi trecu prin minte. Eric mai obținuse o dată ceea ce vroia. Toată maturitatea pe care credea că o dobândise din adolescență o trădase. Simțea că era gata să ia foc, dar era sigură că un nou dezastru i-ar fi fost fatal.

– Te rog, oprește-te! gemu femeia, încercând să dea la o parte mâinile care îi cuprindeau mijlocul.

Îi veni să strige că divorțul îi era prea aproape în memorie, însă tăcu, de teamă că ar putea să izbucnească în hohote.

Pe chipul lui Eric se citea decepția.

– Ce-i cu tine, *Gogoașă?* Am să fiu întruchiparea blândeții.

Gogoașă!! Leslie tresări. Măcar de n-ar fi folosit porecla asta detestabilă! Asta-i aducea aminte de toate neplăcerile la care o făcuse părtașă. Încă puțin și i-ar fi cedat, iar el ar mai fi repurtat o victorie.

Îi întoarse spatele și o luă la fugă spre hotel. Leslie nu se opri decât la ușa de intrare.

– Ducă-se naibii! gâfâi cu jumătate de glas.

Își blestemă trupul care o trăda. Un abis îi despărțea luciditatea de violența senzațiilor. Tremurând de emoție, paradoxal, îi păru rău că n-o prinsese din urmă.

Respirând adânc ca să-și regăsească liniștea sufletească, Leslie trebui să recunoască un lucru: Eric era seducția întruchipată, și de departe cea mai mare atracție de la Pfarr Lake. Și cea mai periculoasă, de altfel.

Ajunse în camera ei, urmărită de privirea întrebătoare a Ingăi.

După un timp, cu lumina din cameră stinsă, îl auzi pe Eric urcând scările. Își dădu seama că îl aștepta. Când bărbatul se opri puțin în dreptul ușii ei, tulburarea o cuprinse din nou. Dând la o parte cearșaful, se ridică, gata să alerge să-i deschidă, dar o rămășiță de rațiune o opri să facă asta. Bărbatul traversă palierul și intră în camera lui.

Doborâtă, Leslie se prăbuși pe pernă. Dorința și decepția o sfâșiau rând pe rând. Inima îi bătea într-un ritm nebun, de parcă ar fi făcut zece kilometri de *jogging*. Dacă Warren nu se hotăra imediat să cumpere Pfarr Lake, era pierdută.

Capitolul 4

Afară era lumină, când cineva îi bătu la ușă. Clipind din ochi somnoroasă, se uită în primul rând la ceas și văzu că trecuse de ora nouă. Fără îndoială, Jenny venise să aibă grijă de cameră. Își lăsă capul să cadă pe pernă și strigă:

– Poți să intri!

Cheia se răsuci în broască. Pașii pe care îi auzi pătrunzând în cameră erau prea apăsați ca să fie ai tinerei fete. Leslie ridică brusc capul. Având în mână o tavă de pe care aburea un ibric cu cafea, Eric închise ușa cu piciorul.

– Bună dimineața. Este timpul să te scoli și să te faci frumoasă.

Leslie își prăbuși capul pe pernă, oftând. Era de-ajuns ca el să-și facă apariția pentru ca s-o bulverseze. Roșie ca racul, își luă ochelarii… doar ca să facă ceva, în timp ce el așeza tava pe noptieră.

– Cum ai intrat? îl întrebă, dintr-o dată severă.

– Am luat dublura cheii de la recepție. Din fericire, mătușa Inga nu m-a văzut, altfel m-ar fi jupuit.

Leslie se rezemă de căpătâiul patului. Ochii lui Eric fură imediat atrași de dantela fină care-i acoperea pieptul. Femeia ridică imediat cearșaful. Își dădea seama cât fusese de ridicolă cu o seară înainte. Își luase tălpășița ca o adolescentă inocentă.

– Am să te jupoi! Ce cauți în camera mea? exclamă, iritată.

Bărbatul turnă liniștit cafeaua în cești.

– Ți-am adus micul dejun, în semn de împăcare. Scuză-mi purtarea de aseară. Erai atât de frumoasă încât n-am putut rezista.

Zburdălnicia din privirea lui și zâmbetul care o însoțea arăta că nu-i părea rău deloc de cele întâmplate.

Femeia își strânse cearșaful în jurul pieptului, luă ceașca și bău o înghițitură de cafea. El îi așeză pe genunchi un prosop și îi întinse, provocator, o farfurie cu clătite. Ea luă o clătită pudrată cu zahăr.

– Nu vrei să te așezi? Agitația ta mă irită.

Nu se gândise că o să se așeze pe pat. Vrând să-i facă un pic de loc, Leslie vărsă câteva picături de cafea pe care degetele lui Eric le șterseră dezinvolt de pe cearșaful care-i acoperea pieptul.

– Eric, te rog.

El izbucni în râs, apoi, punându-și un picior peste celălalt, își opri privirea asupra ei.

– Cu ochelari, semeni mai mult cu *Gogoașa* de altădată.

– De ce nu mănânci și tu o clătită în loc să vorbești prostii?

Ceea ce și făcu. Îmbrăcat cu blugi și cămașă în carouri, dădea impresia că se trezise în zori. Parcă un flux de soare, aer curat și miros de pin pătrunsese în cameră odată cu el. Pentru prima dată în viață, Leslie afișa ostentativ ochelarii. Deși avea clătită în gură, Eric reuși să spună:

– Divorțul tău trebuie să fi fost extrem de penibil dacă aseară ai fugit ca o căprioară care a auzit un lătrat.

Câteva grăunțe de zahăr îi căzuseră lui Eric pe bărbie. Leslie trebui să-și stăpânească pornirea de a-l șterge.

– Așa a fost, răspunse în cele din urmă. Nu vreau să mai trăiesc un al doilea dezastru.

– Poate ar fi totuși o terapie excelentă, spuse Eric punându-i o mână pe genunchi.

Ea clătină din cap, hotărâtă, și se uită fix la mâna bronzată de pe cearșaful alb. Căldura pe care i-o transmitea în tot piciorul o punea pe jăratic. Ar fi trebuit să protesteze, dar nu făcu nimic.

– Cineva cu o urmă de bun-simț ar trebui să te gonească de aici. De fiecare dată când îmi aduci un semn de împăcare, trebuie să mă implici într-o nouă catastrofă. Despre ce este vorba de data asta?

Stăpânindu-și un zâmbet, el adoptă o expresie de om jignit.

– Cum poți să te gândești la așa ceva? Am vrut doar să mă ierți.

Spunând acestea, se așeză cât mai confortabil, și mâna lui începu să-i urce spre șold. Gestul acesta nu este altceva decât un gest prietenesc, își repetă femeia ca să se calmeze. De altfel, cum ar fi putut el să-i ghicească tulburarea? Ca să pună capăt liniștii care se instalase, ea replică:

– De ce-ți ceri scuze? Pe vremea când mă terorizai, n-ai făcut-o niciodată.

– Consideri deci întâlnirea noastră de aseară o formă de teroare? Să punem lucrurile la punct: n-am vrut niciodată să te terorizez. Am vrut să fim prieteni, dar umorul nu era punctul tău forte.

– Lucrurile nu s-au schimbat, spuse femeia ascunzându-și zâmbetul după ceașcă.

– Nu sunt atât de sigur, continuă Eric adresându-i un zâmbet cuceritor.

Mâna care cuprinse talia femeii nu mai avea nimic amical.

– Ce caută mâna ta pe mijlocul meu?

El se uită uimit la mâna neascultătoare.

– Mâna asta? întrebă Eric strângând-o mai tare.

Era imposibil ca el să nu sesizeze descărcările electrice pe care le producea mâna lui. Ea i-o arătă cu degetul.

– Ia-o de aici.

Ridicându-și mâna aparent contrariat, el își prinse palma sub braț ca și cum ar fi vrut să nu-i mai dea voie să înceapă din nou. Leslie își înfipse dinții cu convingere într-o clătită ca să nu pufnească în râs. Privind-o în ochi, degetul lui arătător începu să-i urmeze conturul buzelor. Apoi, ducându-l la gură, îl linse încet, căutând deliberat s-o provoace. Mișcarea limbii lui o bulversă. Fiecare celulă a trupului ei reacționă la această chemare mută. Se prăbuși și ultimul ei gând de împotrivire. Eric îi citi imediat în priviri lucrul ăsta.

– Frumoasa mea Leslie, murmură el dându-i ochelarii jos.

O strânse în brațe și ea i se cuibări la piept. Femeia cedă chemării lui. Cearșaful alunecase de pe ea. Degetele lui Eric o mângâiară pe pieptul pe care dantela nu-l mai ascundea. Apoi îi cuprinse sânii cu palmele făcând-o să i se întărească sfârcurile. Femeia simți o undă de plăcere curgându-i prin vene, asemenea unei lave incandescente.

– Te doresc, Leslie, murmură bărbatul răsturnând-o pe pat.

– N-ar trebui s-o facem, protestă Leslie fără convingere, mângâindu-l pe spate.

– De ce nu?

Îi puse mâna pe pielea mătăsoasă a coapsei.

– Am un motiv foarte întemeiat… dar l-am uitat, șopti ea.

Atingerea degetelor lui o făcuse să-și piardă uzul rațiunii. O cuprinse o emoție teribilă, înzecită de atingerea pielii lui.

Eric se întinse în pat lângă ea și o cuprinse în brațe cu îndrăzneală. Buzele femeii începură să tatoneze fața bărbatului, irezistibil. Îi plăcea pieptul lui puternic, zvelțețea lui. Inima îi bătea tare, gata să-i spargă pieptul.

Tocmai se pregăteau să meargă mai departe când cineva bătu în ușă. Imediat se auzi cheia răsucindu-se în broască.

– E Jenny, șopti Leslie. O clipă, te rog! spuse ea abia auzit.

Într-o secundă, orice urmă de pasiune se șterse. Leslie își luă ceașca de cafea. Cât despre Eric, cu picioarele încrucișate și bărbia sprijinită în palmă, se uita la ușă cu o expresie nevinovată care o făcu să pufnească în râs. Jenny intră fredonând o melodie. Prezența celor

doi în cameră o făcu să înghețe pe loc. Un zâmbet larg îi apăru pe față. Punerea asta în scenă nu o păcălea.

– O să mă întorc mai târziu, spuse ea făcând stânga-împrejur.

Uitându-se la Eric cu coada ochiului, Leslie interveni:

– Rămâi, Jenny. Nu ne deranjezi deloc.

Bârfele pe care urma să le provoace această vizită matinală o îngroziră. Jenny stătu o clipă pe gânduri, apoi se hotărî:

– Cum spuneți dumneavoastră. Ah, era să uit! Domnul Collingsworth mi-a încredințat un mesaj pentru dumneavoastră. Vrea să vă vadă imediat.

Leslie uitase cu totul de existența lui. Înfășurându-se în cearșaf, se ridică brusc.

– De ce? întrebă uitându-se spre Eric, bănuitoare.

– E plin de ciupituri de iederă turbată.

– Cum așa?

Punând această întrebare, se întoarse imediat spre Eric fulgerându-l cu privirea.

– Eu o șterg. Am ceva de făcut, declară el traversând încăperea cu pași mari.

Leslie uită că avea cămașa de noapte transparentă și fugi după el.

– Stai pe loc, Eric Nordstrom! Acum știu de ce-ai venit să mă vezi cu o farfurie de clătite.

Îl auzi coborând scările câte patru o dată și se uită, furioasă, la ușa pe care abia ieșise. Cum fusese atât de proastă să aibă încredere în el?

Îmbrăcându-se cu un șort și un tricou, își puse sandalele și ieși în fugă sub privirile nedumerite ale lui Jenny. În graba asta, Leslie uitase să-i ceară discreție fetei.

Deci, Eric îl dusese premeditat pe Warren într-un loc unde era iederă turbată! Nu fusese drăguț cu ea în dimineața asta decât ca s-o ducă de nas!

Warren era într-o situație vai de mama lui! Avea mâinile și picioarele pline de bășici. Degetele, zgâriate. Pielea inflamată nu suporta decât un șort.

– Ajută-mă! îi strigă văzând-o că vine. Simt că înnebunesc!

Desfăcând flaconul pe care abia îl cumpărase, începu să-i bandijoneze iritațiile.

– Te rog să nu te scarpini. Medicamentul o să-și facă efectul imediat. Cum ai făcut de ai ajuns în iederă turbată? Se cunoaște de la o poștă!

– Eu de unde să știu ce-i cu iedera asta? explodă Warren.

Era clar că o făcea pe ea răspunzătoare pentru ce se întâmplase. Își stăpâni iritarea și îl îngriji cu toată blândețea necesară. Totul era din cauza lui Eric. Simțea

cum îi creștea furia. Îl dusese premeditat într-un loc periculos. O să fie vina lui dacă Warren n-o să cumpere Pfarr Lake. Termină de îngrijit rănitul.

– Cum te simți?

Cu un ton acuzator, cel întrebat răspunse:

– Mai bine. Poți să-mi dai vreo pastilă care să-mi aline suferința?

Leslie știa că alergia trebuia lăsată să-și urmeze cursul, însă nu vroia să fie ea cea care să i-o spună.

– Există un remediu cu o injecție cu cortizon pe care s-o faci la clinica cea mai apropiată. Vrei să te duc acolo?

Warren începu să-și pună hainele în valiză.

– Un medic de provincie? exclamă el. Nici nu poate fi vorba! Mă duc la Minneapolis să mă consulte un specialist. O să vii cu mine, bineînțeles.

Leslie era tentată să-l urmeze ca să-l convingă că Pfarr Lake nu era un loc atât de îngrozitor cum își închipuia el, însă o asemenea discuție nu putea fi deschisă până nu-i mai trecea mâncărimea. Îl mai blestemă o dată pe Eric.

– Trebuie să rămân să mă ocup de lucrurile tatei, declară Leslie ieșind din cameră ca să pună capăt discuției.

Capitolul 5

Când Leslie văzu dispărând mașina lui Warren, decepția ei se transformă într-o furie rece.

– Blesemat să fie! murmură alergând spre hotel.

La recepție, era Inga.

– Unde-i Eric? întrebă ea.

Nu va scăpa nepedepsit după ce-i făcuse. Inga aruncă o privire de jur-împrejur.

– Adineauri era aici. Ah, îmi amintesc. Mi-a spus că se duce să deblocheze un baraj de la capătul lacului. Cred că la Upper Creek. Nu trebuie să fi ajuns prea departe. O să-l ajungi din urmă fără nici o problemă.

Leslie plecase deja, înainte ca Inga să termine ce avea de spus. Orbită de furie, nu văzu nici copacii nici lacul. Eric avea deja un avans serios. Săgetându-l din priviri, strânse pumnii și începu să alerge cu toată viteza. Sandalele ei bocăneau pe drum. Femeia nu încetini pasul

când îl ajunse din urmă. Avea tricoul ud de transpirație. Eric întoarse capul spre ea, cu un zâmbet pe buze, dar văzându-i expresia, iuți și el pasul.

– Eric, așteaptă-mă, strigă femeia reîncepând cursa.

El continuă să meargă de parcă nu o auzise.

– Nu vrei să te oprești o dată?

– Știu ce-o să-mi spui și nu vreau să aud așa ceva!

Leslie îl prinse de braț.

– Să-ți fie rușine pentru ce i-ai făcut lui Warren!

– Dacă fraierul ăsta nu știe unde să pună piciorul… n-ar trebui să zburde prin pădure. Bine c-am scăpat de el!

– Warren nu-i un fraier, ci un om foarte agreabil! De când îți permiți să hotărăști cine poate și cine nu poate să vină aici? Eu vreau să-l fac să cumpere Pfarr Lake!

Bărbatul se încruntă crâncen. Eliberându-se din strânsoarea ei, își continuă drumul. Strânse agresiv în mână toporul pe care-l ducea pe umăr.

– Și cât o să câștigi? Cinci sute de mii? Un milion de dolari?… Treizeci de arginți?

– Te rog să încetezi! exclamă femeia, încercând să se țină după el.

Deodată, cifrele pe care tocmai le auzise o stupefiară.

– Un million de dolari? repetă, buimacă.

– Să nu-mi spui că oferta pe care ai semnat-o e mai puțin de atât! Dacă ai făcut-o, cu atât mai rău pentru tine.

– În orice caz, e prea târziu. Acum, Warren nici n-o să mai vrea să audă de asta.

Leslie își dădu deodată seama că era înconjurată de copaci. Crengile groase, suspendate deasupra capului ei, parcă o amenințau. S-au dus și hotelul, și siguranța ei! Plină de teamă, alergă în urma lui Eric.

Cu spatele țeapăn, el încetini pasul, dar privirea lui rămase cu încăpățânare fixată înainte. Pe un ton sec, el spuse:

– Nu-ți face griji. Se va întoarce. Să nu accepți mai puțin de un milion. De altfel, dacă îl faci să te placă, poți să ridici prețul. Asta îți va permite să-ți cumperi o sumedenie de bijuterii care de care mai frumoase. Mă întreb ce vei simți după ce-o să vinzi lacul acestui traficant!

O irită această observație care-i reînsufleți furia.

– Este lacul meu, sunt copacii mei, este hotelul meu! Pot să fac ce vreau cu ele!

Afirmația asta o făcu deodată să realizeze că proprietar la Pfarr Lake nu mai era tatăl ei, ci ea. Eric se întoarse brusc.

– Cu ce drept meriți să-ți aparțină Pfarr Lake? Ce-ai făcut aici? Nici măcar n-ai încercat să-ți dai seama despre ce este vorba. Și acum te pregătești să arunci totul la gunoi.

Acuzația asta o răni profund.

– Câtă vreme ești sigur că nu sunt bună de nimic, ar trebui să fii încântat că vând. De altfel, dacă ești atât de încântat de Pfarr Lake, de ce nu-l cumperi chiar tu?

Lui Eric îi căzură umerii pentru câteva clipe, apoi ridică brațele spre cer. Securea sclipi în soare. Cu chipul parcă sculptat în piatră, își reluă drumul.

Cu inima strânsă, îl privi cum pleacă. Atașamentul lui Eric față de Pfarr Lake explica pățania lui Warren. Totuși, nu putea să-l liniștească știind că o să vândă Pfarr Lake cu prima ocazie.

Acum nu vroia decât să se încuie în camera ei și să plângă. Porni înapoi spre hotel. Pinii mari o înconjurau din toate părțile. Avu impresia că era în primejdie. O cuprinse o amețeală. Nefiind în stare să se întoarcă singură, n-avu încotro și trebui să-l urmeze pe Eric.

Upper Creek, râul care se vărsa în lac, curgea printre două dealuri. Barajul îi diminuase debitul la jumătate. Eric traversă podul care închidea intrarea lacului și porni pe poteca abruptă care însoțea cursul apei.

Crângul des o punea pe gânduri, dar pădurea o înfiora de-a binelea. Când își dădu seama că îl urmărea, se întoarse, cu o expresie furioasă.

– Unde mergi?

– Mi-e frică să mă întorc singură! fu nevoită să admită, cu tremur în glas.

Lui îi scăpă o exclamație exasperată, apoi își continuă drumul. Îngrozită că ar fi putut să-l piardă, iuți și ea pasul. Stejarii și arțarii luară locul pinilor, ceea ce o mai liniști puțin. Când Eric se opri, oftă ușurată. Era sleită de puteri.

Copacii căzuseră parcă în apă. Acumularea de ramuri și resturi formaseră un baraj care amenința să reverse tone de apă în vale. Eric își făcu loc prin apă până la baraj și începu să dea la o parte ramurile una câte una.

Leslie îl privea cum lucrează. Mușchii, care i se vedeau încordându-se sub cămașă și reflexele soarelui în părul lui blond o fascinară. Se mai gândi o dată la cearta lor. Furia lui Eric era de înțeles, dar de ce nu vroia să înțeleagă și punctul ei de vedere? Se apropie, dar el o ignoră până când o văzu apucând o creangă.

– Nu pune mâna, altfel totul o să se năruie, decretă Eric fără drept de replică.

Jignită, se așeză pe o piatră de pe marginea apei. O pasăre cânta foarte tare. Soarele îi ardea umerii și țânțarii începură să-i înțepe brațele goale. Simțindu-se respinsă, îi aruncă lui Eric o privire dușmănoasă. Dezbrăcat până la brâu, bărbatul tăia cu securea trunchiurile adunate grămadă. Loviturile lui îndârjite arătau că nu-i trecuse furia. Atunci se hotărî să se întoarcă, însă desișul întunecat al pinilor care înconjurau lacul forma o barieră de netrecut. Coborând în albia râului, culese câteva pietre cu muchiile rotunjite irizate de apa limpede.

Deodată, auzi un urlet trecându-i pe deasupra capului. Stând în picioare înaintea barajului, Eric țipa gesticulând, dar cascada îi acoperea glasul.

– N-aud ce spui! îi răspunse, urlând la rândul ei.

Într-o clipă, un val de apă proiectă în aer crengile de la baza barajului. Eric o luă la fugă pe cărare într-o goană nebună. Ce mai rămăsese din baraj se prăbuși în urma lui cu un bubuit surd.

Înnebunită, Leslie urcă într-o clipă malul râpos. Când se întoarse, Eric dispăruse. Un zid de apă se îndrepta direct către ea.

Înfiorarea o făcu să se împiedice. Torentul furios o acoperi înainte să aibă timp să se dea la o parte. Câteva lemne o loviră în plin. Gâfâind și scuipând, făcu tot posibilul să rămână cu capul deasupra apei. Un podeț smuls de torent se îndrepta spre ea. Sări într-o parte și abia reuși să scape de el. Valurile dezlănțuite o duseră direct în lac. Coșmarul ei cel mai cumplit devenea realitate. Revenind la suprafață, trase adânc aer în piept.

– Eric!!

Când își aduse aminte că și pe el îl luase apa, o cuprinse panica. Înotând dezordonat, căută printre resturile care pluteau deasupra apei, însă în zadar.

Eric!!!... Unde era?!

Plângea în hohote. Dar își aduse aminte că la școală se chinuise să învețe să înoate și dintr-o dată își aduse aminte mișcările de craul. Ar fi trebuit să traverseze lacul ca să cheme pe cineva în ajutor. Deși îi era silă de mica

insulă din mijlocul lacului, se opri acolo și se mai uită o dată la suprafața apei. Deodată, sări în sus de bucurie. Tocmai apăruse capul lui Eric. Venea către ea înotând în mare grabă.

Când ieși din apă, mii de picături îi scânteiau pe umeri și pe pieptul gol. Sări în brațele lui și-l strânse cu putere la piept.

– Ai scăpat? Am fost extrem de neliniștită. Te-am căutat peste tot. Credeam că te-am pierdut…

Un hohot de plâns o împiedică să continue. Eric o strânse cu putere și spuse cu o voce tăiată:

– Și eu te-am căutat peste tot. Probabil că am înotat în cerc. Când am văzut apa năpustindu-se spre tine, nu mai știam… Mi-era teamă că…

Nu își termină fraza și își rezemă obrazul pe părul ei ud. Emoția și oboseala îl făcea să respire cu greutate, iar glasul lui arăta că încă mai era în stare de șoc.

Mână în mână, merseră până la plajă și se prăbușiră pe nisip. Ea îl privi cu un plus de atenție. Avea o zgârietură pe frunte și o julitură de pe obraz îi sângera.

– Ești rănit! exclamă femeia.

El își pipăi fața cu o mână și își privi pieptul.

– Nu-i nimic. Dar tu?

– Un plasture sau doi, și n-o să mai fie nimic, spuse Leslie după ce se pipăi la rândul ei.

Ochii albaștri ai lui Eric deveniseră cenușii.

– Slavă Domnului! Îți dai seama ce s-ar fi putut întâmpla? Ce-ai căutat în râu? Puteai fi omorâtă!

Îi prinse fața în mâini. Leslie observă că și mâinile lui tremurau, la fel ca ale ei.

– Despre mine vorbești!! Dar tu? De ce ai sărit în fața zidului de apă? Nu pățeai nimic dacă rămâneai pe mal.

– Am vrut să te ajut! Știai că aveam să desfund barajul. Era clar că apa o să urmeze cursul râului. Cum ai putut să fii atât de proastă?

Reproșurile lui o umileau:

– Proastă! Dacă n-ai fi fost atât de nesuferit, m-ai fi lăsat să te ajut și n-aș mai fi coborât în albia râului.

– Destul! spuse el obosit.

Leslie se întrebă deodată de ce se certau. Ar fi preferat mai mult s-o ia în brațe.

– Ar fi putut să iasă și mai rău, murmură ea.

Fu cât pe ce să se scuze că țipase, însă își aminti că în aceeași dimineață îi făcuse curte doar ca să-i deturneze atenția de la Warren. Se întunecă la față.

Remarcându-i expresia schimbată, Eric se ridică. Incapabilă să reacționeze, îl văzu intrând hotărât în pădurea de pini. Deodată, se albi la față. Teroarea care o chinuise întotdeauna când se aflase pe insulă o încerca din nou. Fugi imediat după el.

– Unde te duci? îi strigă cu o voce neliniștită.

– Să traversez lacul înot și să mă întorc după tine cu o barcă.

Leslie avu impresia că aude șușoteli în spatele ei. Agățându-se de centura lui Eric, îl urmă în desișul de pini. Văzând hotelul apărând pe malul celălalt, îi pieri cheful să mai ajungă acolo.

– Nici o barcă, spuse Eric. N-avem noroc! De obicei, lacul este plin.

Se așeză pe nisip și începu să se descalțe.

– Ce faci?

– Înot mai ușor desculț.

Leslie se aplecă și își descheie și ea sandalele. Surprins, Eric își înălță sprâncenele.

– Tu ce vrei să faci?

– Nu vreau să rămân singură, răspunse imediat aruncând o privire neliniștită spre pădure.

– Leslie, fii înțelegătoare. Hotelul este la aproape patru sute de metri depărtare.

– O să ajung până acolo, plusă femeia. Datorită *joggingului,* am picioarele într-o formă foarte bună, și am o respirație excelentă.

Când intră în apă, avu pentru o clipă impresia că insula avea să se scufunde. Începu să înoate neliniștită.

– Să nu contezi pe mine ca să te remorchez. Nu pot din cauza săriturii pe care am făcut-o în râu.

– Nu-ți face probleme. Dacă tu poți să traversezi înot, eu de ce n-aș putea? se încăpățână femeia.

În depărtare, hotelul părea minuscul și Leslie nu era chiar atât de sigură pe sine așa cum spunea. Întoarse capul înapoi, către insulă. Privirea i se înceţoșă. Eric o prinse de braț, dar ea începu să înoate stângaci.

În ciuda furiei, bărbatul rămase lângă ea. Totuși, ea văzu că ar fi preferat s-o lege de un copac. Ca să uite de apă, Leslie se concentră asupra mișcărilor pe care le avea de făcut. La jumătatea drumului, începuse deja să obosească. Făcu apel la toată energia pe care o mai avea ca să continue.

– De ce nu te odihnești puțin? o întrebă Eric.

Ea îl ignoră. Dacă se oprea, știa că n-avea să mai pornească din nou.

Spre sfârșitul traseului, Leslie se uita la hotel la fiecare respirație. Mușchii începeau s-o lase, însă malul parcă nu se apropia deloc. În curând, nu mai avu forța să-l privească.

Când ajunse în sfârșit la chei, se prinse de el ca să-și recapete suflul. Eric vru s-o ajute să urce, dar picioarele ei nu mai vroiau s-o asculte. Atunci o ridică în brațe și o strânse lipită de el.

– Ce ispravă… nebună mică… îi murmură cu tandrețe.

Cu mâinile înnodate de gâtul lui, Leslie îl privea în ochii mari și albaștri ca cerul. Reușise! Surprinderea și mândria o făcură să zâmbească.

Lui Eric, pletele i se zbârliră în cap. Simți forța mușchilor care o țineau. Sprijinindu-și capul pe umărul lui, își spuse că ar fi fost mai bine să-și domine problemele cu un asemenea bărbat lângă ea. Apoi, cu ochii închiși, se abandonă fericirii acestei îmbrățișări.

Când Eric pătrunse în hol, mulțimea obișnuită de clienți și studenți veni să afle ce se întâmplase. Leslie o auzi pe Inga întrebând:

– Ce s-a mai întâmplat, de data asta? Ce-ai mai inventat?

Leslie vru să se ridice ca să-l apere, dar efortul era mai presus de puterile ei.

– Nimic serios, răspunse el vesel. Draga noastră proprietară a înfruntat lacul. Încă mă întreb cine a câștigat!

Urcând câteva trepte, el se întoarse:

– Inga, ai face mai bine dacă ai veni s-o bagi în pat.

Capitolul 6

Leslie dormi fără întrerupere până a doua zi dimineață. După ce se trezi, un duș cald o făcu să-și recapete vigoarea. Pățania i se părea la fel de incredibilă, dar era foarte mândră de ea însăși.

Bându-și cafeaua în sala de mese, se gândea tot timpul la Eric. În ciuda glumei proaste pe care i-o făcuse, abia aștepta să-l vadă din nou.

În timp ce picolița îi mai turna o ceașcă, își spuse că Eric era periculos de seducător. Ar fi făcut mai bine dacă ar fi plecat de la Pfarr Lake, însă înlătură această eventualitate. Nu trebuia să treacă în revistă socotelile hotelului? În definitiv, dacă Warren nu ar mai cumpăra, ar fi fost obligată să știe cum stăteau lucrurile. Porni în căutarea lui Eric.

Holul trepida de o animație neobișnuită. Duminica era ziua plecărilor și sosirilor. Clienții, destinși și bronzați, își luau rămas-bun cu regret. Eric nu era acolo. La recepție, Inga, covârșită, superviza plecările.

– L-ai văzut pe Eric? o întrebă.

Cea întrebată răspunse cu un mormăit dezaprobator.

– A plecat în oraș, dimineață devreme. Cu toate că știe că duminica este ziua în care este cel mai mult de lucru.

Această știre o puse pe gânduri. Disputa lor îl afectase pe Eric mai mult decât își închipuise…

– Când se întoarce?

– Habar n-am.

– Pot să-ți dau o mână de ajutor?

Inga o măsură din cap până în picioare.

– Dacă vrei. Poți să ai grijă ca studenții să facă ordine în bungalouri înainte de sosirea noilor clienți. În felul ăsta, o să și faci cunoștință cu ei.

Leslie nu stătu nici o clipă locului toată ziua. Seara, era epuizată, dar acum îi cunoștea pe toți studenții care lucrau acolo.

Târziu în noapte, Eric nu se întorsese încă. Tristă, se duse să se culce. Absența lui o stânjenea.

*

* *

Luni, la ora dejunului, simțindu-se abandonată, începu să-l urască. Nu rămăsese la Pfarr Lake decât pentru că îi promisese că o s-o învețe să iubească locul ăsta. Până acum nu reușise decât să simtă un complex de inferioritate. Amintirea căldurii buzelor lui, mângâierile degetelor lui pe piele o torturau într-una. Exasperarea o făcu să se ridice de la masă. Ca să-și facă de lucru, se hotărî să se ducă să trieze lucrurile tatălui ei.

Cu această ocazie descoperi că fusese foarte conservator. Sertarele lui erau pline cu scrisori și desene care datau din frageda ei copilărie.

Când sună telefonul, fugi să răspundă, fiind sigură că era Eric. În aparat se auzi glasul lui Warren:

– Leslie, îmi lipsești atât de mult!

Expunerea amănunțită a evoluției alergiei lui făcu moralul lui Leslie să ajungă la zero. Se risipiseră toate șansele de a vinde.

– Când te întorci? Doar n-o să rămâi acolo toată săptămâna?

– Trebuie. Sunt multe lucruri pe care trebuie să le pun la punct.

– Am pregătit hârtiile, reîncepu Warren după câteva clipe de tăcere. Dacă te întorci, nu mai ai decât să le semnezi. Gata cu neliniștea!

– Hârtiile? exclamă ea cu surprindere. Dar nici măcar nu am adus vorba despre preț!

– Îți ofer cinci sute de mii.

Privind în gol, își ridică sprâncenele. Își aduse aminte de spusele lui Eric.

– Cinci sute de mii, repetă ea. De ce nu-ți iei o casă la Minneapolis cu banii ăștia?

– Oferta mea este rezonabilă, se auzi replica dură. Restaurarea hotelului o să coste scump. Dar poate ai un alt cumpărător?

El știa foarte bine că nu. Leslie își dădu seama că vroia Pfarr Lake cu orice preț. Tonul acesta amenințător îi displăcu. N-avea nici o intenție să se lase intimidată.

– Vorbim când mă întorc, declară hotărâtă și închise.

Când se instală din nou la biroul tatălui ei se întrebă dacă nu va regreta gestul ăsta. Lacrimile îi începețoșară ochii văzând bolul cu bomboane de mentă care se găsea în al doilea sertar. Luă una. În felul ăsta se rezolvau problemele copilului. Avea nevoie de așa ceva în momentul de față.

Un album vechi cu fotografii la care se uitase de multe ori în tinerețe îi atrase atenția. Toate fotografiile erau făcute la Pfarr Lake. Primele îi arătau pe părinții ei, tineri și îndrăgostiți. Își făcea apariția și Leslie, un bebeluș mare și bucălat. Aici, trebuia să fi avut vreo patru ani. Pe urmă, la șase ani, părinții divorțaseră. Începând de atunci, Leslie avea o expresie tristă și îngândurată.

Apoi, o adolescentă drăguță. Eric nu apărea decât spre sfârșit. Zburdălnicia lui se vedea de la o poștă.

Erau mereu împreună: ea așezată cu aere de mare damă, în timp ce Eric, foarte dezinvolt, stătea nonșalant cu coatele sprijinite de o balustradă sau rezemat de un copac. Ciudat, tristețea primilor ani o părăsise. Totuși, date fiind amintirile, ar fi trebuit să fie mai neliniștită și tulburată.

Deodată, ușa se deschise și se ivi Eric, asemenea unei apariții venite direct din copilărie. Avea pantalonii mototoliți de orele lungi de conducere. Cu bluza neglijent pusă pe umăr, îi aruncă o privire de gheață și se lăsă să cadă pe un scaun, părând extenuat.

– Inga mi-a spus că m-ai căutat. De ce?

Zâmbetul lui Leslie îngheță. Era gata să uite cearta lor, dar se părea că el nu era de aceeași părere.

– Fără nici un motiv anume. Vroiam doar să știu unde ești.

Cu ochii privind-o fix și bărbia agresivă, expresia lui nu fusese niciodată atât de ostilă. Ostilitatea lui o sfâșie. De bună seamă, trebuia să existe un mijloc de a-i schimba dispoziția.

– Uite fotografiile din copilăria noastră.

El nu le băgă în seamă. Atunci îi întinse bolul cu bomboane.

– Un zălog de pace?

Un zâmbet abia schițat apăru pe buzele lui. Luă o bomboană pe care o aruncă în sus și o prinse în gură. Altădată, bomboanele îi rezolvaseră și lui problemele.

– Călătoria ta se pare că nu a fost deloc plăcută.

– A fost detestabilă!

– Îmi pare rău…

– Cum ai făcut cunoștință cu acest Collingsworth? Tu l-ai căutat?

Întrebarea o luă pe nepregătite. Semăna cu o acuzare.

– L-am întâlnit la o recepție. Gazda a vrut să mi-l prezinte.

– Cine a adus primul vorba despre vânzarea hotelului?

– Dacă mă așezi pe banca acuzaților, îmi chem avocatul, ripostă femeia, indignată. Nu mai îmi aduc aminte. Mi-a vorbit despre familia mea și i-am spus că tata tocmai murise. Restul a venit de la sine.

Își dădu seama deodată că Warren adusese cu bună știință vorba despre Pfarr Lake. Întâlnirea lor fusese organizată cu scopul acesta? Îl privi pe Eric.

– De ce-mi pui toate întrebările astea?

Expresia lui parcă se mai îmblânzise. Cu coatele rezemate pe genunchi, se înclină spre ea.

– Deci nu-i cunoști nici pe asociații lui nici din ce cauză vrea să cumpere Pfarr Lake.

– Nu te înțeleg.

El mai luă o bomboană pe care o puse cuminte în gură.

– Am fost la Minneapolis ca să mă informez. Este vorba despre Collingsworth și societatea Collingsworth și Richfield.

– Despre cine vorbești?

– Tu nu citești niciodată ziarele? Sunt promotori imobiliari.

– Ei și?

Eric se încordă.

– Ai vreo idee ce vor face la Pfarr Lake?

– Nu!

– În primul rând or să taie cea mai mare parte din arbori ca să construiască imobile. Hotelul și bungalourile vor dispărea bineînțeles. Pe urmă, vor tăia și restul pădurii ca să facă terenuri de golf și de tenis, fără să mai vorbim despre magazine comerciale și service-uri. Apoi vor pune bariere peste tot și vor instala gărzi la intrări. Pe lac se vor plimba bărci cu motor care te vor asurzi cu zgomotul lor. Vor scoate apa din lac până nu va mai rămâne din el decât nămol. Ca să rămână deschis iarna, buldozerele vor amenaja pante de schi pe dealuri. Răspunsul meu te satisface?

– N-aveam nici cea mai mică idee! exclamă femeia cu ochii ieșiți din orbite.

– Se pare că nu! Ție nu-ți plac pinii. Nu te-ar deranja prea mult dacă ar fi tăiați…

– Eu… Într-adevăr, mi-e frică de ei, dar nu-mi pot închipui lacul fără ei și hotelul mi-ar lipsi teribil de mult.

– De ce ți-e atât de frică de copaci?

– Mă ametesc. Am impresia că mă zdrobesc căzând peste mine. Mă gândesc îngrozită că ai fi putut să mă

abandonezi în pădure. De ce mi-ai făcut o glumă atât de proastă? întrebă Leslie zâmbind ca să-și ascundă stânjeneala.

Ochii lui Eric scânteiară.

– Vrei să-ți arăt unde erai când te-am abandonat în inima pădurii?

– Nici nu mă gândesc la așa ceva.

– Pe cuvânt de cercetaș că n-am să te las acolo, spuse el ridicând o mână în sus.

– Când ai fost cercetaș?

– Niciodată! O să te surprindă locul unde te-ai rătăcit.

– Nici vorbă să mă duc acolo, ripostă ea, furioasă. Oh, Eric, vroiai să mă faci să-mi placă Pfarr Lake! Până acum n-ai reușit decât să mă faci să cad în apă și să grăbești căderea de apă în direcția mea, fără să uităm de certurile dintre noi.

– Îmi pare rău de ceartă. Țin foarte mult la Pfarr Lake. Dar pentru cineva căruia îi este frică de apă, întoarcerea ta înot a fost o faptă eroică.

– În curând vei susține că ai pus la cale ruptura barajului ca să mă vindeci de teama de lac! Ce mai, tratamentul șoc!

– Nu chiar… Era să uit. Ți-am adus un cadou.

Scoase un pachet din buzunar pe care ea îl examină cu neîncredere.

– Nu-mi plac cutiile prea bine ambalate.

– Deschide-o, totuși.

Scoase la vedere un bikini minuscul.

– Nu!! țipă Leslie.

– Să nu-mi spui că ți-e frică să te bălăcești cu mine pe malul lacului!

– Ultima ta născocire este să mă rătăcesc prin pădure ca să învăț să-mi găsesc drumul singură, și în felul ăsta să mă lecuiesc de fobia mea de copaci? Foarte puțin pentru mine.

– Ți-am promis că n-am să te abandonez. Aș vrea doar să-ți dovedesc că acuzațiile tale sunt false. Puneți ceva mai gros decât bermudele astea.

– Sfatul ăsta nu anunță ceva bun.

– Hai vino, îi spuse cuprinzând-o pe după umeri și conducând-o spre ușă.

Încă o dată, se lăsă condusă împotriva dorinței ei, dar nu avea nici o altă soluție. Apropierea de Eric era prea plăcută.

Când se întoarse îmbrăcată în pantaloni și tenișii, el era sub pridvor și se uita la o pereche de bătrâni care traversau curtea.

– Este familia Peterson, explică el. Sunt patruzeci și șapte de ani de când vin în fiecare an în luna iunie. Prima dată au venit în luna de miere. Hotelul abia își deschisese porțile. Deși acum au șaptezeci de ani, se iubesc în continuare.

Când Leslie îi văzu prinzându-se de balustrada scării care conducea la chei, se gândi cu tristețe la numărul mare de oameni pe care i-ar fi afectat vânzarea hotelului.

Însă Eric o prinse de mână și o antrenă spre pădure. Respirația i se acceleră văzând liziera pădurii. Se opri.

– Eric, nu pot…

– Fii liniștită, Leslie. Totul o să fie bine, o asigură el prinzând-o din nou de mână.

Ramurile groase de pin treceau prin sită razele de soare. Agățată cu disperare de mâna lui Eric, merse ca o somnambulă, cu ochii lipiți de drumul acoperit cu ace. Eric se opri în culmea colinei.

– De ce te-ai oprit? îl întrebă cu o voce neutră. Nu putem să ducem la bun sfârșit corvoada asta?

– Uite locul unde te-am abandonat.

Se uită în jur, neîncrezătoare. Printre copaci se vedea acoperișul hotelului. Îl fixă pe Eric, nevenindu-i să creadă.

– Ia te uită! Mă rătăcisem cu totul. Îmi pierdusem orice spirit de orientare.

– Probabil, pentru că trebuie să fi fugit în partea cealaltă a dealului, cu ochii în pământ, așa cum ai făcut și acum. Cu toate astea, îți jur că aici te-am părăsit.

Din locul în care se afla, Leslie văzu distinct țiglele care acopereau hotelul. Blocată, își atinse buzele cu degetul arătător.

– Ai fost pedepsit din cauza mea, nu-i așa?

– Nici vorbă de făcut baie, mers la pescuit, plimbat cu barca timp de o săptămână. Te-am urât din toată inima.

– Nu-i de mirare, spuse femeia oftând. Mă ierți?… Îmi pierdusem capul. De ce am acceptat să te urmez atunci?

În colțurile buzelor lui apărură gropițe.

– Urma să facem coroane de Crăciun și să le vindem ca să ne îmbogățim.

– Da, îmi aduc aminte! Tu aveai o mulțime de conuri de pin, dar nu vroiai să-mi dai și mie. M-ai silit să vin să-mi culeg. Dorința de îmbogățire a fost mai tare decât frica.

– Să nu-mi spui că ai uitat! Vroiam să fim singuri ca să te sărut.

– Singurul lucru de care-mi aduc aminte, este groaza că m-am pierdut. Ai reușit să mă săruți și după aceea ai plecat?

– Tu nu vroiai! Cu toată vigoarea celor treisprezece ani pe care-i aveai, mi-ai tras un pumn încât mi-au dat lacrimile.

– Imposibil! exclamă, împietrită.

– Ba nu, răspunse Eric râzând. Asta m-a făcut să plec. Amorul meu propriu era teribil de șifonat!

– Nu-i ușor să te faci mare… replică Leslie, gânditoare. Aseară, am fugit din nou!

– Cel puțin, de data asta n-am mai primit un pumn. Relațiile dintre noi se ameliorează, exclamă el zâmbind.

Rafala de vânt care agită ramurile de deasupra capetelor lor o făcu să se cutremure.

– Acum, dacă totul este clar, putem să ne întoarcem? întrebă ea, neliniștită.

O prinse de braț.

– De ce ți-e frică de copacii ăștia?

– Eric, ai promis! exclamă încercând să-i scape.

– Ți-am promis să nu te las singură în pădure. Acum, răspunde-mi.

– N-am nici un motiv întemeiat, dar am impresia că or să-mi cadă în cap și să mă strivească.

– Nu cad. Verifică tu însăți.

– Nu pot, spuse femeia trăgându-și mâna ca să scape, dar el nu-i dădu drumul.

Făcând-o să se rotească în jurul ei însăși, Leslie se trezi cu spatele rezemat de el. O mână a lui îi înconjura talia și cealaltă o ținea de umăr.

– Acum, ridică ochii.

Cu trupul încordat și răsuflarea tăiată, deși n-ar fi vrut, se supuse. Crengile copacilor erau agitate de vânt și trunchiurile arborilor se înălțau spre cer. Impresia de vâltoare care venea spre ea o făcu să amețească și închise ochii. Mâna lui Eric nu-i dădu voie să lase capul în jos.

– Privește. Sunt lângă tine. Nimic nu ți se poate întâmpla, îi murmură la ureche.

Agățată de brațul lui, deschise ochii. Imenși și neliniștitori, pinii se învolburară din nou spre ea.

– Liniștește-te. Am impresia că ești o statuie.

Cuvintele acestea o făcură să capete forțe noi. Deodată, își dădu seama de protecția pe care i-o conferea trupul lui puternic. Văzu copacii pentru prima dată. Vârtejul lor nu mai exista în mintea ei. Se atenua treptat.

Mirosurile pădurii îi gâdilau nările. Simțea acut prezența bărbatului care o ținea în brațe și asta îi accelera răsuflarea. Când el se îndepărtă un pas, decepția o făcu să ofteze.

– Parcă ți-e mai bine! Arborii ăștia nu stau să cadă. Unii dintre ei erau aici înainte ca George Washington să fie președinte.

Leslie clătină din cap. Trezirea simțurilor o tulbura. Dorința să fi fost cea care îi alunga teama? Ideea asta o făcu să râdă.

– Ce-i atât de amuzant?

– Nimic, răspunse zâmbind. Hai să vedem dacă într-adevăr m-am vindecat.

Mână în mână, coborâră din nou dealul. Iarba scârțâia sub pașii lor. Prezența lui Eric și mâinile lor împreunate parcă amplifica peisajul. El se așeză pe un trunchi de copac, și ea se instală alături.

– Tocmai ai traversat terenul de golf, spuse el întinzându-și picioarele.

– Poftim?

– Când stimabilul Warren va fi pus mâna pe Pfarr Lake, aici va fi terenul de golf. Fără copaci, bineînțeles. Ar fi imposibil să-i păstreze.

Cuvintele acestea o exasperară.

Soarta hotelului era departe de gândurile ei. Eric aruncă o creagă moartă pe jos.

– Pierderea acestor pini va fi ireparabilă, ironiză el, dar după atâtea sute de ani, de ce n-ar mai fi și un pic de schimbare?

– N-am să iau nici o hotărâre înainte de a cunoaște intențiile lui Warren. Sunt sigură că vrea să cumpere Pfarr Lake pentru uzul lui personal.

– Hai să fim serioși! Un om ca el n-ar locui niciodată într-un asemenea loc.

Ca să sublinieze declarația pe care tocmai o făcuse, Eric aruncă cu o piatră într-un arțar din apropiere. Frunzele pe care le atinsese căzură pe jos.

Deodată, o trase grăbit de mână.

– Vino repede! strigă el.

Urgența comenzii o puse în alertă.

– Ce se-ntâmplă? întrebă femeia aruncând o privire de jur-împrejur.

– Piatra mea a lovit în plin un cuib de viespi. Să ne grăbim!

– Ce prost! exclamă ea privind arțarul.

O viespe o înțepă în barbă. Roiul se apropia de ea zumzăind.

– Oh nu! urlă femeia pornind într-o cursă nebună prin pădure, cu Eric pe urmele ei.

– Leslie, poți să te oprești, gâfâi el. Roiul ori ne-a depășit, ori decolarea ta de avion supersonic l-a lăsat mult în urmă.

Cum de avea obrăznicia să râdă? Cu degetul mare pe bărbia care o ardea, se așeză în fața lui.

– Așteaptă puțin să-ți arăt eu decolare de avion, exclamă ea sărind peste un tufiș ca să pună mâna pe el.

– *Gogoașă…*

Dar văzând-o cât era de hotărâtă, preferă să facă stânga-mprejur și galopă către culmea dealului. După câteva minute, Leslie râse până la urmă și încetini pasul. Eric lăsa întotdeauna câțiva pași între ei, ca să nu poată să-l depășească. Avea să-i vorbească mai târziu, când o rădăcină îl făcu să cadă. Întinzându-se pe spate, Leslie sări pe el și începu să-l tragă de păr, râzând în gura mare.

– Ai merita o cămașă de forță, declară femeia, rebelă.

– Este vina mea că tu ești cea care dezlănțui răul din mine? replică Eric imobilizându-i mâinile.

Rămaseră întinși unul lângă celălalt. Brusca conștientizare a mâinilor lor încurcate le șterse zâmbetele de pe față. În ciuda tulburării ei, se hotărî să nu-l lase să scape așa ușor.

– Recunoaște că l-ai adus intenționat pe Warren în locul ăsta care colcăie de iederă turbată! Degeaba este un promotor imobiliar vestit, a fost urât din parte ta ce-ai făcut.

Degetele ei începură să se joace cu buclele lui blonde.

– Recunosc. A vrut să rămână și el la Pfarr Lake și eu te vroiam doar pentru mine, răspunse mângâind-o pe mână.

– Și tu ai venit să mă împaci cu o farfurie cu clătite ca să te iert. Manevra asta este de neiertat.

– Cum poți să crezi așa ceva? întrebă el inocent. Nu am venit să te văd decât pentru că mă gândeam tot timpul la tine. Te iubesc de când eram copii și nu am de gând să te las să scapi de data asta.

Sinceritatea lui evidentă o dezarmă. De altfel, pielea lui bronzată, buzele întredeschise, mirosul lui picant îi tulburau judecata și simțea o dorință teribilă de a-l ierta.

Lăsând capul în jos spre gura lui poznașă, îi mângâie buzele. O străbătu o înfiorare foarte plăcută. Brațele lui Eric o îmbrățișară. Vibrația forței lui virile, pe care o simțea lipită de ea îi arătă că și el o dorea la fel de mult.

– Eric, e timpul să te oprești! exclamă un glas de tânăr.

– Of, nu! murmură cel din urmă ridicând capul.

Ceea ce văzu îl făcu să râdă ca un nebun. Exasperată, Leslie sări în picioare. O duzină de studenți erau la picnic sub coroanele arborilor și se uitau la ei, cu zâmbetul pe buze.

– S-o ștergem de-aici, îi șopti lui Eric printre dinți.

– Mai bine să-i înfruntăm, declară bărbatul rezemându-se nonșalant de un copac. Băieți, chiar că vă lipsește discreția!

– Noi stăteam liniștiți când dintr-odată ne-am trezit în primul rând, replică aceeași voce juvenilă. Mai bine ar trebui să ne mulțumiți că v-am oprit la timp.

– Mulțumesc, Pete. Distrați-vă mai departe, spuse Eric prinzând-o pe Leslie de mână.

– Cum faci ca totul să se transforme într-o farsă cu tine? Nu m-am simțit niciodată atât de jenată.

– O clipă, protestă el. Tu ești cea care ne-a vârât în încurcătura asta. Cine m-a urmat și pe urmă a condus jocul? Nu, nu mă plâng, dar nu mă învinovăți pe mine.

– Nebunia ta este contagioasă?

Izbucnind în râs, el o prinse de umeri.

– Nu-i nimeni la orizont. Să recuperăm timpul pierdut!

În ciuda dorinței pe care o simțea, Leslie se eliberă din strânsoarea lui, hotărâtă.

– Nici pomeneală. Este a doua oară când suntem surprinși într-o situație compromițătoare. Închipuie-ți bârfele ce au să se nască la hotel. De acum, să păstrăm distanța.

Ochii albaștri o priviră provocatori.

– De acum, tu o să iei inițiativele. Poate o să te descurci mai bine ca mine. Îți mai este frică de copaci?

Privi cu surprindere pinii mari. Nu mai era decât o rămășiță de teamă.

– Uitasem de ei.

– Cu atât mai bine, spuse el îndemnând-o spre hotel.

– Spune-mi că acest ultim tratament șoc n-a fost premeditat.

– Nu sunt un strateg atât de bun, răspunse el râzând.

Capitolul 7

Ieșind din pădure, trecură pe lângă bungaloul devastat. Leslie se opri.

– Am să arunc o privire înăuntru, încercând să evaluez pagubele.

– Lasă asta pentru mai târziu, răspunse el conducând-o mai departe.

Femeia nu se mișcă.

– Dacă nu vrei, înseamnă că te gândești că o să coste o avere. Trebuie să cunosc și lucrurile bune și pe cele rele de aici.

Făcând o strâmbătură, el plecă să caute cheile. Când deschise ușa, interiorul părea și mai deteriorat ca la prima vizită. Pe jos erau o mulțime de geamuri sparte și mobilierul era făcut țăndări. Pete mari, roșii, murdăreau pereții.

– Urmele de vandalism sunt cele care mă pun pe gânduri. Lemnăria trebuie refăcută în totalitate. Cât despre mobile, ce rămășițe bizare!

– Spune-mi adevărul. Cum sunt celelalte bungalouri?

Prăbușirea umerilor și crisparea maxilarelor răspunseră în locul lui. Lui Leslie nu-i scăpară nici uzura saltelelor, nici robinetele ruginite din baie. Cât despre duș, era un dezastru.

– Uite de ce a scăzut numărul clienților anul acesta, declară ea. De ce ar veni aici oamenii să-și petreacă vacanțele în niște bungalouri jalnice? Totuși trebuie niște reparații urgente. Pierdem bani dacă nu avem clienți.

Leslie începu să facă o estimare a costului reparațiilor.

– Unde o să găsesc suma asta? Mă întreb ce făcea tata pentru hotelul ăsta. Trăia foarte modest.

– Citește-i jurnalul. Ai să înțelegi.

– Despre ce-i vorba? întrebă, curioasă.

El zâmbi.

– Aș prefera să citești singură. Asta ți-a lăsat. Aș fi foarte decepționat dacă nu te-ar interesa acest lucru. Este vorba despre aventura tatălui tău. Nu-i întoarce spatele.

Îl privi, încruntându-se.

– Am impresia că mi s-a întins o capcană.

– Vino să-ți arăt de ce oamenii se întorc la Pfarr Lake în ciuda stării bungalourilor, spuse Eric ieșind pe ușa din spate.

O prerie de lavandă și flori sălbatice continua încântătoarea terasă și cobora în pantă lină până la cheiul privat de care era ancorată o barcă. Nepăsătoare, veverițele se jucau lângă ușă.

– Nu este un loc minunat pentru o lună de miere? întrebă Eric, cu un zâmbet gânditor pe buze.

Leslie îi căută privirea însă aceasta era fixată pe lac. Îi trecu prin minte ideea nebună de a face un sejur în compania lui. Ca să uite, își mută privirea pe mica insulă din mijlocul lacului și începu să freamăte.

– Ți-ar displăcea atât de mult perspectiva unei luni de miere? întrebă Eric, cu o expresie perplexă.

Leslie îi zâmbi.

– Nicidecum. Insula mă face să mă tem. Nu sunt în stare s-o privesc. Mi se pare tot timpul că s-a întâmplat o teribilă catastrofă.

Ieșiră din bungalou și Eric încuie ușa în urma lor.

– Hai să vedem de ce te îngrozește insula asta. Te duc acolo cu barca, îi propuse pe neașteptate.

– Nici vorbă. Am destule griji la hotel…

– N-ai curajul să-ți privești în față temerile!

– Eric! protestă încet.

– Câtă vreme ai hotărât să fii lașă…

– Nu sunt lașă…

Zece minute mai târziu, se instala în partea din spate a papucului, încă uimită că urcase acolo. Ca să evite să privească insula, se uita la pletele lui Eric care zburau în vânt.

El opri motorul și duse ambarcațiunea până la plajă. Leslie nu se simțea în stare să coboare, dar privirea lui batjocoritoare o obligă s-o facă. Cu pumnii strânși de efort, pașii i se înfundau în nisipul umed. Mână în mână, contemplară pinii sobri încălziți de soare. Inima începu să-i bată gata să-i spargă pieptul.

– Hai să vedem care e misterul, murmură el. Arborii ăștia, nu mai ai nici un motiv să te înfricoșeze.

Cu glas temător, ea întrebă:

– Am putea mai întâi să ne plimbăm pe plajă?

Urmăriră malul apei. Leslie mergea cu un pas de somnambulă. Frica o paraliza.

Plaja se termina cu un mic golf care intra până în mijlocul pinilor. Atunci, niște glasuri fantomatice veniră să o chinuie. Era gata să-și ia picioarele la spinare când Eric o opri. El îi prinse fața între mâini.

– Ascultă-mă, Leslie. Ai încredere în mine. Poate nu-ți mai aduci aminte, dar un eveniment capital al existenței tale s-a întâmplat în locul acesta. Dacă reușești să-ți amintești, ai să te simți eliberată o dată pentru totdeauna.

În ciuda temerii pe care o încerca, brațul care îi cuprindea umerii îi dădu forța să se apropie de golfuleț. Un pin mare le bara drumul. Privi fix trunchiul jupuit. Când își aduse aminte, un frison înghețat o străbătu pe spate. Căzu în genunchi. Eric o trase lângă el și împărți cu

ea căldura trupului său. Înnodându-și brațele în jurul gâtului bărbatului, izbucni în lacrimi.

Când tristețea ei se mai diminuă, el îi șterse ultimele lacrimi.

– Vrei să vorbim despre asta? Spune-mi ce s-a întâmplat.

Fericită că-i simțea brațul protector, clătină din cap și se rezemă de el.

– Purtam un costum de baie roșu cu albastru care îmi plăcea foarte mult. Se potrivea grozav cu părul meu roșu. Aveam șase ani și venisem pe insulă cu ai mei, pentru un picnic. Mă plictisisem deja de noua mea lopățică și găletușă. Fără să mă vadă ai mei, m-am fofilat până la golfulețul ăsta. Mi se părea secret și magic. Priveam cum treceau norii pe cer fără să-mi dau seama că erau amenințători. Când ai mei m-au chemat, am crezut că e joacă și am rămas ascunsă în mijlocul stâncilor.

Eric pufni în râs.

– Cine mă considera imposibil? Nici cu tine nu mi-era rușine.

– Din păcate, da! Norii au devenit încet-încet galbeni, apoi gri și în cele din urmă negri. Anunțau o tornadă. Vântul șuiera printre crengi. Îi strigam pe ai mei, însă tunetele îmi acopereau glasul. Fulgerele mă înspăimântau. Nimeni nu răspundea la strigătele mele!

Brațele lui Eric o strânseră și mai tare.

– Când copacul a căzut, continuă ea, mie mi s-a părut că a fost o explozie. Se prăbușea direct spre mine, dar eu nu eram în stare să fac nici o mișcare. Ramurile cred că m-au ținut câteva minute sub apă. Nu destul ca să-mi pierd cunoștința. Îl văd și acum pe tata obligându-mă să dau afară apa pe care o înghițisem. Eu credeam că asta era o pedeapsă.

Eric își lipi obrazul de fruntea ei.

– Înțeleg de ce ți-era frică de apă. Dacă aș fi știut…

– Dar asta nu-i tot. Mama țipa și-l făcea pe tata răspunzător pentru apa pe care o înghițisem. M-a smuls din brațele lui. Țipetele lor îmi făceau mai rău decât căderea copacului, Credeam că se certau din cauza mea.

– Trebuie să fi fost foarte neliniștiți.

Cu lacrimi în ochi, își rezemă capul de umărul lui.

– A doua zi dimineața, mama îl părăsea pe tata și mă lua cu ea. A fost sfârșitul căsniciei lor.

Tăcură un timp, apoi Eric rupse tăcerea.

– Și în mintea ta de copil, ți-ai spus că totul s-a întâmplat din cauza ta!

– Fără îndoială... Amintirea asta era atât de traumatizantă încât am îngropat-o cât mai adânc în memorie.

– Vinovăție și nefericire în același timp. Sărmana micuță Leslie!

Liniștea pe care o găsea în brațele lui era atât de minunată încât ar fi vrut să se cuibărească acolo pentru totdeauna. Tulburată, ridică privirea și se uită la copaci.

– Nu „Sărmana micuță Leslie“, ci „Leslie cea puternică“! Am crezut că aveam puterea să fac arborii să cadă, trase concluzia.

O briză ușoară mișca ramurile de pin. Privirea ei urcă pe trunchiul brun-deschis. Aveau un aspect mândru, cu rădăcinile lor adânc înfipte în pământ. Privirea îi reveni spre Eric, întins în continuare pe iarbă. Trăsăturile chipului său erau atât de plăcute și familiare! Corpul lui suplu și puternic o atrăgea extrem de mult. Oftă din toată inima și se gândi din nou la divorțul părinților ei.

– Bineînțeles, nu eram răspunzătoare pentru despărțirea lor. Mamei îi plăceau societatea și viața de la oraș. Dar tata era o fire mai interiorizată. Într-adevăr, nu erau făcuți unul pentru celălalt. Pfarr Lake pare să accentueze diferențele de personalitate.

Încovoindu-și umerii, privi în depărtare. Eric se ridică brusc și o prinse de mână.

– Nu-i adevărat, Leslie. Nu poți măcar să încerci?

Femeia se uită fix în ochii lui albaștri ca cerul și-l mângâie pe obraz.

– Nu pot să-ți promit nimic. Nu mă chinui. Lasă-mă să mă gândesc. Hotărârea pe care am s-o iau va fi cea mai bună.

Despre ce vorbea? Despre vânzarea hotelului sau despre relația lor?

Traversară pădurea de pini care acoperea insula fără să-i mai fie teamă. Eric rupse tăcerea:

– Nu ai încercat încă noul costum de baie.

– Te rog să nu începi din nou, protestă ea.

Eric izbucni în râs.

– Poți să mă lași să respir puțin? Doar n-o să mă obligi acum să fac scena cu lacul.

– Facem fără încetare progrese, dar amintește-ți că nu mi-ai acordat decât o săptămână. Am nevoie de toată cooperarea ta.

Legănați de valuri, se tachinară pe tot parcursul drumului de întoarcere.

Înainte de a intra în cameră, Leslie se întoarse spre Eric.

– Voi încerca costumul de baie, dar n-am să-l pun decât dacă o să-mi placă.

– Fricoaso! Lasă-mă pe mine să hotărăsc.

– Nici vorbă! răspunse închizându-i ușa în nas.

Scoase costumul de baie din geantă și se dezbrăcă. Îi venea perfect. Cum de-i ghicise măsura? Și-l închipuia plimbându-se prin magazin să găsească o femeie de talia ei. Scena o făcu să râdă.

Se privi în oglindă. Nu numai că îi venea bine, dar croiala costumului dădea un plus de frumusețe conturului pieptului și parcă îi lungea picioarele. Orele de *jogging* parcă fuseseră o pregătire îndelungată pentru a trăi această clipă cu Eric.

Leslie fu încântată de culoarea ciocolatie pe care i-o alesese. Îi punea în valoare pielea crem. Eric bătu la ușă.

– Tot nu ești gata? Ai nevoie de o mână de ajutor?

Când îi deschise, el scoase o exclamație de admirație. Rămase nemișcată cât timp ochii lui îi parcurseră toate contururile. Costumul abia le ascundea. Avu impresia că era mângâiată de căldura mâinilor lui. Sfârcurile i se întăriră sub țesătura fină.

– Parcă merge, murmură femeia așteptându-i aprobarea.

– Depășești visurile mele cele mai nebune, răspunse el cu glas răgușit, privindu-i chipul.

Se priviră în continuare, ca și cum s-ar fi întrebat în tăcere.

– Mergem să facem baie sau…?

Ezitând, Leslie, în cele din urmă răspunse tranșant:

– Hai să mergem să facem baie, dar nu am nimic de pus pe mine ca să trec pe hol.

Bărbatul dispăru în camera lui și se întoarse cu o cămașă. Dezbrăcat până la brâu, nu purta decât niște blugi. Perspectiva că în curând avea să și-i scoată, o excită.

Holul de la intrare era tot timpul aglomerat. Un ropot de aplauze îi întâmpină.

– Chiar mi-ar plăcea să fac ceva fără să se preocupe toată lumea, îi șușoti lui Eric după ce ajunseră afară.

– Ești pe placul lor, asta-i tot. Te-au adoptat și acum faci parte din familie.

Nisipul era fierbinte când îl încercă cu degetul de la picior. Câteva valuri ondulau suprafața lacului. Totul era extrem de liniștit. Leslie privi trestia care se legăna pe marginea lacului. Se uită apoi la o pereche de rândunele care ciripeau zburând.

Dezbrăcându-și cămașa, îl privi pe Eric cum își dădea jos pantalonii. Ultimele raze îi înfrumusețau pielea bronzată și părul blond. Jocul mușchilor lui o fascină. Costumul lui de baie bleumarin abia ascundea puterea corpului bărbatului. Își aduse aminte îmbrățișările lor și dorința care-i încinsese. Evocarea aceasta îi tăie răsuflarea. Cu mâinile în șolduri, ochii lui o chemau.

Ca să facă totuși ceva, se uită fix în apă. Respirația i se acceleră. Eric se apropie de ea.

– Ți-e frică? o întrebă.

Îi lipsea curajul, însă trebuia să înfrunte lacul. Merse până la apă. Mici valuri îi încercuiră gleznele. Eric o urmă.

– Fără să mă stropești sau să mă bagi cu capul sub apă, îi spuse întorcându-se spre el.

– Cine, eu? exclamă el, cu ochii scânteindu-i poznaș.

– Nu am încredere în tine. Du-te înainte.

El se aruncă în apa limpede. Ea îl urmă, ca și cum ar fi hipnotizat-o.

Apa îi mângâia plăcut genunchii, apoi pulpele și șoldurile. El făcu pluta pe spate și o așteptă.

Răspunzând invitației, Leslie se avântă către el cu mâna întinsă. Eric o prinse de mână și o trase lângă el. Contactul cu pieptul și șoldul lui fu atât de provocator încât se îndepărtă cu o mișcare de bras și se lăsă să plutească pe spate. Se uită la norii care defilau pe cer și la o pasăre care traversa azurul în zbor liniștit.

Când degetele lui Eric o mângâiară pe umăr și coborâră de-a lungul brațului, flacăra dorinței o făcu să se cutremure. Neputând să rămână nemișcată, se avântă spre trambulină. Mergând în urma ei, bărbatul o ajută să se urce.

Leslie se întinse pe scândurile încălzite de soare și căldura aceasta o cuceri. Eric se așeză lângă ea și degetele lui începură să-i deseneze pe spate arabescuri care îi stârniră simțurile.

Luminată de ultimele raze ale crepusculului, plaja părea că aparținea unei alte lumi. Îl mângâie pe Eric cu genunchiul. Înălță capul și se uită în ochii lui.

– Ce liniște și câtă frumusețe!

Se aplecă spre ea și-i cuprinse fața cu palmele.

– Ești cea mai frumoasă!

Când, fremătânde, buzele lor se întâlniră, emoția o strânse de gât. Sânii și șoldurile ei îl chemau. Se lipi de el. Eric o îmbrățișă cu o asemenea ardoare încât femeii i se păru că ia foc. Deodată, se îndepărtă de Eric.

O duzină de chipuri zâmbitoare apărură lângă trambulină. Femeia îi recunoscu pe doi dintre studenții care erau pe deal în aceeași zi, după-amiază. Unul dintre ei întrebă:

– Așadar, nu vă opriți niciodată?

Se urcă pe trambulină, urmat de restul grupului. Cu un rânjet sardonic, Eric îl apostrofă:

– Ce înseamnă întrebarea asta? exclamă aruncându-l pe băiat în apă.

Se întorcea spre Leslie când cineva din spate îl prinse și-l aruncă la rândul lui în apă. Când Leslie îl văzu urcându-se din nou pe trambulină, gata de bătaie, preferă să vadă ce se întâmpla mai de departe. Câteva secunde mai târziu, Eric se recunoscu învins. Adversarii erau prea numeroși. Lăsându-i singuri pe trambulină, Eric și Leslie înotară liniștiți până la plajă.

Capitolul 8

Când se trezi singură în camera ei, un singur gând o obseda: Eric și iar Eric!

Visătoare, își dezbrăcă costumul de baie în fața oglinzii și imaginea reflectată o făcu să-și dorească s-o vadă în pielea goală. Ideea aceasta o tulbură atât de mult încât alergă la duș s-o șteargă. Însă apa rece nu făcu altceva decât să-i exacerbeze imaginația. Eric îi apăru ieșind din lac. Mii de perle scânteietoare pe umerii lui puternici alunecau una câte una de-a lungul pântecelui și coapselor musculoase.

Se spălă energic pe cap, dar nimic nu se întâmplă. Imaginile o urmăreau și-i stârneau înflăcărarea. Ce ar fi putut să simtă când, cu șoldurile lipite, părul lui de pe piept i-ar mângâia sânii? Asta se va întâmpla la noapte, se grăbi să hotărască.

Leslie se făcu frumoasă. După ce își pusese cea mai drăguță lenjerie, îmbrăcă o rochie de mătase de culoarea piersicii, decoltată în spate. Părul îi sclipea și dorința îi îndulcea chipul. Era sigură că va citi în ea ca într-o carte deschisă, dar ca să nu mai fie loc de nici o îndoială, se parfumă pe gât și la încheieturile mâinilor.

Ciocănitul în ușă o făcu să-și piardă mințile. Își mai verifică în oglindă pentru ultima dată silueta zveltă. Un zâmbet radios îi lumina trăsăturile energice. Eric rămase în pragul ușii. Părul lui blond era ondulat pe spate. Apa lui de toaletă cu aromă picantă o cuceri cu totul.

– Ți-e foame? murmură el urmărindu-i contururile.

Dacă îi era foame? Leslie pufni în râs.

– De ce râzi? M-am îmbrăcat aiurea?

El râse.

– Nu. Și eu mor de foame. Hai să cinăm.

Vorbiră despre toate și despre nimic. Leslie era conștientă de intensitatea ochilor albaștri. Mișcarea mâinilor lui o fascina. Cu un nod în gât, îi urmări pulsațiile mărului lui Adam în timp ce vorbea.

Pe urmă, ieșiră afară. Pașii lor se potriviră armonios și priviră luna ridicându-se deasupra lacului argintiu. El o îmbrățișă cu o infinită blândețe. Feminitatea ei îl chema din adâncul ființei, însă sărutul lui pe buze era aproape cast. Când el se dădu înapoi, frustrarea fu pe ce s-o facă să urle.

– Ar fi mai bine să ne întoarcem, murmură el.

Ce se întâmplase? Totuși nu se înșelase. Nerăbdarea lui era la fel de mare ca a ei. Complet dezorientată, îl urmă până la camerele lor. Pe palier, Eric își vârî mâinile în buzunare și o privi cu o intensitate neînțeleasă. Ea îi întoarse privirea. Aștepta un gest sau o invitație, dar el tăcu mâlc. Deși îl dorea la nebunie, nu era în stare să facă primul pas. Cu mâna pe ușă, Leslie bolborosi:

– Noapte bună…

– Noapte bună, îi răspunse el făcând să-i sune în buzunar mărunțișul, cu o umbră de zâmbet pe buze.

Complet dezamăgită, se încuie în camera ei. Nu-l va înțelege niciodată pe omul ăsta? se întrebă tristă, aprinzând o lampă. Curios, nu auzi nici un zgomot pe palier. Deschise din nou ușa. Eric nu se mișcase.

– Ce faci? îl întrebă.

– Aștept să mă inviți la tine.

– De ce nu mi-ai spus mai devreme? Din cauza răcelii sărutului tău, am crezut că nu mă mai vrei.

Bărbatul pufni în râs.

– Dac-ar fi fost după mine, încă am fi în crâng, dar m-am gândit că ai prefera să ne întoarcem. Nu ți-am spus că de-acum înainte tu vei lua inițiativele?

Prinzându-l de braț, îl trase energic înăuntru și încuie ușa în urma lui.

– Sunt patru ani de când n-am mai luat asemenea inițiative, spuse ea întorcându-se.

Ochii lui Eric se opriră asupra conturului buzelor ei.

– Nu te-ai descurcat rău deloc în ultimele zile. Cu câteva clipe în urmă, am crezut că o să-mi rupi mâna.

– Te rog, nu râde de mine.

La un pas unul de celălalt, Leslie se întrebă de ce nu erau deja îmbrățișați. Doar o pudoare ridicolă o împiedica să alerge în brațele lui. Sclipirea batjocoritoare dispăruse din privirea lui. Privind-o în ochi, Eric murmură:

– Noaptea cea mai importantă din viața mea nu are nimic comic în ea.

– Chiar așa? întrebă femeia cu voce tremurătoare.

Degetul lui arătător îi atinse obrazul și ea îi sărută degetele unul după altul.

– Te aștept de atâta vreme încât începeam să pierd speranța. Am crezut chiar că te-am pierdut pentru totdeauna.

Luându-i mâna, contactul buzelor lui cu podul palmei ei parcă o electriză. Mâna lui Leslie îi răvăși părul auriu. El ridică ochii și o privi adânc.

– Leslie, mă vrei?

– Bineînțeles, oftă ea.

– Arată-mi-o, îi ceru luându-i mâna.

Ea făcu pasul care îi despărțea și-i strecură mâna pe sub haină. Pipăindu-i mușchii de pe spate, îi simți vibrând sub atingerea ei. Pe urmă, față în față, îi atinse buzele din aproape în aproape și își strivi sânii de pieptul lui.

Eric o îmbrățișă ca un nebun. Cu înflăcărare, mâinile lui îi cuprinseră talia și îi presă șoldurile de dovada dorinței lui virile. Leslie crezu că pasiunea avea s-o facă să explodeze… dar, jucăușă, gura lui parcă pluti de la gură spre decolteul ei, explorându-i sânii.

– Doar n-o să-mi tragi o directă? îi șopti el la ureche.

Chicotul lui Leslie era un tors de plăcere.

– Poate să ți se întâmple dacă nu te grăbești.

– Abia aștept, dar ce pot face cu bariera asta de haine?

– Uite soluția, spuse ea scoțându-i haina care căzu pe jos.

Îl împinse în pat și-i descheie unul câte unul nasturii de la cămașă. Fascinată de părul care-i acoperea pieptul, îi mângâie sfârcurile. Răsuflarea gâfâită a lui Eric îi intensifică ardoarea. În grabă, se dezbrăcă de rochia care-i căzu la picioare și se îndepărtă puțin ca să-l lase s-o contemple.

– Frumoasa mea Leslie! murmură el extaziat.

Apoi, degetele lui înhățară cu nerăbdare puțina dantelă care o acoperea. Când o așeză în pat, femeia tremura de patimă.

Privind-o în ochi, se debarasă și el de restul de haine.

Ea îl primi cu brațele deschise. O încântă atingerea pieilor goale. Gura ei porni în descoperirea bărbatului care o înnebunea….

Respirația se acceleră și o tornadă de pasiune îi conduse treptat spre ritmul etern al dragostei. Își

șoptiră cuvinte tandre, și plăcerea se intensifică până când întreaga lor ființă își pierdu cunoștința în extaz.

Rămaseră mult timp înlănțuiți. Pe urmă, Eric se așeză lângă ea și o strânse la piept. Cuibărindu-și fruntea pe umărul lui, fericirea o făcu să suspine.

– Fericită?…

– În culmea fericirii! Și tu?

Degetele ei îi atinseră buzele, ca și cum ar fi vrut să verifice dacă-i spunea adevărul. Cum Eric nu răspundea nimic, femeia ridică ușor capul, neliniștită. Mica lampă din capătul celălalt al camerei nu-i lumina chipul.

– Draga mea, nu poți să-ți dai seama cât de fericit sunt, șopti bărbatul cu pleoapele grele de somn.

– Chiar așa…

El deschise ochii din nou și Leslie citi în ei o tandrețe imensă. Buzele lor se întâlniră.

– N-ai simțit intensitatea plăcerii mele? Ce femeie minunată ești, dragostea mea…

Cuvintele lui vindecară rana tainică pe care i-o pricinuise în adâncul sufletului. Își așeză din nou capul pe umărul lui protector.

– Calculatorul de buzunar aștepta bărbatul care să știe cum să-l folosească, spuse încet.

– Soțul tău trebuie să fi fost un prost dacă n-a știut să te păstreze. Ce s-a întâmplat între voi? o întrebă, strângând-o mai tare.

Pentru prima dată, vorbi despre acest lucru fără dificultate.

– Nu îi ajungeam. Avea nevoie întotdeauna de o altă femeie decât a lui. Mă făcea răspunzătoare pe mine, pretextând că nu-l satisfăceam. Insuportabil! Uite de ce l-am părăsit.

– Sper să-mi ierți mărturisirea aceasta: celibatul tău nu mă întristează.

– Ești iertat. Dar tu, sunt sigură că ai avut multe aventuri!

– O sută sau… o mie? exclamă vesel Eric.

– O mie! se grăbi ea să răspundă.

– Uite ce înseamnă să mă tachinezi. Dar să vorbim serios.

– Ești în stare să faci asta?

– Da, atunci când spun că ești o femeie complet diferită. Nimeni, niciodată, nu m-a încântat atât.

Leslie pufni în râs.

– Îți dai seama că este prima oară când facem ceva care nu se transformă într-o catastrofă?

Degetele lui îi cuprinseră bărbia.

– Nu este vorba de un mesaj?

– Să nu mi-l ceri, răspunse ea așezându-i capul pe umăr.

Briza nocturnă încărcată de aroma pinilor intră pe fereastra deschisă. Legănați de miile de zgomote ale lacului și pădurii, adormiră strâns lipiți unul de celălalt.

Capitolul 9

Când se trezi a doua zi dimineața, avea capul sprijinit pe pieptul lui Eric. Sunetul bătăilor lui de inimă o încântau. Cât de minunat era să stea lipită de trupul bărbatului, atât de cald și de reconfortant! Ridicând capul, îl văzu că avea ochii larg deschiși.

– Te-ai trezit? întrebă, somnoroasă.

– Nu, visez încă…

– Cât e ceasul?

– E trecut de șase.

Se lipi și mai tare de el, suspinând.

– Hai să facem o plimbare prin pădure. Vom fi singuri, propuse bărbatul.

– Mmmm… se pisici ea, fără nici un interes față de propunere.

– Dar dacă o să adormim din nou, Jenny o să ne trezească.

– Și asta ar amuza-o teribil, nu-i așa? declară ea ridicând capul.

El pufni în râs.

– Răsăritul de soare este magnific. Trezește-te, leneșo…

– Sunt în concediu, răspunse Leslie înfundându-și capul în pernă.

– Un motiv în plus să nu dormi! Te mai las un sfert de oră, nici un minut în plus, spuse Eric sărutând-o pe ceafă.

Sărind din pat, își strânse hainele și porni spre ușă.

– Doar n-o să cobori așa? țipă femeia, înnebunită.

Tulburarea ei îl făcu să zâmbească.

– Vai de goliciunea mea, dar unul dintre studenți ar fi putut instala afară o cameră ascunsă. Un sfert de oră, nici un minut în plus! repetă el închizând ușa.

Îmbrăcată cu un trening și pantofi de *jogging,* Leslie îl întâlni peste un sfert de oră în holul pustiu. O perdea de ceață acoperea tot lacul. Numai insula plină cu pini o străpungea, asemenea unui castel misterios. Soarele înroșea deja orizontul.

– Este ca într-o poveste cu zâne, spuse Leslie.

– Și tu ești prințesa mea, murmură Eric strângând-o la piept.

Plimbându-se, urcară o colină, apoi coborâră spre pâclele care făceau peisajul să pară ireal. Pe sub pini, le ajungea la jumătatea trunchiului.

Ca doi amanți fericiți, râdeau în hohote din te miri ce. Încântați de noua lor intimitate, urcară și coborâră colină după colină, fără să vadă relieful pe care-l traversau. Leslie simți pământul ferm devenindu-i mai moale sub pași. Se înfundase în nămol până la glezne! Erau nisipuri mișcătoare în Minnesota? se întrebă, speriată. Glasul neliniștit al lui Eric răsună deasupra ei.

– Ce se-ntâmplă?

Nu putea să-l vadă din pricina ceții.

– Nu mai pot să mă mișc, strigă ea, speriată.

Chipul lui Eric se răsuci imediat în direcția ei. Femeia citi în ochii lui stupefacția totală.

– De ce nu mi-ai spus că ai căzut într-un smârc?

Dezolarea lui o făcu să râdă.

– Când ți-am spus că nu mai puteam să mă mișc, nu putea fi vorba decât de o mocirlă. M-ai fi auzit țipând dacă aș fi nimerit într-o capcană de lupi? adăugă ea râzând.

– Ar fi trebuit să mă previi. Măcar dă-mi mâna, în loc să râzi așa.

– Știu că o să ies de aici, dar nu vroiam să-mi las pantofii de *jogging*. M-au costat o avere.

El clătină din cap neîncrezător și zâmbi.

– Într-adevăr, *Gogoașă* ai talentul de a intra în niște situații imposibile.

Urmând-o cu pas măsurat, ajunse lângă ea și-i întinse mâna. Ea nu reuși să-l prindă și căzu cu picioarele în sus în mlaștină.

– Oh nu! țipă Eric cu un glas de fantomă, prăbușindu-se la rândul lui.

– Cel puțin mi-am eliberat adidașii! exclamă femeia, încântată.

– Hai să ieșim de aici, declară Eric ridicând-o cu o mână hotărâtă.

Ajunseră pe pământ stabil. Eric o văzu că era neagră de noroi.

– În ce hal ai ajuns! exclamă, îmbrățișând-o cu ardoare.

– Nici tu nu ești întruchiparea curățeniei…

Eric își scutură mâinile pline de noroi.

– E un golf mic pe partea cealaltă a dealului, unde am putea să ne curățăm hainele și chiar să facem o baie, dacă ești de acord.

– Ești sigur că n-o să ne vadă nimeni?

– La ora asta și pe o asemenea ceață? Să fim serioși!

Ajunseră pe coama dealului. Apa lacului clipocea pe malul care nu se vedea. Trei căprioare, care își potoleau setea acolo, ridicară capetele, în alertă. Picături de apă șiroiau din boturile lor. Îi priviră câteva clipe pe Eric și pe Leslie cu ochii lor mari și umezi, apoi dispărură cu câteva salturi grațioase. Această frumusețe ireală o captivă.

Sub perdeaua de ceață, apa era nefiresc de caldă. Se dezbrăcară și își curățară noroiul de pe haine. După ce terminară treaba asta, se îndepărtară de mal, unul lângă celălalt.

Pe urmă, soarele făcu să se ridice ceața de pe mal. Leslie văzu în sfârșit apa limpede unde pluteau mii de nuferi roz. Trestiile se legănau alene pe mal. Apăru în sfârșit plaja. Patru saci de dormit ocupați înconjurau vatra unui foc de tabără.

– Oh, nu! exclamă Leslie, consternată, lăsându-se în apă până la bărbie.

– S-ar părea că dorm, constată Eric. Să ne strecurăm fără să facem nici un zgomot. O să fim îmbrăcați înainte să se trezească.

Chiar înainte de a-și termina fraza, două brațe se întinseră dintr-un sac de dormit și un căscat sonor îi trezi pe ceilalți.

Leslie îl fulgeră din priviri pe Eric, ceea ce-l făcu pe acesta să pufnească într-un hohot de râs.

– Nu găsesc nimic amuzant în situația asta. Ce-o să facem?

– O să ieșim din apă cât se poate de liniștiți, ca și cum am fi un zeu și o zeiță a mării, sugeră bărbatul, poznaș.

– Îți las ție onoarea asta, dar adu-mi și mie hainele.

– De ce eu? Tu ești mai frumoasă!

– Tu ai fost cu ideea să facem baie în pielea goală, ripostă imediat femeia.

– Pentru că tu ai căzut în smârc.

– Salut! De-a ce vă jucați? se auzi un glas de pe mal în timp ce patru siluete făceau cerc în jurul hainelor ude, chicotind.

– Ah, ai mei sunt! declară vesel Eric.

– Ai tăi sunt? Ce vrei să spui?

Înotă spre ei și se opri când apa îi ajunse la mijloc.

– Vă recomand să vă întoarceți cu spatele și să închideți ochii, pentru că o să ieșim.

Șușotelile și râsetele continuară până ce unul dintre ei spuse:

– Câtă pudoare! Aveți ceva de ascuns ce noi nu cunoaștem?

– Sunteți niște șmecheri care încă nu ați văzut nimic! Am adresele celor patru părinți care se întreabă de ce doi băieți și două fete și-au petrecut noaptea în pădure, replică Eric.

– N-o să îndrăznești! exclamă unul dintre ei după ce se sfătui cu ceilalți.

– Și de ce?

De comun acord, cei patru se întoarseră și își puseră mâinile la ochi. Eric și Leslie își îmbrăcară imediat hainele umede.

– Suntem gata, le spuse Eric studenților. Dar să facem un pact. Nu spuneți nimănui nimic, n-am să le scriu nimic părinților voștri.

Acceptară toți imediat. Eric o prinse de mână pe Leslie și se îndepărtară. Când ajunseră destul de departe, ea îi spuse:

– Cu toate astea, suntem obligați să le dăm un exemplu bun.

– Nu-ți face griji în privința asta. Ce-ar putea să te învețe te-ar face să ți se zbârlească părul pe cap.

Ea pufni în râs și porniră înapoi.

Trecuse de ora nouă când zăriră hotelul printre crengi. O mulțime de oameni era în jurul unei ambulanțe cu semnalizările aprinse, în care infirmierii instalau o targă. Mașina plecase deja când ajunseră și ei în curte, abia mai răsuflând de oboseală după fuga pe care o trăseseră.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Eric oprindu-se lângă Inga și Oscar.

– Bătrâna doamnă Peterson a căzut, răspunse cu glas tremurat Oscar. Rampa scării de la debarcader s-a rupt. A căzut și are un hematom serios la cap. Poate și o mână ruptă.

– Nu se poate! Tocmai perechea de bătrânei care-și aniversa căsătoria! exclamă Leslie, îngrozită.

Eric îi privi pe toți și spuse cu o voce de gheață:

– Ar fi putut să se-ntâmple oricui. Jerry, la raport!

Cu umerii încovoiați, tânărul făcu un pas înainte, cu o cutie cu scule în mână.

– M-ai asigurat că o să te ocupi de toată întreținerea. De ce naiba a cedat rampa asta?

Coborâră la mijlocul scării și examinară scândura ruptă care atârna jalnic. Jerry aruncă o privire disperată spre Leslie și-i spuse lui Eric.

– Nu înțeleg cum s-a putut întâmpla așa ceva.

Lui Leslie i se făcu milă de el.

– Nu fi prea aspru… Nu este singurul responsabil. Totul este vechi aici! Fără îndoială, scândura era putrezită.

Eric ridică din umeri.

– Tu ești proprietara, nu eu.

Apoi puse mâna pe umărul lui Jerry și-i adresă un zâmbet de încurajare.

– Din păcate, Leslie are dreptate. Totul se ruinează. Ai face mai bine să verifici rampele de-a lungul întregului chei.

El urcă spre hotel. Leslie se pregătea să-l urmeze când luă scândura rampei. Jerry vru s-o ia el.

– E treaba mea, domnișoară Pfarr.

– Mi-ar plăcea s-o examinez.

Leslie remarcă ceva în neregulă… cuiele nu mai erau înfipte în lemn.

– Ciudat lucru. Parcă au fost trase afară. Lemnul nu-i putred.

Jerry își înălță sprâncenele și atinse scândura.

– Poate scândura s-a mișcat…

– Nu. S-ar zice că lucrul ăsta a fost făcut intenționat. Sper să mă înșel.

Încruntarea lui Jerry se accentuă.

– Am să o fixez din nou cu o tijă metalică, și nu va mai ceda niciodată, domnișoară Pfarr.

– Sunt sigură de acest lucru, Jerry. Mă cheamă Leslie și nu domnișoara Pfarr.

Tânărul o privi cu o expresie pe care nu putu s-o interpreteze.

– Apucă-te de treabă cu curaj, spuse femeia zâmbind înainte să plece.

O dată schimbată și cu micul dejun luat, Leslie se închise în biroul tatălui ei. Trebuia să-i citească jurnalul cât mai repede, ca să-și dea seama de ce personalul hotelului era alcătuit numai din studenți.

Capitolul 10

– Ce zi! exclamă Leslie seara, după cină.

Dându-și jos pantofii, se instală confortabil pe canapea. Eric se așeză lângă ea.

– Vestea bună este că doamna Peterson nu are nimic grav, spuse el întinzându-și picioarele pe parchet.

– Frumos din partea ta că îi conduci înapoi la Saint Paul mâine dimineață.

– Cel puțin atâta pot să fac.

Leslie bău o înghițitură de coniac și se încruntă.

– În vreme ce eram la clinică, domnul Peterson m-a luat deoparte. Se pare că un avocat i-a propus să ne dea în judecată.

– Să ne dea în judecată? Ce avocat? Avocatul lor? exclamă Eric, scandalizat.

– Nu, avocatul este dintr-un alt oraș. Cineva din împrejurimi caută să ne facă necazuri? Prima dată bungaloul și acum acest accident.

– Nu, din câte știu eu. Peterson are de gând să ne dea în judecată?

Leslie zâmbi.

– Nu. Propunerea asta nu i-a fost pe plac. El a văzut crescând Pfarr Lake, pe tata și pe mine, și nu vrea să ne pricinuiască necazuri.

Cu o expresie gânditoare, Eric își privi fix paharul fără să-l vadă. Leslie șovăi, dar continuă:

– Pentru că tot vorbim de necazuri, accidentul ăsta a fost premeditat. Cuiele au fost slăbite astfel încât să cedeze la prima apăsare.

– De ce nu m-ai lăsat și pe mine să examinez situația? întrebă Eric, din ce în ce mai preocupat.

– Am făcut-o eu însămi împreună cu Jerry. Nu ai încredere în noi?

El își puse paharul pe masă.

– Nu am încredere în Jerry. Este unul dintre rătoii șchiopi ai tatălui tău.

– Se pare că tata ținea foarte mult la ei, după ceea ce am aflat astăzi. Nu poți să te bazezi pe toți adolescenții cu probleme de care a avut grijă și cărora le-a plătit studiile. Cei mai mulți și-au revenit foarte bine.

Eric exclamă:

– Până la urmă ai reușit să citești caietele?

– Până acum nu prea mi-ai lăsat mult timp! replică ea.

Se sprijini de umărul lui și-l sărută pe obraz.

– Dat fiind trecutul lor, tata nu a înregistrat chiar eșecuri, continuă Leslie, gânditoare. De ce să nu-i dăm o șansă și lui Jerry? Lipsa ta de încredere se bazează pe ceva precis?

– Nu. Este un singuratic și nu are prieteni.

Femeia își trecu degetele prin pletele lui blonde.

– Sunt două-trei pagini și despre tine, continuă ea. Să vedem dacă mai îmi aduc aminte. „Rebel, greu de controlat, nu l-aș lua în probă decât pe timpul verii." Se pare că tu ai fost prima problemă!

Un zâmbet lumină chipul lui Eric.

– Să uităm ce am spus despre Jerry.

– Bravo! La urma urmei, nu te-ai descurcat prea rău.

Leslie tăcu câteva clipe, apoi reîncepu:

– Tata mi-a scris. Știa că, atunci când am să-i citesc jurnalul el nu va mai fi. Scrisoarea lui este plină de tandrețe și îngrijorare față de mine. Îmi spunea că ar înțelege acest lucru.

Eric se încordă.

– Ce vrei să spui?

– Dacă găseam hotelul și programul pentru ajutorarea studenților prea grele, ar fi înțeles dacă vindeam Pfarr Lake. Îmi cerea doar să-i ajut pe studenții pe care îi luase sub aripă să-și termine studiile.

– Te mai gândești încă să vinzi Pfarr Lake?! exclamă Eric cu un glas în care se amestecau furia și neîncrederea.

Femeia îl privi, cu o expresie gânditoare.

– Cred că nu…

– Credeam că ai început să înțelegi Pfarr Lake și că o legătură specială începe să apară între noi.

Să pună la un loc două subiecte care nu aveau nimic în comun îi strânse inima.

– Și eu credeam.

Leslie se apropie de fereastră și se sprijini de ea ca și cum ar fi căutat o consolare. Stelele alungau una câte una ultimile umbre ale crepusculului. De ce nu înțelesese mai devreme că Eric nu o iubise decât ca să salveze Pfarr Lake? În prezența lui uita întotdeauna realitatea. Își reproșă cu amărăciune lipsa de luciditate. Două rațe se grăbeau să ajungă la cuib înainte de a se înnopta. Viața lor era atât de simplă.

Eric veni lângă ea. Simțea că o privea și regretă atracția pe care o exercita asupra ei. Cu cine credea el că are de-a face? O vedea făcând parte dintr-un ansamblu: lacul, hotelul, studenții și Leslie… Numai să încerce s-o atingă și o să vadă el.

Deodată, Leslie văzu un boboc de rață care se bălăcea cu frenezie ca să-și ajungă din urmă părinții. Abia reușea să-l distingă prin stuf, dar mica viețuitoare

îi amintea de cea pe care o ținuse în brațe când era copil. Moliciunea pufului său și căldura lipită de pielea ei.

Când Eric o mângâie pe ceafă, se abandonă cu încântare atingerii degetelor lui.

– La ce te gândești când ești atât de serioasă? murmură el continuând să o maseze.

– Mă gândeam la bobocul acela amărât…

El izbucni în râs.

– Amărât? Cum de ți-ai adus aminte?

Mâinile lui îi desenau cercuri pe piele. Căldura lor o câștigă și-i trezi simțurile.

– Un boboc de rață tocmai a trecut prin stuf. Părea complet pierdut. Îmi aduc aminte de bietul boboc pe care mi l-ai dat. Era atât de plăpând și pe jumătate mort de foame! Îmi plăcea la nebunie.

Eric veni în spatele ei și o îmbrățișă.

– Era prima mea vară la Pfarr Lake, nu-i așa? reluă el. Mi se părea că îți semăna. Părea la fel de trist și de speriat ca tine. Am crezut că vei rămâne aici.

Sprijinindu-și capul pe umărul lui, ochii i se umeziră. Nu înțelesese că Eric îi ghicise frământarea. Despărțirea de tatăl ei o sfâșia. Petrecuseră o lună întreagă să pună bobocul pe picioare. Zâmbind, se miră că-l uitase.

– Așteptam nerăbdătoare vara și îmi făcea o imensă plăcere să-l reîntâlnesc, murmură ea. Încă mai trăia când am venit ultima oară.

Mâinile lui Eric îi cuprinseră sânii. Sfârcurile i se întăriră sub rochie.

– A murit de bătrânețe după câțiva ani. Nimeni nu-i rezista când cerea de mâncare. Parcă era o minge de fotbal.

Leslie își aminti tandrețea plină de imaginație pe care i-o dovedise în acei ani. Vrusese să-i arate un cuib plin cu ouă mici, verzui. Nu fusese vina lui dacă o creangă se rupsese. Însă durerea, mâna ruptă și ghipsul șterseseră gentileța lui. Din nou, lacrimile îi umeziră ochii.

Adolescentă fiind, Leslie simțise aceeași excitație ca cea pe care i-o provocau acum mâinile lui mângâind-o pe piept.

De ce nu-l lăsase s-o sărute în pădure, dacă murea de poftă? Fără îndoială, graba și noutatea dorinței o făcuseră să se teamă.

În vreme ce mâinile lui Eric se plimbau pe șoldurile ei, Leslie se uita fix fără să vadă lacul argintiu în care se oglindea Carul mare. Părea de necrezut cât îl iubea și cât îl iubise dintotdeauna pe Eric. Pe vremea aceea, dragostea i se părea atât de trecătoare, atât de fragilă, încât nu ținuse seama de sentimentele ei. Acum era oare vorba de dragoste?

Puse întrebarea aceasta ochilor albaștri ai lui Eric. Citi în ei dorință și nerăbdare. Apoi urmări conturul gurii lui senzuale.

– Ai face orice pentru Pfarr Lake, nu-i așa? Chiar asta, declară femeia smulgându-se din brațele lui.

Degetul pe care el i-l puse pe buze o îmbătă ușor, ca o șampanie. Ochii lui se opriră în ai ei.

– Cum poți fi atât de oarbă? Știi bine că asta nu are nici o legătură cu Pfarr Lake-ul. Pe tine te doresc, draga mea. Numai pe tine. Nu știi?

Nu era deloc convinsă. Însă când degetele lui o mângâiară pe obraz, parcă un curent electric o copleși. Rațiunea îi striga să-l refuze, dar simțurile o trădară. Abandonându-se dorinței, își înnodă brațele în jurul gâtului partenerului. Tumultuoase, buzele lor se întâlniră și moliciunea ei feminină se împinse în duritatea virilă a coapselor lui. Se înfioră din cap până în picioare. Toate celulele trupului ei cereau. El ridică privirea și murmură:

– Leslie, întotdeauna te-am dorit atât de mult, de îndată ce te-am cunoscut!

– Șșșt! Nu acum! îl rugă apropiindu-și buzele de ale lui.

Eric îi desfăcu fermoarul de la rochie și o dezbrăcă.

Apoi gura lui îi dezlănțui o delicioasă furtună pe gât și pe sâni. Limba lui, rând pe rând provocatoare și imperioasă, vru să forțeze bariera buzelor ei. Fremătând de dorință, Leslie îi cedă. Mișcările pe care le făcu lipit de ea ca să se dezbrace, îi intensificară înflăcărarea. Nerăbdătoare, ea își descheie nasturii de la cămașă, și își presă rotunjimile în pieptul lui puternic.

Atunci, o luă în brațe și o așeză pe covorul moale. Îngenunchind lângă ea, Eric înlătură cu o mână tremurătoare dantela care-i acoperea sânii. Bucuroasă, gura lui o mușcă de sfârcuri. Gemetele ei nu se mai opriră.

Incapabilă să mai suporte o secundă în plus această delicioasă tortură, femeia se arcui spre el să-i arate violența dorinței sale.

Nu după mult timp, el o pătrunse ferm și femeia simți undele senzuale care o străbăteau atingând un paroxism care era mai mult decât dorință. Atunci, plăcerea parcă îi explodă în toată ființa, trimițând-o într-o lume în care, uniți în același extaz, el o ajunse curând.

Mai mult decât cuvintele, respirația lor gâfâitoare arăta intensitatea trăirii. Încordându-se voluptuos, Leslie își înnodă brațele în jurul gâtului lui, ca și cum ar fi vrut să-l țină prizonier. Lacrimile îi șiroiau pe obraji.

– Ce-i cu tine? o întrebă când o văzu plângând.

Buzele lui îi șterseră urmele lacrimilor de pe față, dar Leslie refuză să dea explicații. Dacă vorbea, el ar fi convins-o cu obișnuitul lui farmec că se înșela. Totuși, Leslie era sigură că pe el nu-l interesa decât Pfarr Lake. Eric păru să-i citească gândurile.

– Leslie, nu-ți face griji. Vreau să fac parte din tot ce ai.

Plină de speranță, femeia își șterse lacrimile și întrebă:

– Chiar tot?

– Draga mea, Pfarr Lake nu este altceva decât începutul nostru. Și acum, descoperirea noastră reciprocă. Aici sunt amintirile noastre. Aici e viitorul nostru.

Acestea nu erau cuvintele pe care ar fi vrut să le audă. Se ridică să-și strângă lucrurile. Eric făcu la fel, apoi o strânse în brațe și o legănă ușor, îndepărtându-i șuvițele de pe față.

– Ce te neliniștește, draga mea?

Leslie se întrebă de ce nu era în stare să trăiască o relație intimă fără să amestece și sentimentele. Acum, cel mai bine ar fi fost dacă l-ar fi lăsat singur cât mai firesc.Însă, în ciuda dorinței sale, se cuibări la umărul lui. Prin cap îi trecu o idee: era pe cale să se îndrăgostească de el.

Fatalistă, își spuse că mâine era o nouă zi. Era prea încântată să petreacă această ultimă noapte cu el. Capetele lor se alăturară pe pernă și trupurile se îmbrățișară. Eric îi murmură cuvinte de dragoste care o încântară. După ce adormi, îl privi cum doarme. Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut să ia viața atât de ușor ca el! Pfarr Lake era singurul lui atașament profund. Pierderea ei nu i-ar fi frânt inima. Ar fi fost doar furios.

Mângâie cu buzele umărul lui Eric. Trebuia să ia situația în mână înainte ca dragostea lor care abia se năștea să nu mai lase loc de întoarcere.

*

* *

Când se trezi a doua zi dimineață, Eric plecase deja. Cu ochii larg deschiși, își aduse aminte de îmbrățișările lor nebunești și de cât de confuze îi erau sentimentele. Urma capului său pe pernă o tulbură. Tresări. Era îndrăgostită? Era prea inteligentă ca să facă așa ceva, își spuse ridicând din umeri.

Mirosul apei lui de toaletă era încă impregnat în cearșafuri. Sărind din pat ca să scape de acolo, își repetă că nu putea să se atașeze de un bărbat căruia îi plăcea excitația, zgomotul și distracția. Îmbrăcându-se în grabă, se hotărî să fie cu băgare de seamă de acum înainte.

Furioasă, își îmbrăcă tricoul. De ce își punea atâtea întrebări inutile câtă vreme Eric nu o sedusese decât pentru a salva Pfarr Lake? Trebuia să-l considere o pasiune de vacanță, nimic mai mult. Dar când își perie părul în fața oglinzii, fu nevoită să recunoască adevărul. Zâmbetul poznaș, ochii lui albaștri care parcă îi citeau gândurile cele mai secrete; toate acestea erau pentru ea… și chiar mai mult.

Leslie fu cuprinsă de un impuls irezistibil. Trebuia să-l vadă imediat. Dar, la recepție, Inga îi spuse că plecase să conducă familia Peterson la Saint Paul. Avea să se întoarcă noaptea târziu. Din păcate, îi simțea deja lipsa. Reacția aceasta o dezolă. Inga o privea ca și cum i-ar fi citit gândurile.

– Mă duc la bungaloul numărul opt împreună cu Jerry, declară Leslie. Trebuie să lucrez mult ca să…

Se opri exact la timp. Încă un pic și recunoștea că trebuia să-l alunge cu orice preț pe Eric din gândurile ei.

Jerry, omul bun la toate, o intriga. Atunci când făcură cumpărături pentru reparație din orașul din apropiere, încercă să-l cunoască mai bine. Degeaba. El refuza sistematic orice legătură.

Lucrară în liniște toată dimineața și o parte a după-amiezii. Când ferestrele fură terminate de reparat, răzuiră pereții ca să șteargă urmele desenelor.

Capitolul 11

Către ora patru, un student veni să-i spună că cineva o chema la recepție. Perspectiva de a-l revedea pe Eric o încântă. O dureau mâinile de cât lucrase. Plină de praf, îi arătă lui Jerry peretele pe care îl curățase.

– N-am lucrat prea rău, spuse zâmbind.

Tânărul clătină evaziv din cap și își strânse sculele. Tristă, Leslie se întrebă dacă va reuși într-o bună zi să comunice cu el.

Se îndreptă, grăbită, spre hotel. Nu Eric era cel care o aștepta în holul de la intrare. Cu brațele întinse, Warren Collingsworth se precipită spre ea, exclamând:

– Cât mi-ai lipsit, draga mea!

Leslie îl privi, consternată.

– De ce te-ai întors?

Alergia lui la iedera turbată îi cojise pielea de pe mâini și de pe picioare. Cu toate astea, părea plin de entuziasm. Ridicându-și valiza, o prinse de umeri și o antrenă către aripa de nord.

– Vroiam să-ți fac o surpriză, exclamă el.

Puse jos valiza la cotitura culoarului și o îmbrățișă cu înfocare.

– Warren, te rog… protestă ea.

Făcu o piruetă să ajungă la recepție, dar se opri brusc. Eric tocmai intrase în hol pe ușa din spate. Înlemnit de furie, o privea fix. Ea îi citi în ochi cât de mult îl insulta și-l făcea să sufere sărutul lui Warren. Nou-venitul ieși imediat, fără să spună un cuvânt. Leslie fugi după el și îl prinse abia în momentul în care urca în mașină.

– Eric, am să-ți explic, îl imploră prinzându-l de mână.

Trimițând-o la plimbare, el deschise portiera. Ochii lui sclipind de furie o priveau cu asprime.

– Nu trebuie să-mi explici nimic. Cum ai putut să-i spui să se întoarcă? De ce mi-ai făcut asta?

– Habar n-am avut. El…

– S-a întors pentru că l-ai chemat! Primirea ta dovedește că sunteți prieteni intimi. Sper că escapada noastră vă va amuza pe amândoi.

Porni motorul mașinii. În ciuda furiei lui, îi citea în privire cât se simțea de trădat.

– Eric, te rog!

Ce vroia să insinueze? Nu era mai curând Warren de plâns? Dar, cu glas răgușit, el adăugă:

– Întotdeauna îți pierzi capul când personajul ăsta este lângă tine. Totul ți-e indiferent: eu, lacul și pădurea de pini.

– Trebuie întotdeauna să-mi scoți Pfarr Lake în față? țipă ea. Nu ți-e de ajuns că ai făcut dragoste cu mine din cauza arborilor tăi mizerabili?

– Așa crezi despre mine?

Furia i se risipise. O mare tristețe îi luă locul. Ridică din umeri și rosti cu un glas tremurând de emoție:

– În definitiv, Pfarr Lake îți aparține. Îmi pare rău să crezi că asta a fost între noi.

Leslie îl privi fix, cu ochii scăldați în lacrimi. Știuse întotdeauna că o legătură cu Eric se termina prost, dar nu se aștepta să sufere atât. Avu impresia că inima i se sfărâmă în mii de bucățele.

Deodată, o expresie îngrozită se întipări pe chipul lui Eric. Se grăbi să iasă din mașină și Leslie făcu un pas înapoi să-l lase să treacă.

– Foooc! strigă el pornind în fugă spre hotel.

Nori de fum ieșeau pe ușa pe care o lăsase deschisă. Alergă pe urmele lui Eric.

Holul de la intrare era plin de fum și clienții înnebuniți se repezeau să iasă afară. Țipetele lor îi răsunau în urechi învălmășindu-se în focul incendiului. Bucătăria era neagră de fum. Palele ventilatorului de deasupra

grătarului treceau prin flăcări. Bucătarul, Inga și Oscar, urmați de câțiva studenți se învârteau pe acolo să găsească de unde plecase focul.

Leslie făcu un salt înainte, însă mâna lui Eric o opri pe loc.

– Lasă-mă pe mine să mă ocup. Cunosc felul ăsta de incendiu, spuse ea dându-i drumul.

Femeia se grăbi spre ventilatorul în flăcări. De când era la Pfarr Lake, era pentru prima dată când se găsea în fața unei probleme pe care o știa.

– Smulgeți priza și întrerupeți curentul! le strigă celorlalți. Unde-i extinctorul? Toată lumea să iasă afară!

Oscar împinse spectatorii afară din bucătărie. Leslie se cățără pe grătar să ajungă la ventilator.

– Jerry, am nevoie de o șurubelniță! urlă femeia.

– Pleacă de acolo! îi comandă Eric, încercând să o prindă de mână.

– Stai pe loc! strigă ea împingându-l.

Ținându-și răsuflarea și cu ochii usturând-o din cauza fumului, luă șurubelnița de la Jerry și desfăcu ventilatorul, care căzu jos. Apoi degetele ei traseră cu putere un mănunchi de fire electrice. Orbită, întinse din nou mâna și țipă:

– Stingătorul!

Sub jetul acestuia, flăcările se stinseră una după alta. Ochii îi șiroiau de lacrimi. Acceptă în sfârșit mâna lui Eric și sări jos. Fumul era încă dens. Cineva deschise ferestrele și un pic de aer proaspăt intră în bucătărie.

– Ești bine? întrebă Eric neliniștit, examinându-i figura murdară de funingine.

– Foarte bine, dar atenție la mâini. Firele electrice au fost fierbinți.

Eric îi examină palmele și exclamă:

– Te-ai ars! De ce te-ai vârât în treaba asta?

– Eric, destul! Avem probleme mai importante de pus la punct!

Expresiile disperate ale bucătarului, a lui Oscar și Ingăi nu-i scăpară. Bucătăria era complet terminată, pereții și ustensilele, pline de o funingine neagră și uleioasă. Cât despre mâncarea de prânz, era bună de aruncat.

– Ce-o să facem pentru cina de diseară? întrebă Inga, învinsă.

Mare și gras, cu chipul înnegrit de funingine, bucătarul decretă:

– Imposibil de servit ceva diseară. O să fie nevoie de câteva zile până să punem la punct bucătăria. Începem cu ventilatorul. Trebuie să vină un electrician, altfel n-am să pot prăji carnea.

Încruntat, Eric declară:

– Suntem prea mulți. Restaurantele din apropiere nu vor fi de-ajuns. Trebuie neapărat să servim masa.

Leslie se urcase din nou pe grătar și urmărea funcționarea ventilatorului.

– Pot să-l repar, dacă găsesc piesele! spuse ea.

Sărind jos, se uită la cei din jur.

– Inga, adună-i pe toți studenții și pune-i să curățe bucătăria și sala de mese!

Bucătarul, cu mâinile în șolduri, mormăi:

– Nu pot să pregătesc cina!

– Mai vedem noi! replică Leslie energic. O să facem un bufet rece, somon fume cu lămâie, salate, carne rece, brânzeturi și pâine. Descurcă-te. Știu că deserturile sunt puse bine. Fumul nu a intrat în frigider, din câte știu eu. Un pic de imaginație, te rog!

El o privi furios și Leslie îi întoarse aceeași privire. Pe urmă, bucătarul se duse spre frigider mormăind.

Cu coada ochiului, Leslie îl văzu pe Eric zâmbind. Se vedea că îl amuza din plin altercația cu bucătarul. Se urcă din nou pe grătar și-i enumeră lui Jerry piesele care trebuia schimbate. Apoi, se uită la firele smulse.

Când se duse în parcare împreună cu Jerry, îi spuse, preocupată:

– N-a fost un accident. Izolația care proteja firele electrice a fost smulsă. Ca focul să se declanșeze n-a fost decât o problemă de timp.

Fără să spună un cuvânt, Jerry se așeză pe scaunul din dreapta, în timp ce ea ocupa locul de la volan.

– Știi cine ar fi putut face așa ceva?

Cu privirea fixată înainte, el răspunse:

– Nu știu nimic...

Hotărâtă să-și păstreze calmul, insistă totuși:

– Jerry , te porți ca și cum ai ști despre cine e vorba, dar nu vrei să-mi spui. Ar fi putut să ardă tot hotelul. Dacă vrei să-ți acoperi un prieten, spune-mi și mie. Nu sunt un căpcăun. Trebuie să aibă probleme serioase ca să procedeze în acest fel. Mai întâi bungaloul, pe urmă rampa și acum incendiul.

Tânărul respiră adânc, dar păstră tăcerea. Leslie ridică din umeri. Va reuși oare să scoată un cuvânt de la un tânăr atât de închis și solitar? Cu tricoul lui prea larg, parcă era un adolescent.

Din însemnările tatălui, ei aflase că era copilul unui tată alcoolic și al unei mame care-și luase lumea în cap. Va reuși oare să se schimbe și să se destăinuiască celorlalți?

Câteva ore mai târziu, Leslie era din nou urcată pe grătar. Lucrând la repararea ventilatorului, furia îi creștea

treptat la gândul că cineva vroia să-i distrugă hotelul. Neluându-i în seamă pe studenții care făceau curățenie și pregătirile pentru cină, furia ei se îndreptă înspre Warren și Eric. Amândoi vroiau s-o influențeze. O considerau o fetiță incapabilă să ia singură o hotărâre!

Când Eric intră din nou în bucătărie, ea tocmai acceptase ideea că era proprietara hotelului. Hotelul avea nevoie de ea. Bărbatul o privi cu un aer sceptic cum mânuia cleștele și șurubelnița.

– Ești sigură că știi ce faci? o întrebă punându-i mâna pe picior.

Cu o încetineală studiată, fața ei mânjită apăru din ventilator și-i dădu la o parte degetele inoportune.

– Ai grijă pe unde pui mâinile de acum înainte. În ciuda manevrelor tale subtile, am luat o hotărâre în ceea ce privește Pfarr Lake. Micile tale tertipuri nu mai au rost. Cât despre ventilator, știu foarte bine ce fac. Un inginer electronist ar trebui să știe cum să repare câteva fire de la un ventilator, nu crezi?

Cu ochii măriți de surpriză, el luă de jos o perie pentru curățenie.

– Ei bine, eu sunt profesor de ecologie. Puțină poluare nu mă înspăimântă. Cât despre a înceta să-ți dau târcoale pentru că așa vrei tu, mă abțin deocamdată să spun ceva, zise el începând din nou să perie pereții.

Spatele lui întors îi strânse inima. Avu impresia că-l pierduse pentru totdeauna. Le era scris să-și petreacă toate weekendurile libere la Pfarr Lake. Perspectiva de a lucra și a trăi în același loc cu un bărbat cu care avusese o aventură o dezola. Cum putuse să…

Atunci, descoperi cu stupoare că îl iubea. Lipsa lui de bun-simț o consolă. Toți studenții tăceau și-i priveau fix. Blestemându-și soarta, Leslie trecu din nou la treabă.

După ce ventilatorul fu montat și totul repus în ordine, femeia se duse sus să facă un duș.

Furia împotriva lui Eric se risipise. Știuse dintotdeauna că el nu căuta s-o seducă decât pentru că vroia să salveze Pfarr Lake. Acesta era singurul răspunzător pentru inima ei frântă.

Oftând din toată inima, Leslie hotărî ferm că de acum inainte nu aveau să mai fie decât prieteni. Cu durere în suflet, coborî în sala de mese. A doua zi dimineață, primul lucru pe care îl va face în calitate de proprietar va fi să-l informeze pe Warren Collingsworth că nu mai vroia să vândă. Nu va fi o sarcină prea ușoară.

Capitolul 12

A doua zi, Leslie îi convocă pe Oscar și Inga pentru un consiliu de familie. Cei doi se așezară în fața biroului ei. Nu-i văzuse niciodată atât de bătrâni și de obosiți. Fusese greu de trecut peste ce se întâmplase în ultimele zile.

Eric se uita pe fereastră. Leslie îi remarcă mușchii spatelui foarte încordați. Oftând, își înfrână tentația de a-i pune mâna pe umăr.

– Îmi pare rău că a trebuit să-ți spun povestea mea tristă, începu ea. Dar câtă vreme trebuie…

Se întrerupse. Mâna lui Eric se strânsese în pumn. Se uită apoi la chipul neliniștit al lui Oscar și adăugă:

– Nu pot să mă debarasez de Warren Collingsworth.

Văzu surpriza apărând pe chipurile celor doi bătrâni.

– Să te debarasezi de el? exclamă Eric, cu o expresie stupefiată.

– I-am spus că vreau să păstrez Pfarr Lake. Și…

Oscar sări de pe scaun în timp ce obrajii Ingăi se îmbujorară de bucurie…

– Păstrezi Pfarr Lake! Și noi credeam că ne chemi să ne anunți că o să-l vinzi!

Fu rândul lui Leslie să fie surprinsă.

– Credeam că știați. Dar s-au întâmplat atâtea evenimente în ultimele zile! Uitasem că nu puteți să citiți ce aveam în cap.

Oscar, fericit, izbucni într-un hohot de râs. Cât despre Eric, el traversă încăperea, cu brațele întinse, cu un zâmbet extaziat pe buze. Aplecându-se să o sărute, greutatea lui făcu să se răstoarne fotoliul și o proiectă în cap pe parchet în timp ce Eric se prăbușea peste ea. Violența șocului o bulversă.

– Eric, chiar întreci măsura! strigă Inga. Ridică-te imediat!

Când fu din nou în picioare, Eric îl ajută pe Oscar să ridice fotoliul lui Leslie.

– Fir-ar să fie! mormăi Leslie, aranjându-și părul.

Cu brațele încrucișate, Inga se întoarse spre Eric.

– Te duci și te așezi în capătul camerei și nu te mai miști. Ai înțeles?

Docil, bărbatul se supuse.

– Sincer, îmi pare rău îi spuse lui Leslie. Ești sigură că acum totul o să fie bine?

Când ea clătină din cap, Eric adăugă:

– Eram atât de convins că o să-i vinzi Pfarr Lake tipului ăstuia încât bucuria m-a făcut să-mi pierd capul.

– Spune mai repede că nebunia. Se pare că este starea ta permanentă.

Eric simulă că se ridică și Inga îl opri atenționându-l cu degetul.

– Câtă vreme stai pe loc, nu se va întâmpla nimic. Așa e cel mai bine, declară bătrâna văzându-l că se așază mai comod pe scaunul lui.

Oscar apăru alături de Inga.

– Așadar, păstrezi Pfarr Lake! Mărturisesc că Inga și cu mine ne-am făcut destul sânge rău. Hotărârea ta ne face foarte fericiți.

Izolarea lui Eric o făcu să zâmbească. Parcă era un copil pedepsit. Severitatea aceasta îi convenea de minune. Leslie se gândi că ar fi bine să urmeze și ea exemplul.

Chipul i se posomorî aducându-și aminte motivele pentru care se întâlniseră.

– Ascultați-mă înainte să vă bucurați. Am o veste bună și una proastă. Nefiind prea curajoasă de felul meu, am să încep cu cea bună.

– Cu blândețe și pe urmă la atac! Ce patron grozav ai fi, murmură Eric din colțul lui.

– Taci! șuieră Inga.

– Bine, doamnă, replică el zâmbind poznaș.

– Iată vestea bună. Azi-dimineață, când Jerry și cu mine ne-am apucat de reparația bungaloului, studenții care nu

aveau treabă au venit să ne dea o mână de ajutor. Radioul mergea atât de tare încât și acum am urechile înfundate, dar bungaloul este aproape terminat. Au lucrat ca niște meseriași și au fost de acord să le repare și pe celelalte unul după altul în timpul liber, pentru un salariu rezonabil.

– De ce nu ne-am gândit și noi la așa ceva? exclamă Oscar. Aparent, sunt niște iresponsabili pe care i-am subestimat.

– Asta nu-i tot, reîncepu Leslie. Fără îndoială intrigat de vacarm și de râsete, unul dintre clienți a trecut pe la noi. Este un fabricant de echipamente de instalații sanitare din Sain Paul. Poate să ne furnizeze echipamente sanitare la mâna a doua, la un preț ieftin. Cred că ne putem permite cheltuiala asta.

– Nu pierzi timpul când ai o idee! exclamă Eric, pe un ton jumătate ironic, jumătate admirativ.

În ciuda încruntării Ingăi, el profită să se apropie.

– În orice caz, printre clienții noștri vechi, am să găsesc vânzători de mochetă sau fabricanți de mobilă care să ne vândă cu prețuri mai mici.

– De bună seamă! exclamă Oscar cu entuziasm.

– Asta ne rezolvă problemele de recondiționare, trase ea concluzia.

Profitând că Inga era întoarsă cu spatele, Eric își mai apropie puțin scaunul. Cotul lui se rezema de birou, când Leslie trecu la problemele pe care urmau să le rezolve.

– Warren nu vrea să plece.

– Acordă-mi trei minute și o să plece de aici în mai puțin de două, declară Eric, belicos.

– Mi-ar plăcea să fie atât de simplu. Când l-am anunțat că nu mai vând, mi-a spus că nu mai pot să dau înapoi. Mi-am dat cuvântul. „Capriciile mele copilărești", cum le spune el, l-au costat mulți bani.

Amintirea expresiei lui disprețuitoare o făcu din nou să se cutremure. Ochii albaștri ai lui Eric o priveau intens.

– Credeam că dragul de Warren te place!

– Pentru că m-a sărutat când s-a întors? replică Leslie. A fost ideea lui, nu a mea. Ți-aș fi explicat dacă n-ai fi fost ca un taur furios.

Mâna lui Eric îi cuprinse palma.

– Iartă-mă pentru concluzia asta greșită.

Eliberându-și palma, femeia căută să-și stăpânească bătăile inimii.

– Nu mă atinge, altfel te întorci la colț. Sunt la fel de nemulțumită de tine ca și de Warren.

Oscar și Inga îi priveau curioși. Leslie îi întrebă:

– Îi sunt obligată prin acceptul acesta verbal? I-am spus clar că aveam de gând să-i vând dacă vine cu mine la Pfarr Lake.

Eric clătină din cap, exasperat.

– Încearcă să-ți forțeze mâna. Dacă nu ți-a dat bani sau nu ați semnat un contract, nu poate să-ți facă nimic. Îmi dai voie să-l dau afară?

– Stai jos. N-am terminat. Când i-am repetat că nu vând, mi-a spus că o să-mi pară rău.

– A avut tupeul să te amenințe! exclamă Eric ridicându-se din nou.

– Nu poți să stai liniștit? îl repezi Leslie.

Neavând încotro, Eric se conformă.

– Probabil că asta se subînțelege, continuă ea. Atunci mi-a vorbit despre incidentele pe care le-am avut la hotel.

– E un netrebnic! Așadar, el a pus totul la cale, exclamă Oscar. E un netrebnic!

– Este întrebarea pe care i-am pus-o și eu. S-a mulțumit să-mi răspundă printr-un zâmbet evaziv. Dar iată ce este cel mai rău: afirmă că unul dintre membrii comunității noastre este responsabil pentru cele întâmplate. Dacă insist, are de gând să-i pricinuiască mari neplăceri.

– Ce nemernic! strigă Eric. Ți-a spus cine e?

– Nu, dar mi-am dat seama despre cine este vorba.

Eric își ridică ochii spre cer.

– Poveștile tale au un suspans desăvârșit.

– Nu râde! Nu poți să-ți dai seama cât îmi e de greu. Eu sunt cea care am lăsat lupul în stână. Nu ne va lăsa în pace până nu ne va stoarce și ultimul ban.

– Nu puteai să știi, spuse Oscar. Dar cine dintre noi s-a pus într-o asemenea situație?

– Jerry, omul bun la toate, răspunse Leslie, tristă. Mi-a mărturisit azi-dimineață.

– Vezi bine că nu puteam avea încredere în el! interveni Eric.

Ochii îi scânteiau de furie. Leslie ridică bărbia.

– Nu începe din nou! Accidentul bătrânei doamne Peterson l-a cutemurat. N-ar fi vrut ca cineva să pățească ceva. Când a izbucnit focul, căuta să repare ventilatorul.

– Îi găsești vreo scuză?

– Nici una! Dar se pare că Warren a venit să demareze planul cu o săptămână înainte de a se întâlni cu mine. Mă întreb cum am putut să fiu atât de naivă. I-a spus lui Jerry că aveam de gând să vând și că n-am să-i mai ajut pe studenți. I-a oferit o sumă importantă pentru ca centrul de vilegiatură să pară din ce în ce mai ruinat. Poate credea că am să accept scăderea sensibilă a prețului de vânzare. Jerry nu mai are de urmat decât un an la universitate și nimeni nu poate să-l ajute să-și plătească studiile. Era disperat.

Îl privi sfidător pe Eric. El zâmbi și ridică două degete în semn de pace.

– Deci Jerry a fost, repetă Oscar, cufundat în gândurile lui.

– Din păcate. Banii sunt ascunși în camera lui. Nu a cheltuit nimic din ei.

– Ar trebui să-l anunțăm pe șerif? întrebă Inga. Doamna Peterson a fost totuși rănită.

Eric se gândi câteva clipe, apoi se hotărî.

– Nu cred că ar fi o idee bună.

O liniște deprimantă se instală în încăpere până când Leslie deschise un sertar din care scoase un borcan cu bomboane de mentă.

– Un pic de ajutor nu poate decât să ne facă bine, nu-i așa?

Toți izbucniră în râs și tensiunea se risipi.

– Dacă îl anunțăm pe șerif, reluă Eric, avocații lui Warren vor face în așa fel încât Jerry să ajungă la închisoare.

– Spui că încă are banii? întrebă Oscar. Am putea să ne folosim de ei ca de un mijloc de… un fel de…

– De presiune? termină Eric, încântat de această idee.

– Cum o să faci? întrebă Inga, sceptică.

Un zâmbet larg i se desenă pe chip, în vreme ce planul prindea contur în mintea lui. Se ridică pe jumătate și se așeză din nou.

– Îmi dai voie să mă ridic, Inga?

Bătrâna îi dădu o palmă peste umăr, râzând.

– Ai grijă ce faci, tinere, altfel o să fii consemnat în camera ta tot week-endul.

El se îndreptă spre ușă.

– Am să-i cer lui Jerry să scrie o confesiune, spuse el peste umăr.

– Eric! protestă Leslie, ridicându-se.

– Ai încredere în mine. O să fie totul bine, însă nu cred că ar trebui să rămână la Pfarr Lake.

Leslie se împotrivi.

– Stai o clipă, te rog. Ceea ce a făcut Jerry este grav, dar n-o să-i întoarcem spatele. Să-i mai dăm o șansă. Hotărârea mea este irevocabilă.

În loc să-i răspundă, așa cum se aștepta, un zâmbet larg lumină chipul lui Eric.

– Vroiam doar să verific cum noul proprietar își va asuma responsabilitățile de gardian de rățoi șchiopi.

Dedicându-i un sărut cu vârful degetelor, bărbatul ieși râzând.

*

* *

În fața ușii lui Warren, Leslie urmată de Jerry se întoarse spre Eric.

– E ideea ta. Tu trebuie să vorbești.

– De acord. Sper din toată inima că îmi va da ocazia să-l arunc afară.

– Te rog să nu faci asta. Nu fi brutal. Ai fi în stare să-i rupi o mână sau un picior și ne-ar da imediat în judecată.

Când Eric bătu la ușă, Leslie puse o mână pe umărul lui Jerry, care era alb ca varul.

– Suntem de partea ta. Curaj!

Băiatul încuviință clătinând din cap, în același timp vinovat și încrezător.

O expresie ostilă și bănuitoare se întipări pe chipul lui Warren în clipa în care îi văzu. Ochii lui negri îl trecură mai întâi în revistă pe Eric și terminară cu Leslie și Jerry.

– Ce vreți de la mine?

– Am vrea să purtăm o discuție cu tine, declară Eric silindu-l pe Warren să facă un pas înapoi.

Leslie și Jerry îi urmară. Violența din privirea lui Warren o înfioră. Din fericire, Eric îi era scut de apărare! Ochii lui albaștri parcă se înfipseră în chipul promotorului imobiliar.

– Istoria pe care ne-a povestit-o Jerry nu e lipsită de interes. Sunt surprins că un om important ca tine se pretează la asemenea lucruri.

– N-am nici cea mai mică idee despre ce vorbiți, replică Warren, cu chipul de marmură.

– Poate o să-ți aduci aminte dacă te uiți la plicul pe care Jerry îl ține în mână. Mă asigură că nu s-a atins deloc de banii pe care i-ai dat. Mă asigură că în afară de tine nimeni altcineva nu i-a atins. Dacă vom ajunge la tribunal, aceasta va fi o probă de culpabilitate.

– Este o defăimare, Nordstrom. Nu mai ascult nici un cuvânt în plus.

– N-ai de ales… Doar dacă ne scoți cu forța, declară Eric încordându-și mușchii.

– M-aș murdări dacă v-aș atinge, replică Warren cu răceală.

Eric scoase un plic din buzunar și-i întinse o scrisoare.

– Iată descrierea incidentelor care au provocat atât pagube materiale cât și corporale la Pfarr Lake. Scrisoarea precizează că ești instigatorul și îți citează cuvintele, locul și data întâlnirilor voastre. Vrei s-o citești?

Warren i-o smulse din mână și o citi de la început până la sfârșit. Când ridică ochii, îi săgetă pe toți cu privirea. Leslie îl strânse de mână pe Jerry ca să-l liniștească.

Warren se jucă ușor cu scrisoarea și spuse ironic:

– Gluma a durat destul. Am să neg totul. Va fi cuvântul meu împotriva cuvântului acestui vagabond.

– Cuvântul tău împotriva celui al întregii comunități din Pfarr Lake. Dacă neînțelegerea noastră ajunge la biroul șerifului și dacă va fi un proces, se va judeca pe plan local. Oamenilor de aici nu le place ca răufăcători ca dumneata să vină să facă pe grozavii. Dacă ne faci probleme în continuare, va fi pe socoteala ta.

Warren se uită la el cu ochii mijiți de furie.

– Ce vreți? spuse până la urmă.

Leslie oftă ușurată în timp ce Eric începea să enumere condițiile lor.

– Gata cu accidentele, gata cu presiunea asupra lui Leslie ca să vândă. Pleci imediat. Nimic altceva, Leslie? întrebă el privind-o.

Șovăind să pluseze, ea își încercă șansa.

– Normal ar fi să ne plătești reparațiile bungaloului, cheltuielile de la clinică pentru doamna Peterson și stricăciunile pricinuite de incendiu.

– Chiar că exagerați, exclamă Warren. Făceți-vă treaba cu banii pe care i-am dat lui Jerry.

– Cu siguranță, nu! ripostă vehement femeia. Banii și scrisoarea se duc direct în seif. Știu că ești foarte inventiv. Nu avem deloc încredere în tine.

La început nemișcat, el își luă stiloul și întocmi un cec pentru suma care i se ceruse.

După ce mașina lui Warren dispăru, se adunară toți în biroul lui Leslie ca să sărbătorească evenimentul. Le servi cel mai bun whisky pe care îl avea.

Chiar și Jerry, care de obicei nu bea, se destinse. Descoperind că era acceptat printre ceilalți, zâmbi. Nu era iertat definitiv, dar i se acorda încredere. Oscar și Inga toastară în sănătatea lui Leslie. Întâlnirea deveni din ce în ce mai veselă.

După ce se termină întrevederea, Leslie porni spre camera ei când, pe scară, Eric o ajunse din urmă.

– *Gogoașă!* așteaptă-mă. Mi-ar plăcea să stăm de vorbă.

Radia de bucurie. Ea îi privi pantalonii mulați și brațele musculoase care o cuprinseră. Într-un moment de luciditate, femeia își spuse că legătura lor trebuia să se termine cât mai repede. Dacă Eric intra din nou în camera ei, ar fi reușit s-o convingă. Abia după aceea va regreta că îi cedase. Cutezătoare, i se împotrivi.

– Nu avem nimic să ne spunem. Îți sunt recunoscătoare că m-ai ajutat să rezolv toate problemele de la Pfarr Lake.

– Recunoscătoare…

O prinse de mână și încercă să o antreneze să traverseze holul. În ciuda dorinței, femeia nu făcu un pas. Eric o privi insistent.

– Nu vreau recunoștința ta. Mi-ar plăcea să încerci un sentiment mai puternic pentru mine. Credeam că așa este. Să mă fi înșelat, deci?

Dacă ar fi continuat să-l privească în ochi, înfrângerea i-ar fi fost asigurată. Întoarse ochii spre holul de intrare. Câteva persoane se uitau la ei. Leslie făcu un pas înapoi până la perete, și spuse:

– Ceea ce se întâmplă între noi trebuie să înceteze.

Eric se apropie și femeia fu tulburată de aroma condimentată a apei lui de toaletă.

– De ce?

Cu o voce încordată de emoție, ea îi explică:

– Acum, viitorul lui Pfarr Lake este asigurat. Ai obținut ceea ce vroiai. M-am îndrăgostit de… Pfarr… Treaba ta s-a terminat.

– Uite-așa! ripostă Eric înfundându-și mâinile în buzunare.

Simțurile lui Leslie se înfierbântară privindu-l.

– Te gândeai la ce era mai rău despre mine când a apărut Warren. Doar Pfarr Lake te preocupa.

Cu un gest ostenit, Eric își dădu părul peste cap.

– Credeam că îl iubești. Din cauza asta am reacționat așa.

– Cum poți să crezi așa ceva după ceea ce tocmai…

Se întrerupse înainte de a fi prea târziu. Aproape îi dezvăluise dragostea.

– După ceea ce tocmai am trăit împreună, murmură bărbatul, terminând fraza.

– Taci. Nu vreau să fiu manevrată.

Recăpătându-și suflul, simți din nou mirosul bărbatului care avea puterea s-o înnebunească. Apoi adăugă:

– Sunt mulțumită că te ocupi de Pfarr Lake. Am nevoie de ajutorul tău ca să-l conduc. Însă nu vom fi altceva decât buni prieteni.

– Prieteni? repetă el, neîncrezător.

– Să fiu de partea cealaltă a palierului este fără îndoială agreabil, dar nu mai pot suporta să fiu distracția ta. Vom fi prieteni, asta-i tot, se încăpățână ea, ca și cum ar fi vrut să se convingă pe ea însăși.

– Leslie, n-am putea să ajungem în camera ta sau a mea ca să discutăm?

Tulburarea pe care i-o stârnea o făcu să se retragă.

– Amândoi știm că vorbești de patru ori mai repede decât mine. Ceea ce faci contează… Sunt deja plină de cicatrice. Nu mai vreau și altele.

Intrând în camera ei, încercă să închidă ușa. El rămase afară, ca și cum ar fi oscilat între da sau nu. Mâna lui n-o lăsa s-o închidă. Femeia făcu o tentativă în zadar.

– Lasă-mi ușa! Nu vreau să-mi mai treci pragul de acum înainte. Ai înțeles?

Cu o expresie adânc îndurerată, Eric își retrase mâna.

– Vrei acțiune, nu-i așa?

– Nu vreau nimic de la tine! strigă femeia, disperată.

Și totuși, o singură persoană avea importanță pentru ea: Eric. Singurul care o făcea să tremure de plăcere. O dată ușa închisă, alergă spre patul în care se aruncă, îngropându-și fața ca să nu i se audă plânsul.

Capitolul 13

A doua zi dimineață, dispoziția lui Leslie semăna cu vremea închisă și umedă de afară. Furtuna avea să împrăștie această umezeală, dar din păcate, nimic nu-i putea calma suferința.

Când ieși din cameră, fu cât pe ce să dea peste un echipament de camping. Un sac de dormit, un reșou de camping cu gaz și un cort de nailon, nimic nu lipsea. Ușa lui Eric era larg deschisă și ochii lui albaștri o interogau. Cămașa galbenă îi accentua bronzul și pantalonii mulați, șoldurile puternice. Ea nu putu să suporte mai mult.

– Unde te duci?

Aplecându-se, el luă sacul în spate.

– Am nevoie să reflectez. Am să găsesc un colț de pădure unde să mă pot retrage. Am nevoie de singurătate. E prea multă tensiune la hotel în ultima vreme.

– Ah, bine!

Luând sacul de dormit, femeia îl urmă pe scări. El își îndesă lucrurile în vechiul papuc și se îndepărtă de chei. Leslie îl urmări cu privirea. Era de preferat să fie plecat, dar de ce inima îi bătea în piept în ritmul valurilor pe care le provoca mica ambarcațiune?

În timpul dimineții, o familie întreagă se instală în bungaloul renovat și studenții se apucară de reparat un al doilea. Leslie îi ajută, dar permanenta lor bună dispoziție și zgomotul muzicii de la radio o făcură în cele din urmă să renunțe.

Sub pridvorul hotelului, femeia examină cerul. Nori groși apăreau la vest. Aerul părea nemișcat. Nici păsările nu mai cântau. Apa lacului era de un gri metalizat.

Leslie se duse până la promontoriul care domina lacul. Acolo o dusese să se plimbe Eric în prima noapte. Unde putea să fie? Văzuse că se apropia furtuna? Grija o aduse în cele din urmă la exasperare. Se întoarse la hotel cu pași furioși.

Pe la ora patru, începu să sufle vântul. Ea coborî pe chei. Cerul devenea din ce în ce mai închis la culoare și norii mai amenințători.

Atunci, zări ambarcațiunea lui Eric. Parcă dansa pe valuri în mijlocul lacului. El nu părea să fie la bord. Dar de ce să-și facă griji? Era în stare să aibă grijă de el însuși.

Dar până la urmă, de ce barca parcă dansa la mijlocul lacului? Eric să fi căzut în apă? Poate se înecase? Ce idee

ridicolă! Doar înota ca un pește! Să fi fost rănit? Femeia nu luă în seamă nici ipoteza asta. El nu avea niciodată accidente. Cei din jurul lui aveau așa ceva.

Mușcându-și buzele, trecu în revistă malurile lacului. Își încordă mâinile de neliniște. Până și rațele se retrăseseră la adăpost. Neliniștită la culme, dezlegă o barcă în clipa în care Jerry trecea pe acolo.

– Nu te sfătuiesc să te duci la plimbare pe lac pe o vreme ca asta, când se anunță furtuna, spuse el, îngrijorat.

După altercația cu Warren, nu se mai dezlipea de ea. Admirativ, veghea neîncetat asupra ei.

– Barca lui Eric este în derivă în mijlocul lacului. Mă duc să văd ce se întâmplă și dau o raită pe insulă. De acolo vine. Poate s-a întâmplat ceva grav.

Deși nu ar fi vrut, Jerry o ajută să pornească motorul.

– Aș face mai bine să te însoțesc, insistă el.

– Și dacă vântul răstoarnă barca, o să fim doi în apă. Rămâi aici, o să fiu atentă.

În ciuda valurilor, ajunse fără dificultate la papucul lui Eric. Nu era nimeni pe el. Dar de ce deviase până acolo? Se îndreptă spre insulă. Dacă nu-l găsea până la urmă, se va duce să caute ajutor la hotel. Toată lumea ar fi luat-o în râs, dar cineva trebuia totuși să fie preocupat de soarta lui Eric. Și, în ciuda faptului că o făcea să sufere, se părea că ea era aceea.

Barca ajunse la mal tocmai în momentul în care valurile se dezlănțuiau. O trase pe mal. Soarele dispăruse

și se răcorise. Fremătând în șortul ei de pânză și tricoul subțire, îl căută de-a lungul plajei, dar nu era nici o urmă a prezenței lui acolo.

Când ajunse pe cealaltă parte a insulei, un fulger lumină cerul de la un capăt la altul. Tunetul violent care urmă o făcu să se sperie. Era timpul să se întoarcă la hotel.

Începu să străbată insula de-a curmezișul. Urca dealul când o orbi un al doilea fulger. Examinând neliniștită cerul, nu văzu taluzul de la picioarele ei. Căzând în gol, ateriză în zbor planat pe un cort de nailon albastru, ascuns în tufișuri. Un urlet răsună înăuntru în timp ce ea îl strivea cu toată greutatea.

Când un alt tunet străbătu cerul, Leslie își acoperi urechile ca să nu-l audă. Un cap ciufulit ieși din cortul albastru. Era Eric. El o privi năuc.

– De unde-ai venit? Dormeam. Căderea ta aproape că mi-a pricinuit un infarct.

– Ce mai faci? Eram înnebunită de îngrijorare.

– Sosirea ta mi-a tăiat răsuflarea, dar în afară de asta totul e bine. De ce ai sărit pe cort, cu picioarele?

– N-am sărit. Am căzut. Nu-mi pasă de răsuflarea ta. Mai bine explică-mi de ce papucul tău era în derivă în mijlocul lacului? Mi-a fost teamă să nu ți se fi întâmplat ceva…

Zgomotul unui tunet îi acoperi glasul și o făcu să-i dea lacrimile. Eric veni să se așeze lângă ea și o strânse în brațe.

– Liniștește-te, murmură el. Sunt foarte bine. Grija ta m-a mișcat. Niciodată, nimeni nu și-a făcut griji pentru mine.

Semnalul de alarmă începu să răsune în mintea lui Leslie. Îl împinse înapoi.

– N-are rost să te simți mișcat. Barca ta mă interesa. Nu tu.

Eric zâmbi, ca și cum nu o credea.

– Cum a ajuns barca mea în apă? A luat-o vântul până la apă. Și de acolo… Ajută-mă să montez cortul din nou. O să așteptăm înăuntru să treacă furtuna.

– Nu voi intra cu tine în cort. Mă întorc la hotel, declară femeia ridicându-se.

– Imposibil, n-o să ajungi. Vântul e prea puternic, replică Eric hotărât.

Din păcate, avea dreptate. Tunetul o făcu din nou să se cutremure. Vrând să-și ascundă nervozitatea, îl întrebă:

– Credeam că ai venit aici să reflectezi. Cum faci asta, dacă dormi tot timpul?

El înfipse în pământ un țăruș al cortului, și o privi.

– Am reflectat toată dimineața și o bună parte a după-amiezii. Asta m-a obosit.

Un fulger lumină cerul, urmat de un bubuit de tunet. Când vacarmul se potoli, adăugă:

– Rezultatul reflecțiilor este că voi părăsi Pfarr Lake.

– Pleci de la Pfarr Lake? De ce ? Prezența ta aici vara, nu mă deranjează.

– Pfarr Lake nu reprezintă totul pentru mine.

Pfarr Lake fără Eric i se părea de neînchipuit.

– Nu vreau să pleci

Eric ridică acoperișul cortului.

– Totuși, este necesar. Intră înăuntru înainte să înceapă să plouă.

Cu o trosnitură asurzitoare, un trăsnet lovi un copac de pe partea cealaltă a lacului.

– Nici vorbă să intru cu tine! Mă întorc la hotel, strigă Leslie pornind spre țărm.

Eric o prinse de mână.

– Traversarea lacului este prea periculoasă pentru moment. Intră în cortul ăsta blestemat!

– Lasă-mă! urlă femeia mai tare ca furtuna.

Patru tineri apărură dintr-o dată. Unul dintre ei era Jerry. Văzând-o pe Leslie în dificultate, el sări la Eric și-l lovi cu umărul.

– Las-o în pace! strigă tânărul trăgându-i un pumn în barbă.

Întins pe spate, Eric clipi din ochi de câteva ori. Primele picături începură să cadă. Un tunet puternic răsună în aer însoțit de o serie de fulgere și ploaia se intensifică.

– Dumnezeule, e rănit! strigă Leslie.

– Dar îți făcea rău, replică Jerry. Uf, iar am greșit!

– Jerry, ar trebui să înveți să judeci înainte de a acționa.

Îngenunchind lângă Eric, femeia se aplecă asupra lui.

– Nu ți-a rupt nimic? Pot să te ajut să te ridici?

Cu ochii închiși din cauza picăturilor de ploaie, el își trecu limba peste buzele umflate din care una era spartă.

– De ce vrei să mă ridic? Ca să mai primesc un pumn? Mai bine stau jos!

Ploaia curgea pe fața lui Eric, îi uda cămașa și pantalonii. Cât despre părul lui Leslie, atârna jalnic, și tricoul i se lipise de piele.

– Ridică-te, te rog!

– Nu înainte de a-mi spune de ce vrei să rămân la Pfarr Lake.

– Pentru că Pfarr Lake are nevoie de ajutorul tău.

– Pfarr Lake poate să se lipsească de mine, și reciproca este valabilă.

– Nu poți să pleci.

Furtuna se îndepărtă și ploaia se mai rări.

– Plec! declară bărbatul, categoric.

Sonerii de alarmă nu încetau să răsune în capul lui Leslie. Trasă la față, ridică ochii spre cer. Îi văzu pe cei patru studenți care-i ascultau cu gura căscată.

– Ce faceți voi pe insulă?

– Credeam că ai putea să ai nevoie de ajutor să te întorci la hotel, răspunse Jerry. Nu știam că l-ai găsit pe Eric.

Acesta din urmă îi privi pe rând pe fiecare și spuse:

– Ploaia se oprește. Mă întorc să-mi fac bagajele.

Fără să mai stea pe gânduri, se ridică și porni spre plajă.

– Eric! imploră femeia alergând după el.

Studenții o urmară. Bărcile erau trase la mal una lângă alta. Mușchii lui Eric se încordară spectaculos în timp ce trăgea o barcă în apă. Leslie se cocoță în ea chiar înainte de a porni.

– Nu, n-am să te las să pleci!

– Hotărârea mea este luată, replică el implacabil.

Leslie se întrebă de ce era atât de doborâtă. Nu își dorise ca Eric să o lase în pace? Poate acest semnal de alarmă o prevenea că avea să îl piardă.

Soarele apăru printre nori. În aer era un puternic miros de ozon. Un curcubeu, ale cărui culori se reflectau în apă, se arcuia peste lac. Frumusețea aceasta îi dădu certitudinea că-l iubea pe Eric și nu-l va lăsa să plece.

Cele trei ambarcațiuni ajunseră la chei în același timp. Sărind pe mal, Eric se duse spre hotel cu pas hotărât.

Când intrară în hol, Inga remarcă imediat că Leslie avea picioarele julite și părul ud. Ochii i se opriră apoi asupra buzei sparte a lui Eric. Cu o expresie resemnată, îi privi pe cei doi urcând în grabă treptele scării. Cu inima strânsă, Leslie rămase în pragul ușii lui Eric. Luând teancuri de haine, el le îndesa într-o valiză mare. Apoi goli biblioteca și puse cărțile în mai multe cutii de carton.

– Eric, nu vreau să pleci, spuse ea în cele din urmă, cu glas tremurător.

– Trebuie! decretă Eric.

Cu valiza și racheta de tenis în mâini, coborî în grabă scara. Femeia îl urmă până în parcare unde el aruncă lucrurile în portbagajul mașinii.

– De ce trebuie să pleci? insistă ea cu ochii încețoșați de lacrimi.

Eric o privi în adâncul ochilor.

– Ca să-ți dovedesc că pe tine te iubesc. Numai pe tine și nu Pfarr Lake.

Spunând acestea, porni în direcția hotelului. Leslie îl privi plecând, stupefiată de declarația lui. Când îi înțelese în sfârșit sensul, inima i se umplu de bucurie. Răsuflând adânc, îi scoase valiza din portbagaj și o trase până la hotel. O mulțime de oameni se adunase să vadă desfășurarea evenimentelor, dar nu avea de ales. Trăgând valiza până sus, la etaj, o duse până în pragul ușii ei și o împinse înăuntru, închise ușa și o încuie chiar în clipa în care Eric ieșea din camera lui încărcat cu mai multe cutii. Leslie îl urmă și întrebă:

– De ce este nevoie să pleci ca să-mi dovedești că mă iubești?

– Dacă aș rămâne, nu m-ai crede.

El o privi ca și cum ar fi căutat să-i ghicească gândurile.

– Am putea să ne vedem în continuare la Minneapolis. Ne-am descoperi viețile fiecare dintre noi. Poate o să înțelegi că nu mai sunt ștrengarul insuportabil de la Pfarr Lake.

Punând cutiile în camera ei Leslie așteptă ca el să iasă cu o nouă încărcătură. Femeia luă cutia pe care el o lăsase să cadă și îl prinse de mână.

– De ce să nu facem cunoștință aici, petrecând împreună ultimele două săptămâni ale vacanței mele?

El își desprinse mâna și coborî scara în grabă.

– De data asta, am să fac lucrurile cum trebuie, îi spuse peste umăr. Dacă rămân, Pfarr Lake va fi întotdeauna între noi. Vreau să înveți să mă iubești pe mine!

– Dar, Eric, nu am nevoie să învăț. Te iubesc deja! strigă femeia ajungând în parcare.

– Nu este decât o impresie de moment!

Îl urmă cărând cutiile de carton. După ce le expediase în camera ei, se opri în fața ușii lui Eric. El îi puse în brațe un teanc de haine și pantaloni, apoi se întoarse în cameră să vadă dacă nu a uitat ceva. Încăperea parcă trecuse printr-un cutremur. Tot ce abandonase era împrăștiat pe jos. Bărbatul închise ușa și coborî. Aruncând hainele pe canapeaua ei, îl prinse din urmă pe scări.

– Te iubesc, Eric! țipă pentru ca în sfârșit s-o înțeleagă.

El se răsuci și o privi în ochi.

– Este emoția plecării, luna, lacul și vântul printre ramurile pinilor care îți dau această iluzie. Stimularea…

Își lăsă fraza în suspans și se întoarse spre holul unde se înghesuiau o grămadă de chipuri fascinate de spectacol.

– Dacă ne-am căsători, ai deveni proprietarul a jumătate din Pfarr Lake și problema asta n-ar mai exista între noi.

El își încruntă sprâncenele, ca și cum s-ar fi concentrat intens, apoi exclamă:

– Încerci să-mi oferi Pfarr Lake pentru a rămâne?

– Vroiai să mă seduci ca să păstrezi hotelul. De ce n-aș face și eu la fel? ripostă Leslie, în defensivă.

– Uite de ce totul este imposibil între noi. Putem stabili o relație serioasă pe o asemenea ipocrizie?

Eric reîncepu să coboare. Ea îl ajunse și-l prinse hotărât de cămașă. Nu-i păsa de spectatorii care asistau.

– Asta o să-mi fie învățătură de minte! Îți fac propunerea pentru că însemni foarte mult pentru mine. Pentru numele lui Dumnezeu, te iubesc și vreau să rămâi aici cu mine.

Barbatul se întoarse încet și o mângâie cu tandrețe pe obraz.

– Și eu te iubesc, *Gogoașă*. Te-am iubit întotdeauna. M-aș fi căsătorit cu tine cu sau fără Pfarr Lake. De asta vroiam să mă întorc la Minneapolis. Vroiam să te cer în căsătorie. Acum mă crezi că te iubesc mai mult ca pe orice pe lumea asta?

Femeia coborî pe aceeași treaptă. Fețele lor se apropiară și se cuibări la pieptul lui. Puternice și liniștitoare, mâinile lui Eric o înlănțuiră. Buzele lor se întâlniră, sărbătorind importanța momentului. Stânjenită, Leslie vru să se retragă însă Eric o strânse mai tare. Privind mulțimea de clienți și de studenți, el le zâmbi lui Oscar și Ingăi.

– Sunt fericit să vă anunț că Leslie și cu mine suntem îndrăgostiți la nebunie. Ne vom căsători…

Ochii lui albaștri o întrebară pe Leslie.

– Când?

– Cât se poate de repede, înainte ca o nouă catastrofă să ne despartă!

– Unde? întrebă Eric sigur de răspunsul ei.

– La Pfarr Lake, bineînțeles!

Aplauzele nu se opriră decât atunci când Eric făcu semn că vroia să spună ceva.

– Declar interzis accesul pe insulă. Leslie și cu mine vom poposi acolo pentru câteva zile. În ciuda afecțiunii pe care o simt pentru voi, nu vreau să vă văd. Și în special pe voi, spuse arătând spre grupul studenților.

Aceștia izbucniră în râs. Eric se uită la Leslie.

– N-am uitat nimic? o întrebă tandru.

– Sper că nu, murmură ea.

Buzele lui o mângâiară pe obraz și coborî o treaptă.

– Unde te duci? îl întrebă, neliniștită.

– Să-mi iau lucrurile din mașină.

– Să-ți iei lucrurile? întrebă femeia inocentă, urmându-l spre parcare.

Deschizând capacul portbagajului, văzu că era gol. O privi stupefiat.

– Unde sunt?

– N-am nici cea mai vagă idee…

Privind-o sceptic, o luă de mână și urcară scara pentru a nu știu câta oară.

– Așa deci! exclamă el văzându-și toate lucrurile îngrămădite în camera ei.

O privi întrebător pe Leslie.

– Am dreptul să trec pragul ușii tale?

– Nu mi-ai jucat destule feste până acum, Eric Nordstrom? întrebă, severă, abia abținându-se să nu pufnească în râs.

– Eu? Cum poți să crezi așa ceva? replică bărbatul, arborând expresia cea mai inocentă.

– Am ghicit asta de cum te-am auzit vorbind despre insulă. Depășești măsura, Eric Nordstrom. La mine, unu și cu unu fac doi.

– Speram că rezultatul va fi în mod excepțional trei.

– Ești cam nebun, dar nu într-atât încât să abandonezi tot echipamentul de camping. Și ghici ce am văzut în interiorul cortului?

– N-am nici cea mai vagă idee, murmură Eric îmbrățișând-o.

– Saci de dormit pentru doi, nou-nouți. Prevăzuseși totul. Știai foarte bine că n-am să te las să pleci.

Atingându-i obrazul cu buzele, el murmură:

– Speram, dar nu eram sigur.

– Ce-ai fi făcut dacă te-aș fi lăsat să pleci?

– Dacă nu mi-ai fi spus că mă iubești, aș fi plecat pentru totdeauna din Pfarr Lake. Dată fiind intensitatea dragostei mele, prietenia pe care mi-o propuneai n-ar fi fost de-ajuns.

– Chiar asta crezi? întrebă ea vrând să-i repete că o iubea.

– Îmi părea rău că am cunoscut Pfarr Lake, atât eram de disperat că ne separă. Te iubesc mai mult decât orice. Tu ești singura care contează pentru mine.

– Dacă nu ai fi venit la Pfarr Lake, nu ne-am fi întâlnit niciodată.

– Ce alternativă cumplită! îi șopti Eric așteptându-i buzele.

Gustul sângelui o făcu să se dea la o parte.

– Buza ta spartă! Uitasem. Te doare?

– Mă doare mai puțin când mă săruți.

Se sărutară cu pasiune. Pe urmă, ridicând capul, el îi dădu la o parte buclele din ochii căprui.

– Te iubesc nespus de mult, draga mea. Ești atât de frumoasă! Ești bucuria mea.

Un zâmbet larg lumină chipul lui Leslie. Degetele ei mângâiară fruntea lui Eric și se jucară cu buclele care o aureolau.

– Ești bărbatul cel mai seducător din câți am cunoscut. Te ador. Și dacă ne-am da jos hainele ude? sugeră Leslie, cutremurndu-se.

– Ce idee bună!

Eric trânti hotărât ușa camerei.

Dezbrăcați, se îmbrățișară cu înflăcărare. În ciuda vremii reci, trupurile lor erau înfierbântate. Palmele lor se descoperiră din nou cu încântare până când, nerăbdători, se întinseră pe pat și din două trupuri deveniră unul. Mușchi virili și rotunjimi feminine deveniră tandrețe, bucurie și recunoștință unul față de celălalt. Nu era vorba despre posesiune, ci de un limbaj a două trupuri, care nu putea fi egalat nici de cele mai frumoase cuvinte. Atinseră apogeul în același timp, cu o intensitate atât de bruscă încât plutiră pe undele lui într-un legănat ce li se păru fără sfârșit.

Rămaseră mult timp în extaz, savurând această nemișcare și încredere carnală care este momentul cel mai prețios între doi oameni care se iubesc.

Leslie îl privi, gânditoare.

– De ce ești atât de serioasă? o întrebă mângâindu-i părul.

– Trebuie să-ți mărturisesc ceva. Am trecut în revistă toate neplăcerile prin care m-ai făcut să trec în copilărie și îmi dau seama că de fiecare dată a fost doar vina mea. Eu sunt catastrofa de la Pfarr Lake, nu tu!

Eric zâmbi.

– Trebuie să fie doi ca să valsezi. Făceam pereche, împreună.

Leslie își rezemă fruntea de umărul lui.

– Prima seară când am venit, mi-ai vorbit despre o femeie pe care ai cerut-o în căsătorie și care ți-a râs în nas. Cine era? A fost atât de importantă pentru tine?

– Foarte… foarte importantă, declară Eric grav.

Neliniștită, Leslie îi întrebă ochii albaștri. Fostul ei soț îi impusese un partaj. Nu ar fi putut suporta din partea lui Eric.

– Poți s-o uiți?

– Din păcate, mi-e cu neputință.

Văzându-i consternarea, Eric exclamă:

– Despre tine e vorba! Ai uitat? Aveai șaisprezece ani și eu douăzeci. Nu te-ai mai întors niciodată la Pfarr Lake. Aveam inima zdrobită.

– Cum am putut să uit?

– N-ai să mai uiți de acum încolo, îți promit!

Ridicându-se în capul oaselor, bărbatul văzu că se întunecă.

– Ce-ar fi dacă am merge pe insulă noaptea asta?

– Bună idee! strigă Leslie sărind din pat.

În timp ce se îmbrăcau din nou, ea întrebă:

– Crezi că o să încetăm să mergem din catastrofă în catastrofă când vom fi căsătoriți?

– Evident! răspunse grav Eric. Mariajul cere maturitate.

Leslie oftă. Ideea că Eric poate să se schimbe o deprima.

*
* *

Așteptară să se facă întuneric beznă ca să se fofileze din hotel. Înghesuind haine și provizii pe fundul bărcii, Eric luă ramele și porni fără zgomot. Doar stropii care se scurgeau de pe paletele ramelor tulburau liniștea. Leslie își lăsă degetele să fileze prin apă, privindu-l pe Eric cu o dragoste nesfârșită.

Luna desena un drum argintiu până la insulă și cerul era plin de stele. Cântecul greierilor și orăcăitul broaștelor răsunau pe malul lacului. Copleșită de fericire, Leslie își înnodă brațele în jurul gâtului lui Eric, ca să-l oprească din vâslit.

– Cât te iubesc! murmură ea. Tot timpul îmi vine să te ating , să te mângâi.

Cu obrazul proaspăt ras, îl atinse pe al ei.

– Și eu te iubesc nespus de mult și împărtășesc aceeași dorință.

Se îmbrățișară sub stele, legănați de valuri și de clipocitul apei.

Eric ridică brusc capul.

– *Gogoașă?*

– Da, șopti ea.

– Crezi că am putea face dragoste pe lac? întrebă Eric cât se poate de serios.

Leslie fu cât pe ce să strige că își pierduse capul. Dar în clipa următoare, un zâmbet îi lumină fața. În ciuda aspirațiilor lui la maturitate, Eric nu avea niciodată să ajungă adult, slavă Domnului!

Se apropiară unul de celălalt și barca începu să danseze pe valuri. Ea îi strecură o mână pe sub cămașă și-i simți pielea arzândă.

– Ce-ar fi dacă am face experiența?

Sfârșit